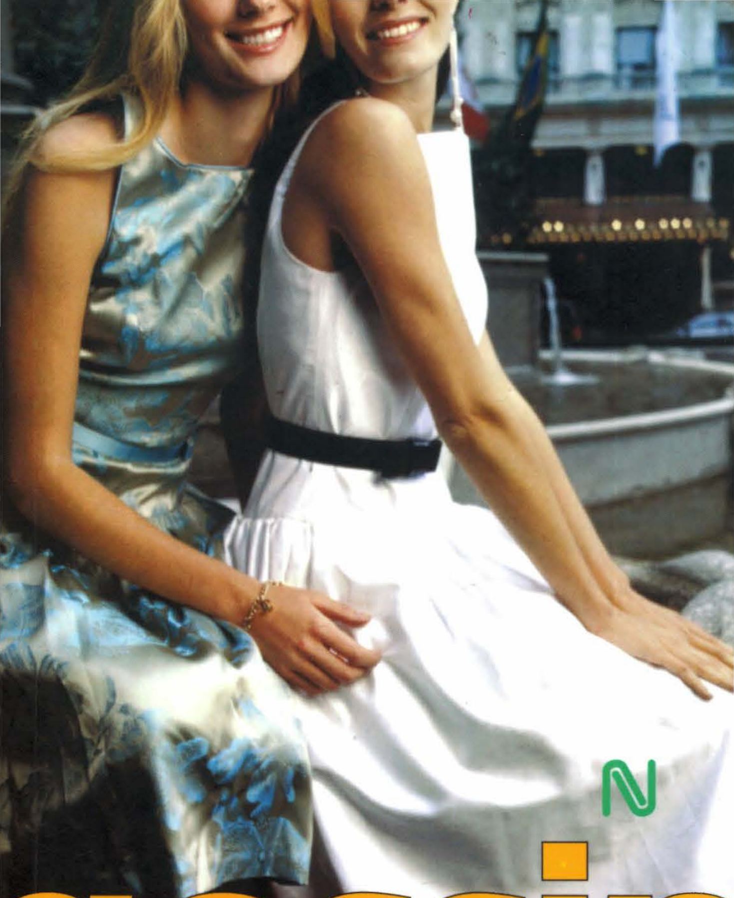

gossip girl

DOAR ÎN VISELE TALE

Cecily von Ziegesar

Serie publicată în 33 de țări, cu peste cinci milioane de exemplare vândute numai în Statele Unite.

gossip girl

În colecția gossip girl au apărut:

Gossip Girl
Știți că mă iubiți
Vreau totul
Pentru că merit
Cum îmi place mie
Pe tine te vreau
Nimeni n-o face mai bine
Cei mai buni... dușmani

În curând:

Cum aș putea să te mint?

CECILY VON ZIEGESAR s-a născut la 27 iunie 1970 în New York. A studiat la prestigiosul liceu privat de fete Nightingale-Bamford din Upper East Side. După ce a absolvit Colby College, a lucrat timp de un an la un post de radio din Budapesta, apoi s-a întors în Statele Unite pentru a urma cursuri de *creative writing* la Universitatea din Arizona. Revenită la New York, a lucrat pentru Alloy Entertainment împachetând cărți. Aici i-a venit ideea seriei de succes GOSSIP GIRL, al cărei prim volum a fost publicat în 2002 și care numără până în prezent treisprezece titluri. Tradusă în treizeci și trei de țări, cu peste cinci milioane de exemplare vândute numai în Statele Unite și adaptată pentru micul ecran, seria GOSSIP GIRL a devenit un fenomen internațional.

CECILY VON ZIEGESAR

gossip girl

șuete între fete

Doar în visele tale

Traducere din limba engleză
MONICA ANDRONESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Roger MOENKS, Laurent ALFIERI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZIEGESAR, CECILY von
Doar în visele tale / Cecily von Ziegesar; trad.: Monica Andronescu.- București, Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-8134-01-7

I. Andronescu, Monica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Cecily von Ziegesar
ONLY IN YOUR DREAMS

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Graficprint Industries

ISBN 978-606-8134-01-7

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

„O adevărată Alice în Țara Minunilor, cu un comportament și o înfățișare ce reprezintă combinația perfectă între regina de cupă și un flamingo."

TRUMAN CAPOTE

Disclaimer: Toate numele reale de locuri, persoane și evenimente au fost schimbate sau abreviate pentru a-i proteja pe nevinovați. Cu alte cuvinte, pe mine.

SALUTARE, OAMENI BUNI!

Nu sunt mai mult de cinci minute de când a venit vara și deja aleile din oraș s-au încins până la cincizeci de grade. Slavă, Domnului, în sfârșit scăpăm de uniformele astea obosite și oribile din crep, în dungi alb cu albastru. Și scăpăm de ele pentru *totdeauna*. Asta dacă nu ne hotărâm cumva să le resuscităm la prima petrecere de Halloween de la facultate. Fustițele plisate îi scot din minți pe băieți!

N-a fost floare la ureche să rezistăm în cei patru ani de liceu și să ne descurcăm și cu petrecerile, și cu mersul la cumpărături, și cu învățatul, și iar cu petrecerile, și iar cu mersul la cumpărături. Și să facem toate astea cu suficientă eleganță și îndeajuns tact cât să aterizăm direct în Ivy League. Totuși, se pare că am reușit și iată că suntem acum în posesia diplomelor – dovezile noastre

negru pe alb – și a cadourilor de absolvire (super, supertare!).

În caz că ai umblat pe sub pământ tot anul și nu ți-a trecut nimic pe la ureche până acum, noi suntem puștii care se distrează și merg la cumpărături cu aceeași pasiune, iar acum, că tot a venit momentul să ne etalăm noile toalete de vară, e timpul să trecem la distracții serioase. Ne știi prea bine și e în regulă dacă o recunoști: ți-ar plăcea la nebunie să faci parte din grupul nostru. Noi suntem fetele care bat Manhattanul în lung și-n lat în rochițe de plajă cu volane de la Marni și încălțate cu papucei gen cui-îi-pasă-dacă-se-duc-naibii de la Jimmy Choo. Noi suntem tipii arși-de-soare-de-când-dă-primăvara-în-St-Barts, care stau cocoțați pe butelcuțe din argint, de modă veche, pline cu gin Tanqueray. Iar acum a venit vara și toată bătaia de cap cu testele și examenele plictisitoare a rămas undeva în urmă. În lunile următoare ne așteaptă numai lucruri plăcute: dragoste, sex, renume și... ticăloșii. Că tot veni vorba...

CEA MAI CUNOSCUTĂ FATĂ DIN ORAȘ E PE CALE SĂ DEVINĂ ȘI CELEBRĂ

Este deja o vedetă locală, dar n-ar putea oare să țintească ceva mai sus? Cum ar fi coperta de la

Vanity Fair sau premiere pe covorul roșu? Și pare-se că așa stau lucrurile, de vreme ce **S** a reușit să obțină singurul job de vară care merita efortul: un rol principal într-o importantă producție de la Hollywood regizată de Ken Mogul, despre care umblă vorba că ar fi cam sărit și cam escroc, în care urmează să-l aibă partener pe **T,** senzaționalul megastar cu tuleie aurii. *Să-ți vină rău, nu altceva!* Și dacă e să ne luăm după istoria ei personală, **T** va fi în curând partenerul care o va „conduce" și dincolo de platoul de filmare. Unele fete chiar par să aibă noroc cu carul.

Chiar dacă toată lumea credea că **B** e *făcută* pentru rol, se pare că a pierdut în favoarea celei mai bune prietene... din nou. Poate că deja s-a obișnuit cu asta sau poate că e prea ocupată să se tăvălească împreună cu noul ei iubit, care arată delicios printre cearșafurile foarte-fine-din-bumbac-egiptean-de-culoarea-smântânii, perfect împăturite, de la hotelul Claridge din Londra. Așa e: aventura ei furtunoasă cu lordul **M,** un gentleman englez superarătos, a purtat-o din New Yorkul plin de fum în eleganta Londră și pot să-mi imaginez că folosesc cu succes camera de hotel a lui **B.** Cu siguranță, castelul lordului **M** este chiar mai frumos decât

apartamentul de la Claridge. Şi atunci – vă veți întreba –, de ce nu merg împreună la el acasă? O să aflăm cât de curând: zvonurile despre aventura ei încep deja să circule prin oraş.

Veşti scandaloase au început să se audă prin târg şi despre preferatul nostru, veşnic drogatul, dar veşnic simpaticul **N**. Şi asta deşi se află la doar o aruncătură de băț, în încântătorul Hamptons. Se recuperează cu greu în Long Island după afurisitul ăla de episod cu furatul-de-Viagra-de-la-proful-de-lacrosse-şi-experiența-cu-aproape-nepromovatul-clasei. Aud că deja e ars de soare şi tot timpul transpirat de când munceşte să refacă acoperişul casei antrenorului. Iar unele doamne de prin partea locului se pare că tot bat drumurile prin zonă numai ca să-l vadă fără cămaşă. Între timp, de partea *asta* a Long Island – în Brooklyn adică, FYI – **V** îşi savurează rămăşițele scurtei aventuri cu **B.** Poate n-ați înțeles, e o rochie de mătase neagră marca Diane von Furstenberg. Numai **B** ar fi putut să arunce *aşa ceva* ca pe o periuță de dinți folosită. Nimeni nu ştie dacă **V** a avut o scurtă aventură cu cei doi frați, dar şi **A**, şi **B** s-au mutat. La propriu. Am auzit că **A** s-a încurcat cu o dansatoare din buric tatuată, din Austin,

Texas, care are doi pui de boxer. Cât despre **D**, slavă, Domnului!, a fost văzut umblând prin oraş ca un turist care vrea să descopere locurile. Se pare că cineva începe să devină sentimental în legătură cu marea lui mutare în Vest din toamna asta.

E-MAILURILE VOASTRE

Dragă GG,

S-a întâmplat pe aeroportul Heathrow, în drum spre pensionul englezesc absolut nostim unde părinții mei m-au înscris din vara asta, când pe cine crezi că am văzut? Pe **B**, fata visurilor mele. Credeam că problemele mele s-au rezolvat, până când am ajuns în campus şi am auzit trei zvonuri *foarte* neliniştitoare.

1) **B** nu numai că e cuplată cu englezoiul ăla purtător de nădragi, dar se pare că e chiar *logodită* cu el.
2) **El** este deja logodit cu altcineva.

Şi cel mai nebunesc dintre toate:

3) Lordul Purtător-de-nădragi nu e în stare s-o satisfacă pe **B**, dacă înțelegi ce vreau să spun. O fi prea obosit, l-o fi secătuit logodnica lui...

Dă-i o mână de ajutor unui frate aflat la ananghie. N-o să fiu în stare să scot nici măcar un 5 dacă nu găsesc o fată care să știe că fotbalul *nu* e același lucru cu fotbalul american. Te mai întorci în Piață?

P.S. *Eu* am toată noaptea la dispoziție.

R: Dragă BB din M,

Nu știu cum e în Anglia, dar aici, în America, la șaptesprezece ani ești *mult* prea mic ca să te poți căsători. Nici măcar nu am făcut cunoștință cu bobocii de anul ăsta, noii noștri colegi! Stai liniștit. Nimic nu durează veșnic...

– GG

P.S. Ai spus cumva toată noaptea? Cum ziceai că arăți?

Î: Dragă GG,

A fost nevoie de multe dezbateri și rugăminți, dar în cele din urmă l-am convins pe tata să închirieze o locuință de vară în Southampton pentru mine și prietenii mei. Iată-ne aici! Doar noi și nimeni altcineva. Ce urmează?

Nici urmă de sex la malul mării.

R: Dragă NSOTB:

Ar trebui să știi că dacă ajungi la Hamptons înainte de începutul sezonului poate să fie puțin cam... aiurea, asta dacă nu cumva *trebuie* să fii acolo din anumite motive. Cum e cazul cuiva pe care-l știu eu. Dar între timp de ce nu improvizați ceva? Doar aveți toată casa la dispoziție. Imaginează-ți cum ar fi să aibă fiecare câte o togă din cearșafurile alea de casă cu-imprimeu-cu-frunze-de-palmier și intră în atmosfera vieții de student.

– GG

INSTANTANEE

B îl acuză pe un hamal de la Virgin Atlantic că i-a furat din geantă una din *multele* perechi de chiloți tanga Cosabella. Asta pățești când călătorești la cea mai ieftină clasă. **S** citind – *citind?* Trezește-te, școala s-a terminat! – o ediție ieftină și jerpelită a romanului *Mic dejun la Tiffany* pe o bancă umbroasă din Central Park. Cu siguranță că într-o zi, în *Culise la Actors Studio,* o să se lase pradă amintirilor.

Un **N** asudat pedalând sus-jos, sus-jos – uite că mi se înfierbântă imaginația! – prin centrul East Hampton pe vechea lui bicicletă Schwinn. Dar cu Range Rover-ul ce s-o fi întâmplat? **V** la Bonita,

un restaurant mexican micuț, din Williamsburg, rugând pe cineva să curețe masa înainte ca ea să se așeze. Poate că **B** chiar a șters-o. **D**, făcând ture pe West End Avenue ore în șir – unde naiba să parcheze namila aia de Buick albastru, pe care l-a primit cadou la absolvire?

Atât, pentru moment. Am plecat. În definitiv, nu trebuie să fii un matematician din ăla obsedat de la MIT[1] ca să-ți dai seama că vara n-are decât unsprezece săptămâni – numai șaptezeci și șapte de zile – după care va trebui să dai piept cu dormitoarele la comun, pentru fete și băieți, să te declari avansată la designul vestimentar și poate să ai o aventură fierbinte, extracurriculară cu profu' de literatură engleză, care probabil că e destul-de-arătos-sub-blazerul-lui-de-tweed-și-papion. Dar să nu grăbim lucrurile: afară e cald, așa că atmosfera se încinge deja. Viața e plină de mister – ca să nu mai pomenim de fetele faine, în costume de baie cu picățele, și tipii sexy, în pantaloni scurți de culoare deschisă. Vara, pentru că nu sunt reguli și n-ai program, e decorul perfect pentru chestii trăsnite. Chiar acum îmi înșfac ochelarii de soare Gucci, care

[1] Massachusetts Institute of Technology (n. tr.).

sunt prea mari și de un roz pal, un exemplar din *Elle,* revista franțuzească, o loțiune de plajă SPF 45 de la Guerlain și o păturică prietenoasă, cu dungi turcoaz și de culoarea mandarinei și o tai în parc. În care parte? N-ați vrea să știți?

Știți că vă iubesc,

gossip girl

PROASPĂT ÎNSURĂŢEII

„Bună dimineaţa, doamnă!“, a cântat o voce de femeie cu un accent englezesc obraznic.

Blair Waldorf oftă şi se întoarse spre ea. Era la Londra de trei zile şi încă nu-şi revenise din ameţeala provocată de decalajul de fus orar. Dar nu-i păsa. Era un preţ prea mic pentru ce obţinea în schimb: întâlnirea cu super-starul-de-cinema-frumos-de-pică, lordul Marcus, iubitul ei englez-pursânge.

Wendy, una dintre cele trei cameriste din echipa Penthouse care o însoţeau pe Blair la Claridge, îşi târşâi picioarele pe parchetul deschis la culoare şi aşeză o tavă greoaie din mahon pe patul imens. Atât de mare, încât Blair îl împărţise în patru: o parte pentru dormit, una pentru mâncat, una pentru stat la televizor şi alta pentru sex. Iar *cea din urmă*

rămăsese deocamdată nefolosită. Wendy trase draperiile groase din catifea maronie, descoperind pereții uriași din sticlă, și lumina inundă camera enormă, reflectându-se în tavanul opulent filigranat în aur, apoi ricoșă în oglinzile aurite așezate de-a lungul peretelui de la dressing.

– Ah! se strâmbă Blair și-și puse în cap, ca să-și ferească ochii de soare, una dintre cele șase perne somptuoase din puf de gâscă.

– Micul dejun, așa cum ați cerut, domnișoară Waldorf, o anunță Wendy, ridicând capacul din argint de pe tavă și dezvăluind un amestec grețos din ouă lipicioase și cârnați unsuroși, înotând într-o baltă de sos de roșii.

Bucătărie englezească tradițională. Super.

Blair își netezi părul zburlit, de culoarea castanelor, și își strânse cordonul de la neglijeul roz și moale pe care îl purtase în pat. Mâncarea arăta oribil, dar mirosea delicios. Merita să se răsfețe puțin, nu-i așa? Plimbarea de ieri, când admirase peisajele din vestul Londrei, îi stimulase apetitul.

Asta dacă poți numi *peisaje* firmele Harrods, Harvey Nichols și Whistles.

– Poftiți și ziarul, mai spuse Wendy fluturând *International Herald Tribune* și așezându-l apoi pe tavă.

Blair ceruse să i se aducă ziarul în fiecare dimineață – la urma urmei, o studentă la Yale trebuie să fie la curent cu ce se întâmplă în lume. Partea cu cititul era mai dificilă, dar ce mai conta?!

– Mai aveți nevoie de mine? întrebă Wendy pe un ton afectat.

Blair dădu din cap că nu și fata dispăru în salon. Apoi înfipse furculița într-unul dintre cârnații uriași de pe tavă și scană cu privirea prima pagină a ziarului. Dar caracterele mici și pozele fără-nici-un-haz erau atât de plictisitoare, că nu reuși să se concentreze deloc. Singurul ziar pe care-l citise vreodată era *New York Times* și de acolo doar rubrica de duminică, Sunday Styles, unde trecea în revistă fotografiile de la întâlnirile în scopuri caritabile, uitându-se după fețe cunoscute. Și pentru ce ar avea nevoie o femeie atât de celebră ca ea să fie la curent cu ultimele știri din lume? Ea însăși *era* știrea.

Blair era o ființă impulsivă, dar călătoria ei la Londra fusese de data asta ideea lui Marcus. Cadoul lui de absolvire pentru ea – altul decât cerceii Bvlgari de o extravaganță absolută – fusese un bilet de avion pentru Londra. Își imaginase săptămâni ploioase în care să stea amândoi închiși într-un castel de piatră uriaș și să facă sex fără pauze – ca fumătorii care-și aprind țigară de

la țigară –, oprindu-se numai din când în când ca să muște dintr-o pulpă rece de berbec sau să înfulece cine știe ce alt fel de mâncare cu iz medieval, păstrat prin bucătăria primitivă, dar bine aprovizionată a castelului. Numai că Marcus fusese atât de ocupat cu afacerile tatălui său, că de-abia găsise timp pentru prânz și pentru un scurt episod de sărutări pasionale.

Aruncând ziarul pe jos fără să-l deschidă, Blair căută cu privirea pe noptieră varianta britanică a revistei *Vogue* – adunase toate revistele englezești ca să fie la curent cu ce și de unde trebuie cumpărat – când noul ei telefon Vertu, subțire ca o foiță de hârtie, începu să sune drăgălaș. O singură persoană știa noul ei număr de telefon la Londra.

– Alo! răspunse cât mai sexy posibil și cu gura plină de ouă prăjite.

– Iubito, o salută lordul Marcus Beaton-Rhodes cu încântătorul lui accent britanic. Vin spre tine și voiam să fiu sigur că te-ai trezit, scumpo.

– Da, m-am trezit! Blair nu reuși să-și stăpânească emoția. Fusese singură în ultimele două nopți și se simțea extrem de excitată. Cum se întâmplase în actualele condiții, nu-și dădea prea bine seama. Să fie ăsta momentul potrivit pentru un interludiu de dimineață fără chiloței?!

– Perfect, continuă el în același stil deschis și încântător. Ajung în câteva minute și ți-am pregătit o surpriză.

O *surpriză!* se gândi Blair simțindu-și inima zburând, în timp ce închidea telefonul. Era *exact* telefonul de „bună dimineața“ de care avea nevoie ca să se ridice din pat. O zbughi spre baie și începu să arunce hainele la repezeală. Să fie vorba de trandafiri și caviar? Șampanie de la gheață și stridii? Era cam prea de dimineață pentru așa ceva, dar dacă e să ne luăm după cel mai recent dar pe care i-l făcuse – cerceii de perle de la Bvlgari de care atârna câte un *B* de aur de la numele ei –, nu se putea aștepta decât la ceva minunat. Poate un nou simbol încântător al iubirii lui veșnice? Toată lumea la New York era atât de înnebunită de invidie din cauza minunatului ei iubit din Anglia, încât răspândiseră zvonuri cum că Marcus ar fi fost deja logodit. Exista o singură cale să pună capăt *acestor* bârfe: să se întoarcă la New York purtând pe deget inelul lui de logodnă. De preferat un diamant fără cusur, perfect fațetat, de patru carate, deși ar putea fi la fel de bine și o bijuterie veche de familie.

Câtă modestie din partea ei!

Lordul Marcus o invitase întâi să-și petreacă vara la proprietatea tatălui său de la

Knightsbridge, dar când a venit s-o ia de la aeroportul Heathrow cu Bentley-ul bej cu șofer a condus-o direct la Claridge.

– Acolo nu e suficient loc, iubito, i-a șoptit Marcus la ureche și răsuflarea lui i-a dat fiori pe șira spinării, în timp ce recepționerul îi dădea cheia de la cameră.

– Ca să nu mai spun că așa o să avem o intimitate absolută.

Ce mai poți obiecta la un asemenea argument!

Blair nu știa prea clar cu ce se ocupa Marcus, decât că era ceva legat de obligațiuni și ipoteci, ceva ce suna oricum foarte plictisitor. Lucra la biroul tatălui său pe timpul verii, iar noaptea târziu și dimineața foarte devreme nu prea mai avea energie și pentru... sex. Blair o făcuse doar de câteva ori cu Nate Archibald și de-abia aștepta să încerce cu un tip mai mare decât ea și mai experimentat, cum era Marcus – nu că partidele de sex cu Nate ar fi fost prea rele...

Gelul tonic La Mer cu parfum de rozmarin și pasta de dinți mentolată de la Marvis mascară rapid mirosul de ouă prăjite și roșii și Blair fugi rapid înapoi în dormitor și sări în pat, învăluită doar în sclipirile delicate lăsate pe trup de parfumul Chanel No. 5 cu aromă de lavandă și purtând cerceii Bvlgari pe care nu-i mai scosese de

la petrecerea de absolvire de la Yale Club, de acum mai bine de două săptămâni.

După ce plecase în grabă din apartamentul micuț al Vanessei Abrams din ciudatul și sordidul Williamsburg, fără nici cea mai mică intenție de a se întoarce la lumea dementă pe care se obișnuise s-o numească „acasă“, Blair se hotărâse să se mute la Yale Club. Îl cunoscuse pe lordul Marcus în lift, iar accentul lui sexy și pantalonii impecabil călcați i-au atras atenția imediat. Destinul a făcut să aibă camerele una lângă alta, și imaginația ei a luat-o razna, simțindu-i pe gât respirația fierbinte și englezească încă înainte să se sărute – eveniment care s-a produs în aceeași seară. După ce și-a deschis inima către el și după vreo șase sau șapte cocktailuri Cosmopolitan, Blair era atât de sigură că descoperise iubirea vieții ei, că practic se aruncase pe el. Ea era însă prea amețită – și el prea gentleman – ca să meargă mai departe de sărut. Dar toate *astea* aveau să se schimbe.

Își înfășură cearșaful în jurul corpului și-și aprinse o țigară, luându-și o mină care spunea *Sunt în luna de miere și am obosit, dar ce mama naibii, hai s-o facem odată.* Înșfăcă ziarul de pe podea și aranjă în așa fel prima pagină, încât să pară că o citea. Asta era. Perfect. O bombă sexy

și o intelectuală. O femeie celebră în toată lumea care citește și e la curent cu toate crizele internaționale – și care preferă ca *în pat* să discute despre respectivele crize. Dacă ar fi avut și niște ochelari vintage din anii cincizeci să și-i așeze pe vârful nasului...

Ce poate fi mai provocator decât să fii goală și să porți ochelari!

Și dintr-odată lordul Marcus țâșni pe ușa dormitorului, iar Blair își întoarse alene capul spre el, de parcă s-ar fi smuls cu mare greutate din lumea știrilor despre noua politică de creștere a păsărilor de curte în Asia. Purta un costum de vară negru-cărbune, impecabil croit, și pe dedesubt un tricou James Perse de culoarea măslinei, care făcea ca ochii lui de un verde sclipitor să pară și mai serioși, și mai adânci, și mai plini de dulci promisiuni.

– Ce înseamnă asta? o întrebă încruntându-și sprâncenele arămii. Nu ți-am spus că ți-am pregătit o surpriză?

– Și eu am o surpriză pentru tine, șopti Blair provocator. Vino și aruncă o privire sub cearșafuri.

– Sigur, continuă el ușor impacientat. Îmbracă-te, scumpo!

– Nu vreau, se bosumflă fata.

El traversă repede camera și o sărută pe nas.

– Mai târziu, îi promise. Acum îmbracă-te și eu te aștept jos, în hol.

Apoi ieși din cameră lăsându-i singur și gol corpul parfumat, epilat și uns cu cremă.

Chiar că era timpul pentru o surpriză plăcută!

Blair coborî din liftul lambrisat, într-o ținută încropită la repezeală: o tunică Tory Burch ciocolatie (mulțumescu-ți ție, Harrods), perechea favorită de pantaloni True Religion și niște ghete aurii, greoaie. Arăta ca o turistă în vacanță. Pregătită să zboare spre Tunisia cu avionul personal al lordului Marcus ca să petreacă weekendul. *Asta* să fi fost surpriza?

În holul de marmură, grandios și luminat de candelabre al hotelului era mare forfotă, dar Blair a observat cum s-a lăsat tăcerea când ea a traversat, cu ghetele clămpănindu-i zgomotos, podeaua din plăci de ceramică, înspre fotoliul tapițat cu catifea neagră unde o aștepta Marcus. Arăta atât de bine, că fetei îi fu imposibil să-și reprime admirația, de parcă era o sculptură rară sau coborâse dintr-o pictură, și făcu un efort să nu-și afunde degetele în părul lui bogat și arămiu. Mintea îi era ocupată într-o asemenea măsură să-i cânte serenade senzaționalului iubit englez,

încât abia dacă a observat că el se ținea de mână cu o altă fată care, *cu siguranță*, nu era ea.

Salutare! Bun venit în lumea reală!

Uitând cu totul de călătoria romantică spre Africa, ochii lui Blair s-au oprit asupra blondei cu aspect de cal care-l ținea de mână pe iubitul ei. *Ce mama naibii mai era și asta?*

– Blair, ai venit în sfârșit, o întâmpină lordul Marcus cu voce caldă, ridicându-se, fără să dea însă drumul mâinii fetei de lângă el. Iubito, ți-o prezint pe draga mea verișoară Camilla, despre care ți-am tot vorbit. Ea e sufletul meu pereche. A venit în oraș pentru câteva săptămâni. Noi doi am crescut împreună, ca niște frați gemeni. Vezi ce surpriză minunată ți-am pregătit?!

– Minunată, repetă Blair și se trânti în fotoliul de lângă ea. Nu-și amintea să fi auzit vreodată ceva despre vreo verișoară pe nume Camilla.

Dar, la urma urmei, știa că a asculta ce spuneau cei din jur nu era tocmai punctul ei forte.

– Mă bucur mult să te cunosc, spuse Camilla, îndreptând spre ea un nas lung și proeminent – genul ăla pe care nici cel mai bun chirurg plastician nu reușește să-l îndrepte. Fața tipic englezească era toată numai straturi de pudră bej și fard roșu-roșu. Iar picioarele îi erau caraghios de lungi și de slabe și arătau de parcă ar fi fost întinse

cu una dintre mașinăriile alea de modă veche pe care încercase ea să le cumpere de pe eBay.

– Mimi a apărut ieri de dimineață, fără să mă anunțe, îi explică lordul Marcus. Ca un pierde-vară, cu bagajele în mână, chicoti el.

– Din fericire, știam că pot conta pe dragul meu Mar-mar să mă găzduiască la el acasă, se repezi Camilla, trecându-și din când în când mâna pe care nu i-o ținea lordul prin părul lung și spălăcit. Păr care ar fi putut fi cu ușurință tăiat în miez de noapte.

Stai puțin – a spus la el *acasă!*

– Ai spus că stai la el acasă? întrebă Blair obraznic, urându-le deja și pe Camilla dinți-strâmbi, și rochia ei de plajă galbenă, absolut oribilă, din mătase indiană, care probabil costase câteva mii, dar arăta ca o față de masă. Credeam că la el acasă nu e suficient spațiu.

– Pentru membrii *familiei* se găsește întotdeauna o cameră, interveni lordul Marcus, strângând mâna în formă de gheară a Camillei înainte să se întoarcă spre Blair. Nu ai de ce să-ți faci griji, iubito. O să ne distrăm minunat împreună. Bineînțeles!

UNU ESTE CEL MAI SINGURATIC DINTRE NUMERE

– Archibald! strigă antrenorul Michaels în sus, spre acoperiș. Vreau să-ți aud fundul puturos cum bate țiglele alea. Acum!

– Da, domnule, mormăi Nate Archibald, privindu-l pe antrenor cum se urcă în mașinuța lui albastră și se întoarce pe șosea, claxonând vesel *tiii-tiii-tiiit* pe când reducea viteza intrând pe strada care ducea spre Hampton Bays. Nate și-l imagina înghițind Viagra și scoțând revistele porno pe care probabil le ținea în torpedou.

Impotent nenorocit, adăugă încet Nate. Cu sudoarea înțepându-i ochii, își trecu o mână peste frunte și se uită încruntat spre acoperișul din țigle negre. *Tâmpitule*, se gratulă pentru a suta oară în dimineața aia. Era abia ora nouă și soarele ardea puternic, iar țiglele zgrunțuroase îi

zdreleau genunchii și spatele îi era încordat din cauza efortului. Nate se îndreptă și își scoase tricoul Stussy verde-lămâie, mustind de sudoare. Apoi aruncă ciocanul și se așeză, deși acoperișul era atât de fierbinte, încât simțea cum îi arde fundul prin pantalonii scurți. Se scotoci în buzunare după jointul mult iubit, țigara răsucită de mână pe care avusese inspirația s-o ascundă acolo cu o seară în urmă. Scoase apoi bricheta galbenă din plastic pe care o ținea în șosetă și aprinse țigara, inhalând cu poftă.

Treaz și ars de soare. Un mic dejun pentru campioni!

Era clar că plătea pentru porcăria pe care o făcuse, dar Nate era hotărât să nu lase o greșeală să-i strice toată vara. Și dacă zilele îi erau arvunite antrenorului Michaels, nopțile încă îi aparțineau și avea la dispoziție toată casa părinților de la Georgica Pond, de vreme ce ai lui preferau splendida singurătate în care le plăcea să se închidă, în Mt. Desert Island, Maine.

Nate deschise clapeta telefonului și căută în agendă, până când ajunse la prima persoană despre care știa că are o casă în Hamptons. N-avea nici un sens să piardă o petrecere perfectă.

Cum să dai cu piciorul la așa ceva?!

– Salut, sunt Charlie, spuse vocea înregistrată în căsuța vocală. Nu sunt în țară câteva săptămâni, dar lăsați-mi un mesaj și vă caut eu când mă întorc. Pa!

Fir-ar. Nate închise fără să lase nici un mesaj.

Răsfoi iar agenda până dădu de numărul lui Jeremy Scott Tompkinson, un alt amic de la școală. Își aminti vag că auzise ceva despre cum își petrecea Jeremy vara în L.A., unde făcea cursuri de actorie sau ceva banal de genul ăsta.

Singurul tip despre care știa sigur că e în Hamptons era Anthony Avuldsen, așa că încercă și la el, dar tot fără succes. Probabil că încă dormea; era imposibil ca vreun om cât de cât sănătos să se scoale cu noaptea-n cap.

Încruntându-se, Nate trase iar cu sete din țigară. Își putea închipui desfășurarea nesfârșită de zile fierbinți, asudate și de nopți însingurate și tăcute, care se vor scurge înainte să-și facă, în sfârșit, bagajele, și să o întindă la Yale în toamnă.

Sărmanul copilaș!

De unde era cocoțat pe acoperiș vedea curtea mare din spatele casei antrenorului, chiar acea curte în care el trebuia să tundă iarba și să îngrijească florile în următoarele săptămâni. Fusese atât de preocupat, că nu băgase de seamă cel mai bun lucru pe care-l oferea priveliștea: soția

antrenorului, topless, tolănită lângă piscină, bronzându-se sub razele strălucitoare ale dimineții. Era mamă și nu era prea tânără, dar nici o băbătie. Cel puțin „balcoanele“ i se țineau bine. Văzuse *Absolventul*[1] și nu fusese niciodată cu o femeie mai mare decât el. Dar se putea întâmpla. Poate că, în definitiv, n-o să fie chiar atât de nasol să muncească pentru antrenor fără să ia nici un ban.

Sau poate că o să-l bată soarele-n cap.

---

[1] Film celebru din 1967, câștigător, printre altele, al unui Premiu Oscar. Dornic de distracție, protagonistul (interpretat de Dustin Hoffman), un tânăr care abia a terminat colegiul, are o aventură cu soția șefului, dar descoperă că nu este decât o unealtă pentru criza de personalitate a unei doamne de vârsta a doua (n. tr.).

ÎNTÂLNIREA LUI *V* CU DESTINUL

Clătinându-se ușor pe sandalele Celine de culoare neagră, cu talpă ortopedică și decupată în față – OK, de fapt ale lui Blair, dar ea știa că fosta ei colegă de cameră nu s-ar întoarce niciodată la Williamsburg să-și ia vreun lucru pe care-l lăsase acolo –, Vanessa troncănea pe pietrele pavajului din districtul Meatpacking[1], prea-trendy-pentru-un-loc-care-miroase-a-carne-de-mortăciune, îndreptându-se spre ușa ruginită, fără nici o plăcuță, a atelierului masiv al lui Ken Mogul.

[1] Cartier din Manhattan, al cărui nume înseamnă „cartierul unde se ambalează carne". La 1900, aici existau peste două sute cincizeci de abatoare și centre de ambalare a cărnii, iar după 1980 și-a câștigat reputația de cartier al traficanților și al consumatorilor de droguri, al prostituatelor și mai ales al transsexualilor (n. tr.).

Deși colega ei Serena van der Woodsen îi promisese la beție că-i va pune o vorbă bună la el la sălbatica petrecere de absolvire care avusese loc cu câteva săptămâni în urmă, Vanessa Abrams nu crezuse că avea să mai audă de Ken Mogul. În același an, câteva secvențe filmate de ea, aproape de categoria X, înfățișându-i pe Jenny Humphrey și Nate Archibald la agățat în Central Park, ajunseseră pe Internet și-i stârniseră interesul față de cariera ei, iar el încercase s-o ia sub aripa lui protectoare. Însă Vanessei nu-i plăcuse ideea de a fi sub aripa *cuiva,* iar să lucreze la o producție hollywoodiană importantă în L.A. nu era tocmai ce-și dorea. Ea era mai degrabă un cineast care face filme-cu-porumbei-morți-și-prezervativ-folosit decât un realizator de block-buster-uri pentru tineri, dar *Mic dejun la Fred's* urma să se filmeze chiar lângă casa ei, la Barneys. Îi surâdea ideea de a o lua ca pe o lecție. Dar tot era ceva care nu-i dădea pace.

Apăsă pe soneria în dreptul căreia nu erau trecute decât inițialele regizorului și așteptă, emoționată, frământându-și mâinile. Aproape toată ținuta o improvizase din ce lăsase Blair. Combinase o bluză neagră de la Mayle, cu guler larg și fără mâneci, și blugii ei negri zdrențuiți

cu sandalele troncănitoare ale lui Blair și cu geanta DKNY, gri-oțel, în care Blair își căra laptopul. Avea un look sofisticat și artistic: arăta ca un om căruia nu-i pasă de lucruri precum look-ul sofisticat.

Dar ce, îi păsase ei *vreodată*?

Ușa se deschise dintr-odată și apăru o fată incredibil de înaltă, expunând niște pantaloni extrem de scurți și un maiou roz. Avea o piele fără cusur, de culoare închisă; părul ei lung era negru ca tăciunele și perfect drept, iar ochii verzi erau imenși și scăpărau scântei. Zâmbi, etalându-și dantura de un alb fără cusur.

Ce bine să mănânci cu asemenea dinți...

– Da? întrebă cu o grimasă ostilă modelul-zeiță afro-asiatică.

Arăta aproape ca un personaj malefic din jocul Xbox Imperiul de Jad, și Vanessa se și văzu decapitată dintr-o lovitură ușoară executată din încheietura mâinii ei lungi, ca o mașinărie de luptă.

– Am venit să vorbesc cu Ken.

– Să mergem sus, mormăi Imperiul de Jad, întorcându-se.

Ușa grea din oțel se trânti și Vanessa o urmă pe o scară strâmtă, din ciment, spre o încăpere deschisă, imensă, strălucitoare. Plafonul boltit

era susținut de o pădure de coloane din oțel oxidat, iar șirul de ferestre încadrau o panoramă incredibilă asupra râului Hudson. O bibliotecă lungă, deschisă, înțesată de albume de artă masive și discuri de vinil, de fotografii înrămate și vaze pline de praf, împărțea în două acel spațiu de mari dimensiuni. Din boxele mici, marca Bose, așezate sus pe bibliotecă se auzea una dintre melodiile de pe ultimul album Fire Arcade.

– E pe aici pe undeva, îi explică Imperiul de Jad, impasibilă. Aveți programare, nu?

– Cam așa ceva.

– Stați pe aici. O să apară el, mai devreme sau mai târziu. Și vă urez succes la chestia pentru care-ați venit, oricare ar fi ea.

Dădu din umeri și-și azvârli papucii chinezești galbeni, brodați cu mărgele, făcându-se nevăzută în spatele bibliotecii.

Vanessa se întoarse spre peretele din spatele ei, plin de sus până jos de fotografii înrămate, de toate mărimile. Recunoscu câteva dintre ele – chiar opera lui Ken Mogul. Înainte de a-l cunoaște, Vanessa îl adorase pe realizatorul de filme, știind tot ce făcuse. Capri, insula din Italia, era locul lui preferat și înainte să se apuce de cinematografie Mogul fusese un fotograf renumit. Fotografiile lui de artă, înfățișând modele

pe jumătate dezbrăcate, tolănindu-se în stații de metrou pline de gunoi, erau amestecate cu instantanee din cluburi de noapte, în care apărea Ken, înghesuindu-se alături de celebrități precum Madonna, Angelina Jolie, Brad Pitt și David Bowie.

– Îți place ceea ce vezi ? îi spuse o voce gravă din spatele ei.

Vanessa se întoarse și zări fața încordată și nebărbierită a lui Ken Mogul. Avea obiceiul descurajant de a nu clipi, iar acum o țintuia cu ochii lui albaștri larg deschiși, congestionați și cu un zâmbet de nebun. Era îmbrăcat într-o jachetă din flanel ecosez și o pereche de blugi Levi's vechi, rupți la genunchi.

– Uite care-i treaba.

Nu așteptase răspunsul ei. Și o luă din loc, iar Vanessa se văzu obligată să-l urmeze dincolo de biblioteca masivă, într-un birou enorm, cu o fereastră mare cât ușa unui garaj.

– Aici. Ia loc.

Dintr-o carafă din sticlă verde îi turnă într-un pahar înalt ceva ce părea a fi ceai de mentă rece, invitând-o să se așeze pe un scaun Eames din piele roșie, aflat în fața unei mese moderne, de la mijlocul secolului XX, plină de hârtii. Își umplu și el un pahar și alese un scaun de birou,

foindu-se absent înainte de a se lăsa pe spate și de a-și pune picioarele pe tăblia mesei.

– E o chestie care o să-ți aducă bani, asta e toată treaba. Dar, și asta rămâne între noi, *Mic dejun la Fred's* o să dea lovitura. Să nu le zici asta producătorilor, dar n-o să fie o mediocritate banală de adolescenți. Eu mă gândesc la stilul lui Godard. Ceva omenesc, plin de umor și înspăimântător de *întunecat.*

– Îhî, mormăi Vanessa, sorbindu-și ceaiul.

În afară de faptul că opera de artă din birou – deasupra atârna un tablou care îl înfățișa pe regizor, mai mare decât mărimea naturală, gol-pușcă, jucându-se în valuri cu Imperiul de Jad, cățeaua aia jegoasă – îi distrăgea atenția, discuția asta snoabă despre artă îi displăcea profund.

Mai bine te-ai obișnui cu ea, Domnișoară Facultatea de Film a Universității din New York.

– Ce zici? o întrebă Ken, scobindu-se în nas fără nici o jenă și aruncând pe jos ceea ce găsea. E un studio important, știu că bugetul e mare și mai știu că e o comedie romantică. Iată motivele pentru care am nevoie de tine. Și mai am nevoie de viziunea ta, să mă ajuți să produc ceva care să fie remarcat de spectatori, ceva care să-i facă să sară în picioare.

De parcă n-ar fi făcut-o deja!

Vanessa privea pe fereastră la niște șine suspendate, lăsate de izbeliște cu zeci de ani în urmă, pe care crescuseră pomi și iarbă, și la o clădire mare care se construia în dreptul următorului bloc. În proiectul lui se regăsea tot ce ura ea: o comedie romantică pentru adolescenți, produsă de un studio important. Dar Ken Mogul *avea nevoie* de ea; oare câți boboci de la Universitatea din New York puteau spune asta? Plus că se anunța o distracție pe cinste și ea n-avea nimic altceva de făcut toată vara. În primul rând, de asta venise azi aici: pur și simplu din plictiseală.

Se întoarse spre Ken.

– Va trebui să mă gândesc.

El își luă picioarele de pe birou, răscoli prin hârtii și reuși în cele din urmă să găsească un pachet de țigări mototolit. Își înfipse una în colțul gurii, dar n-o aprinse.

– Soția mea urma s-o joace pe protagonistă, continuă el, dar, după cum bănuiesc că ai aflat deja, am hotărât s-o iau în altă direcție.

– Soția?

Vanessei nu-i venea să creadă că era posibil să existe vreo femeie căreia să-i treacă prin cap să ia de bărbat un ciudat îngâmfat, nevrotic, cu ochi holbați, precum Ken Mogul.

– Heather. Mi se pare că ea te-a condus aici.

Dra Simpatică era doamna Mogul?

– A, da.

Vanessa nu se putu abține și mai aruncă o privire la fotografia nud din spatele biroului. Părea o scenă dintr-un film porno piratat.

Ciudații din Caraibe?

– Dar acum nu mai vorbește cu mine pentru că m-am hotărât s-o iau pe Serena. Serena o să fie extraordinară. Și tu la fel.

– Mă simt onorată, răspunse ea. Și nu glumesc. Dar trebuie să mă lăsați să mă gândesc, da?

Mai bine gândește-te repede, scumpo. Hollywoodul nu așteaptă pe nimeni!

S SE MUTĂ

– Mergem pe East Seventy-first Street, la numărul 169, îi spuse Serena van der Woodsen șoferului, așezându-se pe bancheta din spate, din mușama neagră, a taxiului.

Deschise geamul și lăsă aerul cald din acea dimineață târzie să-i mângâie fața. Ah, vara! De când se știa, vara însemnase petreceri la proprietatea familiei de la Ridgefield, Connecticut, sau lungi după-amiezi însorite petrecute în parc, citind vechile reviste *W* și hăpăind împreună cu Blair acadele cu aromă de votcă și merișor. Acum, pentru prima dată, Serena avea o slujbă. Întoarse pe partea cealaltă plicul gros pe care-l ținea în mână și scoase scrisoarea pe care o citise deja de câteva ori:

Holly: Trebuie să suferi de dragul artei tale.
Trebuie SĂ INTERPRETEZI propriul tău rol.

Fă-ți bagajele. Cheile din acest plic sunt cheile către noua ta viață – adevărata viață a lui Holly. Pe curând! Kenneth.

Era o scrisoare veche, bineînțeles, dar ce altceva putea să aștepte de la un excentric celebru în toată lumea, așa cum era Ken*neth* Mogul? Era regizorul ei, așa că se gândi c-ar fi mai bine să-i urmeze indicațiile regizorale.

Lovi ușor cele două genți vechi din pânză, cu dungi roșii și albe și cu monogramă, marca Kate Spade, pe care le avea lângă ea. Încă emanau mirosul minunat al oceanului și al loțiunii bronzante și conțineau piese de lenjerie intimă, marca Costabella, unul dintre vechile tricouri Brown ale fratelui ei, Erik, pe care îl subtilizase ultima oară când el fusese acasă, o rochie de plajă subțirică, de la Milly, cei mai comozi șlapi pe care-ai avea, Michael Kors, o rochie Cynthia Vincent, dintr-un material ușor, cu imprimeu roz cu negru, blugii ei de încredere, de la Seven, încă o pereche de șlapi, așa, de rezervă, și un top Viktor & Rolf brodat. Lucruri de strictă necesitate.

Privi pe fereastră scările masive ale Metropolitan Museum of Art, copacii din Central Park, clădirile de apartamente impunătoare de pe Seventy-second Street, aleea panoramică din

Park Avenue și apoi turnurile moderne, urâte, deloc familiare, de pe Third Avenue. Of!

– Am ajuns, domnișoară, o anunță taximetristul, rânjindu-i în oglinda retrovizoare cu dinții lui auriți. Pe unul dintre ei avea imprimată inițiala Z. *Zorro* sau *Zeus?* se întrebă Serena.

– Oh!

Își scoase portofelul grena, Bottega Veneta, și scotoci printre bancnote. Apoi coborî din taxi, legănându-și genţile pline până la refuz, și cercetă casele de culoarea cărămizii arse, căutând numărul care i se indicase.

Acolo era 171, apoi 167, însă erau și niște clădiri nemarcate între cele două și nu-și putea da seama care era cea pe care o căuta. Își târî bagajele până la treptele celei mai apropiate case și se așeză. Având în vedere înfățișarea unora dintre clădirile joase de pe stradă, care arătau ca niște cutii, locul nu *prea* semăna cu ce era ea obișnuită. Scoase o țigară și o aprinse, trăgându-se într-o parte când, prin grilajul din rigolă, ieși o pală de fum cenușiu, urât mirositor.

Trezește-te, Dorothy: nu mai ești în Golden Mile.

Ce ciudat că lucrurile se puteau schimba atât de repede – din Serena van der Woodsen, elevă într-un an terminal la Constance Billard și

ocazional model, se transformase în Serena actrița angajată. I se părea că nu trecuse mult de când singurele ei griji erau să țină minte unde se vindeau în fiecare lună mostre Catherine Malandrino, să se ciondănească cu Blair în salonul VIP de la Marquee sau să hoinărească alături de Nate pe oriunde avea el chef – ceea ce, pentru scurtă vreme, însemnase peste tot și tot timpul.

Viața e plină de greutăți.

– V-ați rătăcit?

Serena își ridică ochii... sus, tot mai sus. Deasupra ei se afla un tip înalt, arătos, lat în umeri, cu părul brunet tuns școlărește, cu o gropiță în bărbia lată și ochi albaștri și frumoși. Purta un costum gri, simplu, și o cravată bleumarin, bățoasă, de marină, dar surâsul lui fermecător o determină să facă abstracție de aspectul lui de funcționar.

Dar oare era dispusă să facă abstracție și de boxerii ecosez caraghioși pe care probabil că-i purta pe dedesubt?

– Caut adresa asta, oftă ea și-i întinse străinului cheile, pe care era scris cu roșu numărul 169.

Unele fete chiar știu să joace rolul de demoazelă-aflată-la-ananghie.

– Păi, rânji el, cred că știu exact unde e clădirea. De fapt, locuiesc acolo.

Îi întinse mâna s-o ajute să se ridice.

– Bună. Eu sunt Jason Bridges.

– Serena van der Woodsen, răspunse ea, netezindu-și fusta verde deschis, de la Lilly Pulitzer, și oferindu-i un surâs șiret, acel zâmbet de ingenuă cu ochii mari care-o făcuse celebră pe Audrey Hepburn.

Nu-i de mirare că obținuse rolul!

Ca și Holly Golightly, Serena era o maestră în arta de a adopta alura de „imposibil-să-fie-așa-de-frumoasă-și-atât-de-nevinovată“ care îi făcea pe bărbați să roiască în jurul ei.

– Ei bine, Serena, să o luăm înspre casă, spuse Jason, aplecându-se să-i ia de jos cele două genți pline-ochi.

Descuie ușa clădirii cu numărul 169, o casă urbană albă, cu ornamente negre, acoperită de iederă într-o parte. Deschise ușa neagră, veche și grea și o lăsă pe ea să intre prima.

Un adevărat gentleman!

– Așadar, începu el după ce ușa se închise cu zgomot în spatele lui, ai venit în vizită la Therese?

– Nu.

Serena se încruntă după ce cercetă cu privirea scara din vestibul, din lemn scârțâitor, luminată doar de un candelabru din fier forjat, drăguț, dar care răspândea o lumină slabă. Mirosea a mort,

de parcă nimeni nu s-ar mai fi atins de nimic acolo după decesul primului proprietar, survenit, probabil, acum treizeci de ani. Totuși, era un loc plin de farmec, chiar grandios în felul lui.

– Cred că o să mă mut aici.

– Crezi?

Jason râse și începu să urce treptele de lemn, care gemură și scârțâiră zgomotos.

– Ce anume înseamnă asta?

– Păi, se porni ea, joc într-un film și azi de dimineață regizorul mi-a trimis un bilet, cerându-mi să-mi fac bagajul și să vin aici și iată-mă-s. Cred că vrea să mă ajute să intru în pielea personajului sau ceva de genul ăsta.

– Deci ești o vedetă de cinema? o întrebă el.

– Cam așa ceva, răspunse ea, ușor stânjenită.

– Uau!

Se întoarse să-i ofere un surâs vag, timid.

– E o clădire drăguță, dar cred că majoritatea vedetelor ar vrea să stea într-un loc ceva mai șic, precum Waldorf, de pildă.

– Facem un remake după *Mic dejun la Tiffany's,* îi explică Serena, folosind exact cuvintele pe care le utilizase Ken Mogul ca să descrie *Mic dejun la Fred's,* debutul lui cu buget mare. În filmul originar, aici locuia Holly Golightly, dar presupun că știi asta. Ideea e ca locul să mă

facă să mă simt așa cum se simțea ea. E primul meu film.

– Da? o întrebă Jason când ajunseră pe palierul din a cărui podea mozaicată alb-negru lipseau câteva plăci. Despre ce e vorba?

– Despre o fată sălbatică de la oraș – ăsta e rolul meu – ce cunoaște un băiat inocent de la țară, care încearcă să devină actor.

Nu îi spuse însă că tipul va fi jucat de Thaddeus Smith, un actor supersexy.

– După care fata din Upper East Side îl momește cu banii ei... cu chestii cum ar fi masa la restaurantul Fred's din Barneys.

Serena spera că ceea ce îi spunea avea un oarecare sens. Avea tendința de a o lua razna și de a pierde firul poveștii.

De parcă i-ar fi *păsat* vreodată de asta măcar unui singur tip cu care vorbise.

Urcară încă un șir de trepte și Serena continuă să-i povestească, entuziasmându-se pe măsură ce vorbea.

– Cealaltă tipă îi răpește inocența, singura calitate ce-i poate asigura succesul în actorie, și-l transformă într-un newyorkez uzat. După care salvarea lui depinde de personajul pe care-l joc eu.

– Asta înseamnă c-o să fim vecini toată vara? întrebă Jason, în glasul căruia se simțea o adorabilă speranță.

– De fapt, numai câteva săptămâni, recunoscu ea.

Mic dejun la Fred's era un film cu buget mare, dar Ken Mogul intenționa ca filmările propriu-zise să dureze doar douăsprezece zile.

Ajunseră iar la un palier și o luară pe un coridor îngust. Apoi el se întoarse și o conduse pe încă o scară.

– Mai avem mult de urcat? se întrebă Serena cu glas tare.

De-abia mai respiră.

Mai bine ar renunța la țigările alea franțuzești tari.

Alt palier, alt coridor și o altă scară. Voia s-o ducă oare într-o vizuină întunecoasă, ascunsă, numai bună pentru un viol? Ar trebui să se sperie? Își pipăi buzunarul de la fustă, să vadă dacă are mobilul, așa, pentru orice eventualitate.

– Și eu sunt la prima mea slujbă, îi explică el. Sunt asociat la Lowell, Bonderoff, Foster și Wallace pe perioada verii. Bănuiesc că ai auzit de firma asta de avocatură? Am stat până la patru dimineața, de-aia mă duc la serviciu acum. Dar, de obicei, nu am atât de mult de lucru.

Ajunseră în sfârșit la ultimul etaj, unde tavanul era jos, iar holul, întunecos. Serena văzu roșeața din obrajii lui Jason. Nu era sigură dacă e din cauza scărilor pe care le urcase sau din pricina ei.

– Aici e, anunță el.

Ea descuie ușa și o deschise. Jason o urmă înăuntru și îi trânti genţile pe jos cu un zgomot care avu ecou de-a lungul pereților apartamentului gol. Două becuri se ițeau din tavanul de culoarea urinei, cu atât de multe pete provocate de apă, că aproape că arăta ca și cum ar fi fost zugrăvit cu un model în portocaliu și galben.

– E drăguț, spuse el cu însuflețire.

Da?

Serena se plimbă prin camera cea mai mare a apartamentului, aproape dezechilibrându-se pe podeaua înclinată, din lemn scârțâitor. Trei ferestre murdare dădeau spre stradă, spre azilul de bătrâni de vizavi, o clădire din cărămidă solidă. Prin geamul din spate al bucătărioarei, Serena recunoscu scara de incendiu din *Mic dejun la Tiffany's*, unde Holly Golightly zdrăngănise la mandolină și cântase *Moon River*. Lui Blair i se umpleau ochii de lacrimi ori de câte ori vedea scena. Serena deschise fereastra. În apartament plutea un miros stătut, sufocant, de picioare

transpirate și sardele, care îți dădea o senzație de claustrofobie.

– Dar unde e mobila? întrebă ea, pe un ton aproape plângăcios.

– Și asta cine mai e? adăugă Jason.

O pisică neagră își făcu apariția în living, venind dinspre dormitorul din spate.

Da, asta explica mirosul.

Serena își scoase pachetul de Gauloises, ițindu-și capul pe celebra fereastră din bucătărie, sperând că-i va veni inspirația, dar se simțea doar emoționată și puțin rătăcită. De ce se întâmpla oare, din nou?

Pentru că urma să joace într-o producție cinematografică importantă – *bună dimineața*?

– E drăgălaș.

În bucătărie, Jason se aplecă să mângâie pisica după urechi.

Serena se întoarse, își aprinse o țigară, privindu-și vecinul brunet, cu ochi albaștri, jucându-se cu pisicuța, care părea să locuiască și ea împreună cu ei.

Vezi? Nu chiar *toate* priveliștile sunt urâte.

D ÎNVAȚĂ ARTA DE A-I SERVI PE CLIENȚI

– Scuzați-mă, domnule. Mi-ați putea spune unde sunt romanele de dragoste?

Daniel Humphrey stătea pe vine, verificând dacă biografiile erau așezate în ordine alfabetică după subiect, nu după autor. Dacă lucrai la Strand, cea mai bună – și cea mai mare – librărie din New York, era important să ai grijă la detalii precum ar fi aranjarea biografiilor așa cum trebuia. Dar asta îl ambiționa.

– S-ar putea să găsiți câteva pe rafturile de lângă scări, dar nu avem o secțiune specială pentru romanele de dragoste, îi explică Dan, nereușind să-și ascundă dezgustul.

– Mulțumesc, îi răspunse femeia vesel, îndepărtându-se ca să frunzărească lucrările prăfuite semnate de Johanna Lindsey și cine știe ce romane de Nora Roberts mai erau pe rafturi.

Librăria Strand era o legendă vie nu numai datorită incredibilei selecții de volume, ci și pentru angajații foarte educați și extrem de aroganți, iar Dan era încântat că obținuse o slujbă aici. Văzuse anunțul după ce o dusese pe sora lui, Jenny, la aeroportul Kennedy, care voia să-i facă o vizită-surpriză mamei lor la Praga. El făcuse niște cursuri de artă și nu știa cum avea să-și petreacă vara, fapt ce chiar îl deprima. Când zărise anunțul în vitrina magazinului, i se păruse că e un semn.

Și acum iată-l aici, așezând cărți în cea mai bună librărie din oraș. Dar, în comparație cu alte librării, atmosfera de la Strand era zero. Nu tu muzică, nu tu cafea. Numai șiruri nesfârșite de rafturi prost aranjate, înțesate de cărți.

Împingând un cărucior care scârțâia, încărcat până la refuz cu volume pline de praf, Dan își croi drum prin culoarul din secțiunea de biografii. Slujba lui presupunea să petreacă mult timp singur, ignorându-i pe clienți, ceea ce însemna că avea la dispoziție multă vreme în care să se gândească: la literatură, la poezia lui, la cum o să fie la Evergreen College din statul Washington și mai ales la cum va fi ultima lui vară la New York – și ultima vară cu Vanessa. Făcuse o scenă la absolvire, când declarase că n-o să se înscrie la facultate ca să poată sta cu ea, dar iată că acum

abia aştepta să plece în vest în Buickul Skylark '77, albastru metalizat, pe care tatăl lui i-l făcuse cadou când terminase liceul. Era maşina perfectă pentru o călătorie: o să fie exact ca Jack Kerouac în *Pe drum*[1], o să străbată autostrăzile şi o să facă dragoste cu pământul şi cu cerul, iar cuvintele o să i se strecoare în minte când o să fie la volan. Le va scrie poezii tuturor femeilor pe care le va întâlni – amantul misterios pe care nu l-au avut niciodată, de fapt. Până atunci va petrece o ultimă vară perfectă în oraş, împreună cu Vanessa, prima lui dragoste.

Dan înşfăcă un exemplar din *Viaţa lui Johnson* de Boswell, din vârful teancului din cărucior, şi se ghemui pe podeaua din lemn, plină de praf, a magazinului, încercând să-l pună la locul potrivit. Gândurile i-o luară razna când îi veniră în minte cuvintele:

Mâini fierbinţi mânuiesc volanul
Voi sunteţi ustensilele mele, pedalele mele
Stârniţi praful. Dorinţa. Dorinţa. Fie ca ele să dureze.

---

[1] Celebrul roman autobiografic al scriitorului american Jack Kerouac, scris în 1951 şi considerat opera de căpătâi a generaţiei Beat, care s-a lăsat inspirată de muzica de jazz, de poezie şi de stările provocate de halucinogene (n. tr.).

Sigur, era ceva banal, dar Dumnezeule, așa se simțea în clipa asta. Începu să alcătuiască în minte o listă cu întâlnirile romantice clasice din New York: să-l vezi pe Shakespeare în Central Park, mergând cu feribotul din Staten Island de dragul priveliștii, să privești soarele care răsare peste podul din Fifty-ninth Street, ca Woody Allen și Diane Keaton în *Manhattan*[1]. Poate o plimbare cu mașina la plaja Jones din Skylark, cu vântul sărat bătând prin fereastra deschisă, părul Vanessei fluturând ... OK, bine, nu părul – teoretic, ea n-avea păr deloc –, dar poate și-ar pune o eșarfă lungă, din mătase sau așa ceva. Acum și-o și închipuia. Va fi cea mai romantică vară.

O să fie o treabă *pe cinste*, asta e sigur.

– Scuzați-mă, aveți ghidul Cliff la *Ulise*[2]? a șoptit o voce masculină ascuțită, atât de încet, că abia a auzit-o, întrerupând însă reveria lui Dan.

Ghidul Cliff la James Joyce? Oroarea aia!

---

[1] Comedia romantică realizată în 1979, în care un scriitor de comedii, interpretat de Woody Allen, se îndrăgostește de iubita celui mai bun prieten al său, rol care i-a revenit actriței Diane Keaton (n. tr.).

[2] Celebrul roman al scriitorului irlandez James Joyce, unul dintre cei mai importanți autori moderni, publicat în 1918-1920 (n. tr.).

Dan se uită încruntat la puștiul neghiob și grosolan care-i ceruse ajutorul. Avea o cutie de prânz Batman și Dan își dădu seama că era mai degrabă fără speranță decât neghiob sau grosolan.

– De ce nu încerci să citești romanul? îi replică el disprețuitor.

Tipul, care probabil că era mai mare decât Dan ca vârstă – poate un student la Universitatea din New York sau vreun prostovan chinuindu-se la școala de vară, ca să reușească să absolve, cu chiu, cu vai, la douăzeci și trei de ani –, ridică din umeri.

– E plictisitor.

Dan ar fi vrut să-i tragă una în stomacul lui de slăbănog, dar își dădu seama dintr-odată că asta era slujba lui – nu, datoria lui – să-l facă pe ticălosul ăsta să citească. Se ridică.

– Vino după mine.

Îl conduse pe tânărul acela fără minte într-o încăpere micuță, din spate, plină de volume ale clasicilor legate în piele și găsi o ediție frumoasă a capodoperei lui Joyce, scoasă la Everyman's Library. Dan începu să citească dintr-o pagină aleasă la întâmplare: *Atinge-mă. Ochi blânzi. Mâini moi moi moi. Sunt însingurat aici. O, atinge-mă degrabă, acum. Care este cuvântul acela cunoscut tuturor bărbaților? Sunt chiar*

însingurat aici. Și trist. Atinge-mă, atinge-mă. Dan se opri și-și ridică privirea.

– Haide, știi că vrei, îl îndemnă.

Puștiul părea înspăimântat și probabil că bănuia că Dan era vreun literat depravat, care stă la pândă la Strand. Azvârli cât colo cutia de prânz Batman și o luă la fugă.

Dan se așeză pe podea să termine de citit pagina. Trebuia să recunoască că James Joyce îl incitase întotdeauna.

Da, chiar o să fie o vară interesantă.

COIFURILE SUNT LA FEL DE IMPORTANTE CA PREZERVATIVELE

Nate se ridică și pedală pe bicicleta Schwinn, un vintage, după care se lăsă iar pe șaua incomodă, din piele necăptușită. Îi plăcea să meargă cu bicicleta așa – să pedaleze cât putea de tare, după care să se așeze și să-și simtă fața bătută de vântul cald de vară. La dreapta, valurile fremătau pe plajă. Iar la stânga era o podgorie plină de struguri Chardonnay. Aerul mirosea a sare și a friptură la grătar. Ascultă mulțumit cum scârțâia pietrișul de pe drum sub roți și zâmbi fără chef.

Țigara de iarbă pe care-o fumase de dimineață își făcuse treaba și, la sfârșitul zilei, se gândise numai la ceea ce trebuia să fie pedeapsa lui pentru vara asta. Munca fizică aducea și alinare. Vara de după ce terminase clasa a X-a și-o

petrecuse ajutându-și tatăl să-și construiască barca, *Charlotte*, la locuința familiei din Mt Desert Isle, Maine, iar după-amiezile în care va trudi acasă la antrenorul Michaels îi aduceau aminte de perioada aia, deși peisajul – șiruri de case și plaje suprapopulate – nu era la fel de liniștit. Dar nimic nu se compara cu munca manuală grea, cu strălucirea soarelui, cu răsplata care consta într-o Stella Artois rece, la sfârșitul unei zile de muncă; și nici o tulburare.

Nu se mai țineau ore, așa că n-avea de ce să-și facă griji: școala se terminase, iar Yale părea la o depărtare de neatins. Blair, fata despre care era convins că e iubirea vieții lui, dar de care nu părea capabil să se apropie, era plecată în Anglia, cu noul ei iubit aristocrat: probabil că se duceau la cumpărături, mâncau biscuiți din orz și beau mult prea mult ceai. Serena se întorsese în oraș și devenise star de cinema, iar Jenny, boboaca aia incredibil de bine dotată, cu care se încurcase iarna trecută, ancorase în Europa. Îi era mult mai bine departe de toate trei.

Zâmbi la gândul ca așa va fi toată vara: zile de trudă; drumul cu bicicleta spre casă; un duș, o țigară de iarbă și poate ceva timp petrecut de unul singur, probabil exact ce-i trebuia. Casa antrenorului era în Hampton Bays, la câțiva

kilometri de locuința lui din East Hampton, dar parcă era în altă lume, cu clădirile ei de la periferie, cu minifurgonetele și mallurile ei. Era un loc care avea să-l ajute să se reorienteze vara asta, și chiar asta intenționa. Nu pusese ochii pe o fată anume și, oricum, se pare că fetele nu făceau decât să-i dea bătaie de cap. Poate că-i era mai bine solo.

De parc-ar fi fost vreodată singur mai mult de treizeci de secunde.

N-avu încotro și coborî de pe bicicleta care scârțâia ca s-o împingă pe un deal afurisit, respirând sacadat din cauza efortului. Cu asta te alegi dacă bagi în tine trei țigări de iarbă pe zi.

Rămas fără suflu și transpirat, Nate se urcă iar pe bicicletă în vârful pantei și o luă la vale, lăsând gravitația să-și facă treaba. Se uită în jos și se ciupi de antebraț să vadă dacă pielea roz se albește când o atinge. Așa-și făcea Blair când se duceau la plajă împreună. După ce-l declara ars, îl ungea cu crema ei de plajă șic. Își lovi antebrațul încă o dată. Era clar că e puțin ars.

Cu asta te alegi, dacă nu-ți dai cu Coppertone[1]!

Apoi își ridică ochii și-și dădu seama că se ducea direct spre marginea drumului. Trase de

[1] Numele unei game de creme de plajă din America (n. tr.).

ghidon și tăie șoseaua, dar cu așa o viteză, că nu rată căzătura. Tare.

Urmară aplauze din politețe, ca la un meci de golf. Nate se uită în sus, dându-și seama că e întins în parcarea murdară din fața Oyster Shack, un local din scânduri cenușii în care se serveau mâncăruri pe bază de fructe de mare, aflat la jumătatea drumului dintre casa antrenorului și proprietatea familiei lui, veche de o sută de ani, de lângă Georgica Pond în East Hampton. Un grup de puști de liceu stăteau la o masă de picnic, pe care erau împrăștiate sticle de bere rece și cutii cu pui prăjit, și se holbau cu toții la el.

– Rahat! bombăni el.

În palme îi intraseră pietricele, iar tricoul Stussy verde ca lămâia, în care muncise toată ziua, se rupsese. Își scutură mizeria de pe mâini și se uită în jos la pantalonii scurți kaki – nici o problemă.

Las' pe Nate Archibald și-o să arate și mai transpirat, plin de sânge și murdărie.

Se aplecă să se uite la roata din față a bicicletei. Era îndoită.

– Ruptă zdravăn.

Își ridică privirea. Vocea îi aparținea unei blonde cu ochi albaștri și forme unduioase, cu părul ondulat, auriu-închis, strâns la spate, prins sub o bandană roșie. Bluza roz, fără mâneci, era

periculos de scurtă, iar fusta mini, promițător de scurtă. Un pai mânjit cu ruj se ițea din cutia de coca-cola pe care o ținea în mâna stângă. Îi întinse dreapta lui Nate, etalând niște unghii lungi, ojate fără cusur, în exact aceeași nuanță de roșu ca aceea de pe cutia de suc.

– Nu-i băga în seamă pe prietenii mei, îi spuse ea scuzându-se.

Avea o piele de un bej-auriu, ca toate fetele care foloseau aceeași nuanță de autobronzant de la Clinique, dar sub bej se zăreau pistruii care-i acopereau nasul, obrajii, umerii, brațele și pieptul. Nate aflase de la Blair că fetele erau, de obicei, mai complicate decât păreau la prima vedere, iar pistruii proeminenți ai fetei ăsteia parcă sugerau că posesoarea lor nu era doar o puicuță tipică din Long Island.

Nate rânji când îi luă mâna și o lăsă să-l tragă ca să se poată ridica în picioare.

– Da, nici o problemă, răspunse el timid.

– Va trebui să se uita cineva la ea, îl sfătui Domnișoara Pistrui, dând din cap și arătând spre bicicletă.

– Da, bombăni el.

Nu își făcea foarte multe griji pentru bicicletă. Singurul lucru la care merita să se uite era chiar în fața lui.

– Eu sunt Tawny. Știu un loc unde-ți poți duce bicicleta la reparat. Dar mai bine-ți fac cinste cu o înghețată mai întâi.

Tawny? Nu așa se numea nuanța autobronzantului ei?!

– Bine.

Fumase restul de marijuana înainte de a pleca de la antrenor – din cauza asta să fi făcut accidentul? – iar o înghețată chiar părea o idee bună.

– Eu sunt Nate.

– Care e povestea ta, Nate? Nu prea te-am văzut pe-aici, îl întrebă Tawny, traversând strada spre o căsuță de un albastru șters, atât de mică, încât părea din desene animate. Niște copilași cocoțați pe trepte lingeau niște cornete cu înghețată de căpșuni.

– Două vafe cu vanilie, se pisici Tawny la tipul acneic din spatele tejghelei.

Vorbea cu un accent foarte vag, dar Nate nu reuși să-și dea seama de unde era.

– Nici o poveste, răspunse Nate, dând fără chef cu vârful adidasului Stan Smith hărtănit în casa din desene animate.

Ar fi vrut să-și plimbe mâinile pe brațele ei calde, pistruiate.

Tawny îngenunche, zâmbi și puse pe tejghea o bancnotă de cinci dolari, băgând mâna pe

gemuleț ca să ia două vafe, în care se înghesuiau mai multe cupe de înghețată albă. Îi întinse una lui Nate.

– Mulțumesc.

În soarele de după-amiază târzie, înghețata începu imediat să se topească, scurgându-i-se pe mână. O linse cu delicatețe.

Tawny îi atinse ușor genunchiul foarte julit. Felul în care făcu asta avea ceva special – un fel de posesivitate? Siguranță? Un anume *je ne sais quoi*[1] care-i amintea de Blair. Dar fata asta nu era deloc ca Blair: Blair n-ar purta niciodată un top roz, fără mâneci, și n-ar lăsa o înghețată să se topească și să-i curgă pe mână sau... n-ar face cinste cu ceva de mâncare la prima întâlnire.

Întâlnire? Câtă rapiditate!

– Te simți bine? îl întrebă Tawny, ridicându-se în picioare.

Își linse buzele roz, groase.

– Ești atât de serios...

Adevărul era că Nate se întreba cum ar arăta Tawny fără bluza roz. O fi având pistrui și pe sâni? Îl mâncau palmele numai când se gândea.

---

[1] *„Nu știu ce"* – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

– Pur și simplu mă bucur că te-am cunoscut, îi spuse el, cu o expresie cam tâmpă.

Se șterse pe barbă cu un șervețel.

– Poate ieșim împreună vara asta.

Un record mondial: Nate Archibald reușise să stea fără femei trei minute.

IUBIREA NU MAI LOCUIEȘTE AICI

Vanessa trânti ușa ruginită a taxiului și scrută fațada din cărămidă, bătută de vreme, a clădirii Williamsburg în care locuia, cu gândul tot la slujba pe care i-o oferise Ken. Ar fi vrut să aibă cui să-i ceară sfatul, dar știa mai bine ce are de făcut decât să-i sune pe părinții ei hippie, care locuiau în Vermont și erau preocupați doar de ei înșiși. Nu făceau decât să-i dea lecții despre artă, comerț și „responsabilitatea creatoare". Și-ar fi dorit ca sora ei, Ruby, să fie pe aproape – era singura în care Vanessa avea cu adevărat încredere să vorbească despre astfel de lucruri.

În fața clădirii era parcat de câteva săptămâni un Ford station wagon alb, cu parbrizul spart. Îi lipsea o ușă din spate, iar banchetele erau pline de pungi de gunoi și pături vechi.

Deci acolo locuia cineva, ceea ce ar explica duhoarea de urină din jurul maşinii.

Drăguţ.

Descuie şirul complicat de zăvoare şi încuietori al clădirii și urcă scările nehotărâtă, oprindu-se la jumătatea drumului. Din apartamentul ei se auzeau voci. Să nu fi închis televizorul? Merse în vârful picioarelor până în dreptul ușii şi ascultă, ținându-și respirația. Da, se auzeau *clar* voci, care veneau *clar* dinăuntru, iar una dintre ele avea ceva familiar.

Ruby, sora mai mare a Vanessei, făcuse un turneu vijelios în Europa, împreună cu trupa ei, SugarDaddy, timp de opt săptămâni. În cutia poştală apăruse din când în când câte o vedere de la Madrid sau Oslo şi vorbiseră la telefon o dată, însă viața de rockeriță în turneu nu-i permitea să țină legătura.

Vanessa deschise uşa emoționată.

– Ruby! strigă ea, văzându-și sora în pantaloni violet din piele și cu părul vopsit ca să se asorteze. Părea aproape irizat.

– Nu-mi vine să cred că te-ai întors!

– Bună, o salută Ruby de pe canapea, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Era călare pe un tip slăbănog, nebărbierit, îmbrăcat cu niște pantaloni negri, din piele,

care semănau cu cei violet ai surorii ei. Ruby își aprinse țigara de la a lui. Nu se ridică să-și îmbrățișeze sora, iar tonul vocii ei era nonșalant, de parcă Vanessa tocmai se dusese la băcănie să cumpere lapte sau ceva asemănător.

– Bună...

Vanessa fu puțin surprinsă. Închise ușa.

– Ce faci, surioară? o întrebă Ruby, pufăind din țigara Marlboro, cu ochii la cum era aranjat apartamentul, care purta amprenta stilului lui Blair. Văd că ai redecorat.

Vanessa nu avea chef să vorbească despre schimbările făcute de Blair. Ruby se întorsese exact când avea nevoie de ea.

– *Bună dimineața!* Te-ai întors! Ăsta e cel mai important lucru. Cum a fost turneul?

Ruby ridică din umeri.

– Berlin, Londra, Paris, Budapesta. Am cântat rock. A fost de-a dreptul incredibil.

– Hip, hip, ura! pentru cuceritoarea vedetă rock. Eu sunt Vanessa.

Se îndreptă spre tipul pe care stătea Ruby călare. Individul nu-i aruncase nici măcar o privire.

– El e Piotr, explică Ruby, unduindu-se în pantalonii violet când îi rosti numele, ca și cum ar fi vrut să sugereze că era o adevărată bombă

sexy. Ne-am întâlnit după concertul nostru de la Praga.

– Bună, răspunse Piotr, cu un accent rigid, scoțând un rotocol de fum.

Fermecător.

– Apartamentul arată mișto.

Ruby părea sceptică. Se uită de jur împrejurul camerei.

– Dar cum de ți-ai permis să cumperi toate astea? Mobila, draperiile?

– E o poveste lungă, îi răspunse Vanessa, sprijinindu-se de peretele de culoarea lavandei, încercând să se uite oriunde în altă parte, dar nu la canapeaua din piele de căprioară, de un maroniu-deschis, pe care era întins străinul est-european jegos și uscățiv pe care se cocoțase soră-sa.

– Ca și aia despre locul de unde ți-ai luat pantofii ăia? o întrebă Ruby, dându-și pe spate părul violet.

Avea aceeași culoare ca pălăria lui Willy Wonka.

– Și topul ăla? Doamne, uită-te la tine! Ești ultimul răcnet.

– Am avut o întâlnire.

Vanessa se simți rănită. Oare de ce se purta Ruby ca o ticăloasă? Ce bine ar fi fost dacă

slăbănogul dintre picioarele ei ar fi șters-o, căci și-ar putea comanda sushi și ar putea sta de vorbă cu inima deschisă, ca de la soră la soră.

– Un cuvânt?

Ruby se dădu jos de pe genunchii lui Piotr. Dădu din cap, arătând spre bucătărie.

Vanessa se duse după ea, întrebându-se cât o să rămână acasă Ruby. Se sprijiniră de masă.

– Se pare că treaba e destul de... serioasă între voi, comentă Vanessa.

– Ne iubim, murmură Ruby melancolic, ceea ce sună ciudat pentru o puicuță care n-avea legătură cu rockul.

Făcu o jumătate de piruetă și se opri, mimând stânjeneala, apoi se sprijini din nou de masă.

– E mișto, răspunse Vanessa iritată.

Se părea că, de fapt, n-o să stea de vorbă ca două surori. Se juca acum cu solnița în formă de Statuia Libertății pe care i-o dăruise Dan într-un acces de sentimentalism duios.

– Apartamentul chiar arată bine, deși nu e chiar ce mă așteptam, comentă Ruby. Dar nu-mi face plăcere să mă gândesc că ai făcut atâtea eforturi, iar...

– Iar ce? întrebă Vanessa suspicioasă.

– Nu vreau să fiu cea care aduce veștile proaste, dar... Piotr o să stea aici o vreme. Niște galerii

locale sunt interesate de el. E pictor, nu ți-am zis? Face nuduri monolitice din dinți canini. Are mare succes în arta underground de la Praga și speră să reușească și la Williamsburg.

Vanessa nu era sigură că știe ce înseamnă „nuduri monolitice din dinți canini“, dar și-o putea închipui pe Ruby împrumutând un pitbull de la cineva și stând în fundul gol în fața lui, arătându-și colții.

– M-am gândit să stea aici, cu mine, murmură Ruby.

– O să ne cam călcăm pe picioare, îi răspunse în același fel Vanessa. Dar e mișto. O să ne descurcăm noi.

– Problema e, o întrerupse Ruby, că Piotr are nevoie de un atelier. Și, din moment ce nu-și permite să închirieze unul, ne gândeam... să amenajăm unul în camera cealaltă, în camera ta.

Poftim?

– Adică *mă dai afară?*

Vanessa lăsă solnița și întoarse capul spre sora ei. Locuise cu Ruby de la cincisprezece ani. Era și casa ei.

– Dar asta n-a fost decât o soluție de moment. Știi cum e, ca atunci când ești la liceu. Dar acum, că ai terminat școala, e timpul să stai singură, așa cum am făcut și eu la optsprezece ani.

– Bine, o repezi Vanessa. E mişto. Pricep. Sunt mare şi pe cont propriu. Am priceput.

– N-o lua așa, pledă Ruby simțindu-se vinovată, întoarce-te, stai jos și hai să mai vorbim un pic.

– Nu, chiar e în regulă. Serios. Stai să-mi iau lucrurile și plec imediat la coaforul Pita Bread sau cum-dracu-se-cheamă.

Tremurând puțin, Vanessa ieși vijelios din bucătărie și intră în living, unde Față de Pizza stătea și fuma niște țigări cehești care miroseau a putred. Înșfăcă fotografia cu un porumbel mort de pe perete, de deasupra capului individului, și și-o puse sub braț. Era preferata ei și n-avea de gând să lase acolo, ca s-o imite el în vreuna dintre picturile lui. Acum înțelegea: devenise cunoscut ca artistul „porumbelului mort“, deși fusese vorba despre ideea *ei* cu porumbelul mort și despre apartamentul *ei* cel bizar.

Peste câteva minute Vanessa coborî scările năvalnic, cărându-și echipamentul de filmat și o uriașă geantă de voiaj neagră. Ieși vijelios în după-amiaza târzie și o porni împleticindu-se spre Bedford Avenue, ocolindu-i pe trecătorii nepăsători, îmbrăcați trăsnit, și mormane de rahat de câine, întrebându-se unde anume avea să se ducă.

Își lăsă valiza pe trotuar și se așeză pe geanta plină-ochi. Căutându-și mobilul în buzunar, apăsă tasta pentru apelare rapidă. Telefonul sună de două ori, după care se auzi vocea familiară a lui Dan.

– Ce faci?

– Soră-mea m-a dat afară.

Vocea îi cedă. Făcea eforturi disperate să nu plângă.

– Și n-am nici un sfanț, n-am unde să mă duc și nu știu ce-o să fac.

Probabil c-o să accepte slujba.

„S" VINE DE LA „SPIRITUALITATE", PRINTRE ALTELE

– Bună, șopti Dan în celularul lui negru Nokia, ascunzându-se în spatele unui raft metalic vechi de la Strand. Numai unui tip care citise *Hamlet* de cinci ori putea să-i placă un asemenea loc.

– Tocmai mă gândeam la tine.

Nu prea înțelese ce-i răspunsese Vanessa: parcă gâfâia și aproape că plângea.

– Stai, stai, o liniști el.

Puse una peste alta câteva biografii ale lui Ronald Reagan și se așeză pe ele.

– Mai încet. N-am înțeles nimic.

– Am zis că am fost dată afară din casa mea, urlă Vanessa. Ruby s-a întors din Europa cu un nou iubit, un ticălos de pictor ceh, și mi-a zis să mă car.

– Rahat! bombăni Dan, uitându-se în jur.

Nu trebuia să vorbească la mobil în timpul serviciului.

– Ce-o să mă fac? Unde să mă duc?

– Ce-ar fi să vii la mine? o întrebă el fără să realizeze ce spune.

Puse mâna pe un volum cu supracopertă prăfuită, despre Walt Whitman, gândindu-se să-l ia acasă.

– La tine? repetă Vanessa, plângându-și de milă.

Lui Dan nu i se mai păruse niciodată atât de vulnerabilă și, chiar dacă într-un fel știa că nu e bine, îi plăcea postura în care se afla, datorită propunerii pe care i-o făcuse. Parcă el era un armăsar macho, iar ea, fragilă și neajutorată. Își propuse să folosească sentimentul într-o poezie.

Fată din hârtie de orez, eu sunt pana, cerneala, rezervorul...

– O să fie bine, o liniști el. Ia-ți bagajul, du-te la metrou și vino la mine. Ușa e descuiată – știi că tata o lasă așa mereu. Eu o să ajung acasă peste câteva ore.

– Serios? întrebă Vanessa timid.

Întotdeauna fusese neînduplecat de independentă. Dan știa că ura să ceară favoruri.

– Ești sigur că n-o să-l deranjeze pe tatăl tău?

– O să fie în regulă.

Șterse puțin raftul de sus și praful îi intră în ochi.

– O să vezi. Vin repede. Nu-ți face griji.

Își frecă ochii, ascultând cum respiră Vanessa.

– Vestea bună e că azi mi-a oferit o slujbă Ken Mogul, râse Vanessa cu amărăciune. Se pare că va trebui s-o accept.

– Minunat! se bucură el, deși se simțea ușor dezamăgit.

El avea o slujbă și acum o să aibă și Vanessa. Ceea ce strica planurile lui romantice. Când să mai aibă timp să meargă cu tramvaiul în Roosevelt Island și să bea sake în parc?

– Rahat! Am un apel în așteptare, murmură ea.

Dan auzi cum își ia telefonul de la ureche.

– E Ken. Mai bine răspund. Deci ne vedem acasă? Acasă la tine vreau să zic.

– Nu, o corectă el. Acasă și la tine.

Ah.

Dan închise telefonul și se strecură înapoi pe culoarul îngust din zona biografiilor. Zâmbea. Poate că faptul că Vanessa fusese dată afară din casă era cel mai bun lucru care li se putea întâmpla. Locuind împreună, vor petrece în *intimitate* ultima vară de dinainte să plece la facultate. O vară care va fi de-a dreptul memorabilă.

Înșfăcă apoi câteva dintre biografiile lui Reagan și se lăsă pe vine, încercând să le găsească loc pe un raft.

– Fiți amabil, caut *Siddhartha*[1] și nu reușesc să găsesc nici un exemplar. M-ați putea ajuta?

Dan se ridică, iar genunchii îi trosniră din cauza poziției în care stătuse, gata să spună ceva inteligent despre locul în care se putea găsi iluminarea. Dar când văzu cine era clientul, își înghiți vorbele.

Era cam cu zece centimetri mai înaltă decât el, cu părul blond platinat ondulat, strâns într-o coadă. Era îmbrăcată într-un tricou sport gri-deschis și un șort alb, iar la încheieturi benzi asortate, verde cu alb. Era ușor încruntată, chiar îngrijorată, iar ochii albaștri îi străluceau. Arăta ca Marsha Brady, numai că era mai sexy și mai vulgară, ca Marsha Brady întorcându-se acasă de la cursul de striptease aerobic.

– Da, îi răspunse Dan într-un final, tulburat. Ar trebui să avem un exemplar din *Siddhartha*. Sunt sigur că avem.

– Ce bine! strigă Marsha-cea-Vulgară, întinzând mâna și strângându-l de umărul osos. Chiar vreau să citesc cartea.

---

[1] Roman al scriitorului german Hermann Hesse, publicat în prima jumătate a secolului XX (n. tr.).

– Da, îngăimă el, ieșind din zona biografiilor de președinți și conducând-o spre cea de ficțiune. De fapt, e una dintre cărțile mele preferate.

Da?

– Dumnezeule! Pe bune?

Dan nu cunoscuse niciodată o fată care să nu pară idioată când spunea „Dumnezeule!".

– Profesorul meu de yoga mi-a recomandat-o.

– Uite-o, o anunță el, stând pe vârfuri și trăgând de cotorul albastru al cărții.

Apoi i-o întinse.

– Super! Întoarse volumul să se uite la copertă. Arată într-adevăr extraordinar. Mulțumesc foarte mult pentru ajutor. Chiar ți-a plăcut?

Îi aruncă o privire cu ochii ei ca migdalele, care se potriveau cu albastrul crepuscular de pe coperta decolorată a cărții.

– Păi...

Dan făcu o pauză. Cărțile erau specialitatea lui – de ce nu reușea să scoată o vorbă?

Poate pentru că pe-asta n-o citise în viața lui?

– M-a... inspirat.

– Super. Abia aștept s-o citesc.

Luă cartea, o strânse la piept și se apropie de Dan.

– Poate mă întorc după ce-o termin ca să-mi mai recomanzi una?

– Întotdeauna îmi face plăcere să le recomand cărți clienților noștri, răspunse el blând.

– Minunat! strigă ea cu un entuziasm de majoretă. Eu sunt Bree.

– Dan.

– Ce bine, Dan! Cartea nu e groasă, așa că o să revin peste câteva zile. Mulțumesc încă o dată pentru ajutor.

Se întoarse și se îndepărtă cu un mers legănat. Dan îi privi posteriorul mic și rotund, care-l făcu să se gândească la două cupe de înghețată de vanilie franțuzească, dispărând în secțiunea de Știri și Evenimente curente, înainte să-și aducă aminte că tocmai o invitase pe Vanessa să se mute la el.

Câtă... iluminare.

FAMILIA CARE JOACĂ ÎMPREUNĂ RĂMÂNE UNITĂ

– Bravo! strigă lordul Marcus. Ești un talent înnăscut, draga mea!

Camilla chicoti, dându-și după urechi părul lung și blond, în vreme ce mingea roșie de crochet se rostogoli prin poartă pentru a se opri pe peticul de gazon perfect și verde ca smaraldul din grădina din spate a proprietății Beaton-Rhodes. Era al treilea meci din ziua aia și câștigase Camilla. Din nou.

– Am învățat de la un maestru, chicoti ea încântată.

– Când îmi vine și mie rândul? se tângui Blair.

Aștepta de secole să prindă ocazia de a folosi ciocanul. Era clar că avea chef să lovească ceva.

În spatele lor se ridica, asemenea unei fortărețe, casa din West London, din piatră cenușie,

acoperită de iederă. Blair încă nu fusese invitată să intre și nici nu-i cunoscuse pe părinții lordului Marcus.

– Pe mama o doare capul, îi explicase el, ceea ce-o făcuse pe Camilla să izbucnească într-un râs zgomotos.

Blair se întrebă dacă lady Rhodes obișnuia să se ducă la culcare cu o sticlă de gin din porumb, dar nu insistă, preferând să-i arunce o privire amenințătoare Camillei. Aceasta avea o expresie de genul „Eu *sunt* în joc, tu *nu*", iar lui Blair îi venea să-i smulgă capul de verișoară urâtă, cu sânge albastru, ca și cum ar fi fost o păpușă Barbie care va rămâne pe rafturile de la FAO Schwarz multă vreme după Crăciun.

– Presupun că aici se încheie meciul, spuse lordul Marcus scuzându-se. Mai facem o încercare?

– Cum vrei, murmură Blair, luând o înghițitură din al patrulea pahar de martini Bombay Sapphire din după-amiaza aia.

Casa mare din piatră, foarte veche, era încadrată de sute de tufișuri perfect conice. Până și copacii impunători fuseseră tăiați în forme nefirești. Blair începea să se simtă ca Alice în palatul Reginei de Cupă din Țara Minunilor. Își aprinse o țigară Silk Cut și trase cu nesaț.

– Mai luăm ceva gustări? întrebă ea, fără a i se adresa cuiva anume.

Când ai îndoieli, mai bine mai iei una.

– Sunt zdrobită, oftă Camilla, prăbușindu-se în scaunul din fier forjat de lângă Blair. Te distrezi? o întrebă, punând mâna pe a ei, care arăta ca un pumn încleștat cu furie.

Nu se presupunea că ea și Marcus sunt îndrăgostiți unul de celălalt? De ce n-o dezbrăca în elegantul lui dormitor în stil Edward? De ce prefera să-și petreacă timpul distrându-se cu pacostea de verișoară-sa? Sau de ce nici măcar nu o mângâia cu piciorul pe sub masă?

Se uită cruciș la Marcus, în căutarea unui semn, a vreunei aluzii cu privire la adevăratele lui sentimente. El îi răspunse cu un zâmbet larg pe fața bine bărbierită, iar ochii îi sclipiră de veselie. Părea că uitase totul. Pur și simplu se distra de minune sub soarele cald de vară. Blair suspină. Poate era ea rea și îi judeca greșit pe ceilalți. Îi aruncă o privire Camillei. Poate o să-și ia tălpășița în curând, iar ea și Marcus vor putea face sex sub un conifer tăiat în formă de iepure.

– Mă distrez de minune, o repezi Blair.

– Îndrăznesc să spun că *mor de foame*, exclamă lordul Marcus, suflecându-și mânecile cămășii albe din in, cu nasturi, înainte de a se așeza la

masa cu blat din sticlă. Întinse mâna spre platoul delicat din argint, plină cu sandvici cu castravete și înfulecă un triunghi.

– Mereu ți-e foame când sunt prin preajmă, chicoti Camilla.

Îl lovi în joacă în stomac, după care-și sorbi cu delicatețe martiniul.

– Mai ții minte când am venit să te văd la Yale și ne-am dus în weekend să schiem în orășelul ăla minunat din Vermont?

Camilla se întoarse spre Blair.

– Stătusem pe pârtie toată ziulica și nu-mi mai doream decât să fac o baie. Când am ieșit, Marcus comandase tot – tot! – ce era în meniul de room service, așa că am mâncat în fața focului.

Blair simți că are un chef nebun să ia ciocanul și să o pălească pe Camilla în moalele capului. Se uită la Marcus, care se înroși. Poate că erau veri din ăia cărora le place să se joace de-a doctorul. Chiar dacă depășiseră vârsta. Oare Față de Cal nu pricepea că *ea* era iubita lui Marcus?

– Haide, Cam. Sunt convins că pe Blair n-o interesează cum am schiat noi într-un weekend, zise Marcus ridicându-se și fluturând platoul de pe care dispăruseră sandviciurile, ca să-i atragă atenția majordomului.

Blair se ridică și ea.

– Mai joacă cineva o partidă, un set sau cum dracului îi zice? Poate apuc și eu de data asta.

– Sunt istovit. Ar fi trebuit să te avertizez, se scuză Marcus. Camilla este foarte bună la jocuri.

În regulă, atunci.

– Apropo, mormăi Blair, trebuie să merg la closet.

În ultimele zile învățase câteva expresii tipic englezești.

– Vai! se înroși Camilla. Spiritul yankeu.

Și ticăloșia britanică.

– Înăuntru, arătă lordul Marcus. Prin bibliotecă și apoi la stânga.

– O găsesc eu, spuse ea ofensată, clătinându-se un pic în drum spre casă.

Ginul i se urcase la cap.

– Nu te ridica.

Tropăi pe aleea pavată cu pietre, netezindu-și rochia albă de la Thomas Pink pe care și-o pusese special pentru o după-amiază de jocuri pe peluză. Surprinzător, în casă era un adevărat talmeș-balmeș, și se simțea un miros de flori putrezite. Bineînțeles că mobila era frumoasă și mai ales covoarele – se pare că lady Rhodes trimitea pe cineva la Marrakech în fiecare an, ca să mai cumpere o piesă pentru colecție. Din cauza vitraliilor din bibliotecă, casa avea o alură

ciudată, de biserică. Blair trăia un sentiment neobișnuit hoinărind pe acolo de una singură, știind că lady Rhodes era la etaj, încercând să-și învingă mahmureala.

Singură în toaleta pentru doamne, își mai aprinse o țigară Silk Cut, mai nou țigările ei englezești preferate, și-și analiză imaginea printre norii de fum în oglinda cu ramă aurită. Își miji ochii și-și trase bărbia, exersând privirea sexy pe care avea s-o îndrepte asupra iubitului. Încă un pahar și-o să-i sugereze să se întoarcă la Claridge pentru o zbenguială de după-amiază. Jocurile pe peluză erau foarte bune, numai că ea avea chef de un antrenament *adevărat.* Fumă toată țigara, după care, uite așa!, strecură în buzunar un săpun marca Beaten-Rhodes, în formă de scoică și mirosind a parfum franțuzesc.

Nu te poți lepăda de vechile năravuri.

Afară fuseseră preparate alte pahare de martini, iar Marcus îi oferi unul când se așeză.

– Are nevoie de o scrumieră, comentă Camilla sarcastic, uitându-se enervată la scrumul din vârful țigării lui Blair.

– Mulțumesc, dar o să folosesc peluza, îi replică Blair tăios, luând o înghițitură din paharul Riedel subțire ca o foaie de hârtie reușind să verse doar o picătură pe masă.

– Așteaptă, draga mea, o apostrofă Marcus cu blândețe. Vrem să facem un toast. Te aşteptam.

– Cu ce ocazie? întrebă ea, reținându-și un râgâit.

– Cât ai fost înăuntru, Camilla mi-a dat cea mai minunată veste.

Pleacă în Elveția să-și lucreze nasul gigantic? În sfârșit își dă arama pe față, recunoscând că e o lesbiană mare și grasă? S-a hotărât să se călugărească?

– Își va prelungi șederea. O să stea cu noi toată vara. Nu e extraordinar?

Lordul Marcus își ciocni paharul de al ei.

Camilla sorbi delicat din martiniul ei și-și puse mâna pe cea a lui Blair, cu un gest protector.

– O să devenim prietene foarte bune, aproape ca două surori, îi promise ea, de data asta cu o voce care semăna mai mult cu a zgripțuroaicei care voia să-i halească pe Hänsel și Gretel decât cu cea a unuia dintre cei trei porcușori.

Blair afișă un zâmbet vag și dădu pe gât paharul rapid, înainte de a se întoarce spre Camilla.

– Întotdeauna mi-am dorit să am o soră mai mare.

Marcus le cuprinse pe amândouă cu brațele lui întărite la squash și le strânse într-o îmbrățișare de grup.

– Eram sigur c-o să vă înțelegeți.

Le sărută pe obraz pe amândouă, iar Blair închise ochii, încercând să-și închipuie că verișoara Camilla nu era acolo.

Slavă Domnului că avusese întotdeauna o imaginația bogată.

SE NAȘTE O STEA (ÎNTR-UN FEL)

Șlapii Serenei, marca Hermès, portocaliu-deschis, lipăiau zgomotos pe pardoseala din marmură, cu pătrățele alb-negru, din holul hotelului Chelsea, în vreme ce se îndrepta spre camera 609, unde-l cazase Ken Mogul pe Thaddeus Smith, vedeta care-i era partener în film. Probabil că Chelsea era cel mai cunoscut hotel din New York City. Adăpost al artiștilor emblematici precum Andy Warhol și al starurilor rock ca Janis Joplin, trecuse printr-un incendiu cumplit, din cauza căruia fuseseră evacuați toți clienții faimoși. Acum era aproape o capcană pentru turiști, dar își păstra alura din anii șaizeci, iar la subsol avea un bar întunecos, șic, Serena, un nume mai mult decât potrivit.

Serena nu înțelegea de ce Thaddeus locuia la hotel, în timp ce ea trebuia să se mulțumească

cu un apartament sărăcăcios, fără aer condiționat. De când plecase Jason stătuse singură, căci era prea cald ca să se mute. Acum, o sunase Ken, rugând-o să vină la o repetiție improvizată cu Thad. Respiră adânc, jucându-se emoționată cu fermoarele genții gri-argintiu Balenciaga, și ciocăni la ușa zgâriată a camerei 609.

– Bună! chițăi ea veselă când Vanessa Abrams deschise ușa.

Trecuseră abia două săptămâni și jumătate de la absolvire, dar parcă erau la agapa de douăzeci ani de la terminarea școlii. Vanessa era într-o rochie mulată, din mătase neagră, și avea cei mai frumoși balerini argintii pe care Serena îi văzuse vreodată.

– Arăți minunat!

Vanessa deschise gura să-i răspundă, dar interveni Ken.

– Serena, spuse el încet.

Era cocoțat pe pervazul din cea mai mare cameră a apartamentului și fuma o țigară fără filtru.

– Bun venit în universul nostru!

– Mă bucur să vă revăd, chicoti Serena, intrând și traversând încăperea în care se revărsa lumina din Twenty-third Street.

Pereții erau de un verde tare ca menta, care-i amintea de băile de la căminul Hanover

Academy, pensionul din New Hampshire unde făcuse primul an de școală. În cameră se aflau o canapea maro, jerpelită, cu pielea zgâriată pe brațe, iar pe pervaz erau înșirate o grămadă de ghivece cu cactuși. Prin ușile din sticlă se vedea un pat uriaș, nefăcut.

– Poți să ți-i imaginezi pe toți cei care-au făcut sex aici, nu? șopti Vanessa.

Serena își încreți nasul. Acum putea.

– O cunoști pe Vanessa, desigur, spuse Ken. Apoi aruncă țigara pe fereastra deschisă din spate. Am rugat-o să ne fie director de imagine.

Nu c-ar fi avut de ales.

– Foarte bine.

Serena clipi spre Vanessa, care-și făcea de lucru cu echipamentul, care arăta cât se poate de serios.

– Eu sunt Thaddeus, anunță cu o voce sexy starul când intră în cameră din dormitorul de alături.

Thaddeus Smith era mai înalt decât se așteptase Serena, iar părul blond, bogat și murdar, îi stătea ridicat, ceea ce-i mai adăuga câțiva centimetri. Era într-o ținută obișnuită, o pereche de blugi negri și un tricou Lacoste, de un negru decolorat, cu un guler care se încăpățâna să stea în sus și să arate aiurea. Serena avu impresia că-l cunoștea deja și într-un fel chiar așa era: îl

văzuse trăind o poveste de dragoste cu o starletă din Sud, cu chip dulce, în cele două comedii romantice în care jucaseră cei doi, îl văzuse scăpând de un criminal maniac (care, în cele din urmă, se dovedise a fi fratele lui geamăn, căruia i se pierduse urma de multă vreme și pe care tot el îl interpreta, făcând un provocator rol dublu). Și-l văzuse chiar și într-un costum mulat, alb, jucând o creatură din alte lumi, fără glas, trezită de soarele ajuns în dreptul unei antice ruine mayașe. Îi era cunoscută vocea de bariton și îl văzuse flirtând și dând cu tifla pe la talk-show-uri și bineînțeles că-i zărise mușchii abdominali în numeroase reclame la lenjeria intimă Les Best. În realitate, arăta mult mai bine: era minunat, de la firele aurii din barbă la obrajii ascuțiți, la picioarele bronzate, perfecte.

Thaddeus îi strânse ferm mâna Serenei.

– Mă bucur mult să te cunosc, în sfârșit.

Ochii lui albastru-deschis se înfipseră în ochii ei albastru-închis sau așa i se părea ei?

– Și eu mă bucur să te cunosc, șuieră ea.

– Ce bine că suntem toți aici, începu Ken, aprinzându-și altă țigară.

Își ținea genunchii strânși la piept, cocoțat pe pervaz, în șortul albastru de biciclist, care părea gata să cadă de pe el.

– Să scoatem scenariile. Thaddeus, de acum înainte ea e Holly, nu Serena.

Thaddeus se trânti pe canapeaua din piele ruptă, aruncând pernele pe podea.

– Stai jos, Holly.

Serena își căută scriptul în geantă, după care se așeză pe canapea, reprimându-și impulsul de a se apropia mai mult de vedeta cu care urma să joace.

Pentru că *așa ceva* ar fi fost lipsit de profesionalism.

Ken închise ochii și respiră adânc, cu nările dilatate. Își întinse degetele, ca niște antene de insectă, sări jos de pe pervaz și se duse împleticindu-se în mijlocul camerei. Deschise ochii când se lovi de măsuța de cafea, din lemn zgâriat, și de un munte de variante rescrise ale scenariului, care alunecaseră pe podea. Apoi sări pe masă și se aplecă pentru a fi mai aproape de cei doi.

– O să începem cu punctul culminant. El e apogeul emoțional al filmului și vreau să-l punem la punct înainte să trecem la orice altceva. Totul gravitează în jurul acestui moment.

Ken se aplecă atât de mult spre ea, încât Serena îi simți respirația care îi mirosea a țigară. Își puse scenariul pe post de barieră și începu să-l răsfoiască. Crezuse că o vor lua cu începutul.

Își învățase replicile din primele scene, dar avea probleme la a doua jumătate a filmului.

– O să citim o dată după care o să ne ridicăm și o să ne mișcăm, să ne găsim locul potrivit în cameră. Vansessa va filma, va trage niște cadre de probă pe care să le puteți analiza mai târziu. Cum vi se pare? întrebă Ken, tot aplecat ca un gargui peste măsuța de cafea.

– Să trecem la treabă, încuviință Thaddeus, punându-și deoparte scenariul.

– Sunt aproape gata, exclamă Vanessa, care-și conecta camera de filmat, de mână, la unul dintre laptopurile regizorului.

– Tu, Holly? întrebă Ken, sprijinindu-și bărbia în palmă. Un deget părea să-i fi intrat în nas.

– Sunt gata când sunteți și voi, murmură Serena.

Rahat! Rahat! Nu știa nici măcar o replică. Respiră adânc.

– Dragul meu, tu mă salvezi mereu. Cum m-aș putea revanșa vreodată? începu ea, fluturându-și încet mâna dreaptă, un gest de afectare sexy.

Un strop de cochetărie.

– Nu trebuie să te revanșezi, răspunse Thaddeus, care-l juca pe Jeremy Stone, cu celebrul lui glas sexy și baritonal.

Stăteau în picioare în dreptul ferestrei și el se apropie de ea, etalând un profil aspru, luminat de soare, și o prinse de încheietura mâinii.

– Eu ar trebui să mă revanșez. Îți datorez totul, Holly. M-ai învățat să... Făcu o pauză deliberat. M-ai învățat să fiu eu însumi.

Poate pentru că era un actor talentat sau poate pentru că era el absolut minunat, Thaddeus reuși să facă astfel încât un dialog neghiob să sune aproape firesc. Era atât de aproape de ea, că Serena îi simțea mirosul mentolat al respirației. Oare chiar era pur și simplu perfect?

Da.

– Eu... eu... ezită ea. Chiar nu știu ce să zic.

În cealaltă parte a camerei, Vanessa, aflată în spatele camerei de filmat, își drese glasul.

– Nu trebuie să zici nimic, gânguri Thaddeus-Jeremy. Stai nemișcată și lasă-mă să te privesc.

Serena nu se clinti. Nu putea să nu creadă tot ce spunea Thaddeus.

– O să ne oprim aici, anunță Ken Mogul. Holly, scumpo, nu uita: *nu* ești Serena, ești Holly.

– În regulă, șopti ea.

Nu se simțea Holly Golightly. Se simțea ea însăși, față în față cu un tip perfect. Nu-și petrecuse toată viața purtându-se fals cu bărbații – și

era cam greu să *se prefacă*, mai ales cu unul atât de... drăguț.

– Și termină cu gesturile alea cu mâna, îi spuse Ken, scâncind ca un copil mare. Parcă gonești niște țânțari.

– Îmi pare rău.

Prin fereastra deschisă, Serena auzea zgomotul traficului. Își dorea să fie acolo, afară, și să se uite cu Thaddeus la vitrinele de pe Mercer Street, din Soho, sfătuindu-se ce să cumpere sau să-l lase s-o trateze cu sushi pe acoperișul de la Sushi Samba, care era la câteva clădiri depărtare, spre centru. Thaddeus se aplecă în afara ferestrei mari și trase cu nesaț aer în piept. Oare îi citise gândurile?

– Ascultă-l pur și simplu pe Thad, continuă Ken, tot cu degetul în nas. Dar el nu mai e Thad, nu? Nu, e Jeremy. Îi simți timiditatea? Emoția? Îl înspăimânți. Îl înspăimânți și îl farmeci. Fă-ne pe noi toți să simțim asta, da? Fă-ne să ne îndrăgostim cu toții de tine.

De parcă înainte i-ar fi fost greu să facă așa ceva.

– Încă o dată, zise Ken și bătu din palme, aprinzându-și încă o țigară, deși ultima arsese fără ca el s-o atingă măcar.

Thaddeus redeveni atent, apropiindu-se iar de Serena.

– Dragul meu, tu mă salvezi mereu. Cum m-aş putea revanşa vreodată? întrebă ea, de data asta mai încrezătoare.

– Nu trebuie să te revanşezi.

– Să vii neapărat la...

Serena nu mai ţinea minte restul replicii. *Trebuia* să arunce un ochi pe scenariu.

– ...petrecerea mea! urlă Ken. N-ai citit scenariul, Holly?

– Ba da, murmură Serena apărându-se, reprimându-şi impulsul de a da un picior mormanului de variante rescrise ale scenariului şi a-l azvârli pe fereastra mare şi luminoasă.

– Bine. Sărim un pic şi mergem mai departe, zise Ken, frecându-şi fruntea ciudat de roşie. Să facem scena marii dimineţi. E puţin dialog, deci ar trebui să te descurci, nu-i aşa, Holly?

– Sigur.

Simţea că face totul greşit, deşi scosese doar câteva cuvinte. Nu aveau timp de încălzire?

– OK. Tu începi, Thaddeus, preciză Ken, având o altă ţigară aprinsă în mână.

– Ştiam c-o să te găsesc aici, Holly, recită Thaddeus din memorie, căci scriptul fusese azvârlit pe canapea.

– Vei şti oare întotdeauna unde să mă găseşti?

Cu colțul ochiului, Serena îl vedea pe Ken clătinând din cap, așa că aruncă scenariul pe jos. Putea să facă asta. Se ridică pe vârfuri și se lipi de pieptul lat al lui Thaddeus.

– Voi ști, dacă rămâi aici, rosti el cu blândețe. Să nu mai fugi niciodată.

– Promit, șopti ea.

Era ultima replică pe care o avea în film. Înălță capul spre partener, ridicându-și fața spre el, oferindu-i-se. Simțea mirosul de pastă de dinți și nicotină al răsuflării lui calde, aroma de loțiune de mâini Kiehl, cu ovăz, și aroma de Tide de pe haine. Abia dacă-l atingea. Avea doar mâinile pe pieptul lui, dar îi simțea corpul aproape de al ei, de la spatele lat, puternic, la mușchii abdominali fără cusur, de la antebrațele musculoase la picioarele în papuci. Și mai simțea ceva: un fior electric în spațiul minuscul dintre cele două corpuri. Să fi fost un efect al interpretării actoricești sau ceva real?

– Bine, bolborosi Thaddeus.

Făcu un pas înapoi, iar Serena, care până atunci își sprijinise de el toată greutatea, se dezechilibră.

El râse tensionat.

– Ai o țigară, Ken?

Acesta scoase un pachet de Marlboro roșu, Thaddeus luă o țigară și o aprinse cu stil.

– Ce părere ai, Ken? îl întrebă el, băgându-și degetul mare după betelia pantalonilor.

– E bine. Mai bine. Am simțit mai mult fior ca data trecută. Dar Holly trebuie s-o lase mai ușor. Holly, dacă-ți dau bătaie de cap replicile, le putem rescrie.

– Adică?

Serena se afundă în canapeaua jerpelită. Nu făcuse *prea* multe greșeli, nu-i așa?

– Dacă sunt prea multe cuvinte, îi explică el, vorbind tare și rar, de parcă i s-ar fi adresat cuiva care nu prea știe englezește. În caz că ți-e greu să le ții minte pe toate.

Adică o făcea *proastă?*

– Nu, e în regulă, oftă ea.

– O să reușească până la urmă, spuse Thaddeus, așezându-se lângă ea.

Își puse mâna moale pe genunchiul ei gol, încurajând-o cu o strângere.

Sunt sigură c-o să reușesc, încuviință Serena în gând. Dumnezeule! Se îndrăgostise deja? Uneori chiar c-o lua prea repede.

Fără comentarii.

– Bineînțeles, răspunse Ken. Doar că ne trebuie mai mult timp pentru repetiții. Ce zici, Vanessa?

Vanessa nici măcar nu filmase tot pentru că nu apucase să-și aranjeze echipamentul.

– Mare fior! minți ea entuziasmată.

În definitiv, nu era decât o repetiție.

Și, după cum stăteau lucrurile, vor avea nevoie de *multe* alte repetiții.

CÂND CREZI CĂ ȘTII BINE PE CINEVA

– Am veniiiit, iubito!

Capul lui Dan se iți în ușa dormitorului lui Jenny, sora lui mai mică.

– Vanessa?

– Bună.

Vanessa se ridică din spatele șevaletului lui Jenny. Pânzele acesteia erau încă înșirate prin camera prietenoasă – peisaje în tonuri pastelate, desene înfățișând clădiri celebre din New York, ca Dakota, de pe Seventy-second Street, și niște nuduri de la care Vanessa îl văzu pe Dan luându-și ochii imediat, în caz că erau *auto*portrete ale surorii lui. Își aruncă brațele în jurul gâtului lui subțire și-l strânse.

– Îți mulțumesc mult că mă lași să stau aici.

– O să fie super, o liniști el, trântindu-se cu zgomot pe patul acoperit cu o cuvertură ușoară,

din flanel albastru. Pentru noi o să fie Marea vară de la New York. M-am tot gândit. Toate lucrurile pe care-o să le facem împreună – o să pedalăm în bărcile alea stupide din Central Park, o să mâncăm gogoși de la H&H Bagels în zilele libere...

– Sună minunat, dar o să am multă treabă la serviciu, știi? O să am mult de lucru ca să iasă filmul cum trebuie.

Dădu din cap, arătând spre monitorul calculatorului, pe care era încremenit chipul eteric al Serenei van der Woodsen, cu ochii pe jumătate închiși. Vanessa revedea scenele filmate la repetiția de după-amiază și, în caz că asta ar fi fost un indiciu despre cum o să arate pelicula la sfârșit, era clar că n-o să iasă prea bine.

– Da, bineînțeles, se bosumflă el puțin.

Cu cât Serena era mai stângace la repetiție, ceea ce se vedea clar pe ecran, cu atât mai multe experimente era nevoită să facă Vanessa cu ce filmase. O să-i dea regizorului ceva mai bun. Era hotărâtă să facă ceva cu adevărat avangardist și neobișnuit, ceva care să-i surprindă pe Ken Mogul și pe producătorii lui. El pomenise de Godard. Iar ea era o maestră în a combina umorul și tragedia. Va arăta prezervativul folosit

înghesuit în pantoful lui Holly, latura maculată a prințesei petrecerii!

– Unde e tatăl tău? îl întrebă ea, schimbând subiectul.

Era doar o chestiune de timp până când se va ciocni de Rufus, tatăl lui Dan, întruchipare a poetului Beat, care va fi îmbrăcat, ca de obicei, cu tricoul lui pătat de la Mets și cu niște pantaloni scurți de plajă, prea strâmți. Spera să dea ochii cu el înainte de ciondăneala de la miezul nopții. Cine știe cu ce se va îmbrăca atunci?

Dan ridică din umeri.

– Ai vorbit cu Ruby?

Se scotoci în buzunare și scoase un pachet mototolit de Camel, își aprinse o țigară, după care se lăsă din nou pe spate pe patul îngust și denivelat al lui Jenny.

– Sper că v-ați împăcat. Viața e prea scurtă.

– Poftim? întrebă Vanessa fără entuziasm, așezându-se lângă el.

Ruby îi trimisese niște mesaje în care-și cerea scuze, dar Vanessa era prea furioasă ca să se deranjeze să le citească până la capăt. Și-o putea închipui pe sora ei storcându-i lui Piotr coșurile de pe spate, în vreme ce și-o trăgeau în atelierul lui de pictură, odinioară dormitorul ei. Își cuibări capul aproape chel lângă gâtul subțire ca o

frânghie al lui Dan, șoptindu-i: „Nu pot să fac asta acum."

– Păcat. Am admirat mereu relația voastră.

– Sigur.

Ea nu se putu abține să nu chicotească.

– Te simți bine?

Dan se întoarse spre ea, iar acum aproape că erau nas în nas. Vanessa îi sărută buzele care miroseau a tutun. Îi atinse fața.

– Știi, până acum nu mi-am dat seama, dar fericirea e chiar aici, în fața ta. Înțelegi ce vreau să spun? E ca noi – adică tu ești tot ce-mi trebuie ca să fiu fericit și ești aici, la mine acasă. Știu c-o să ai mult de lucru, dar e extraordinar. De fapt, să fii fericit e mult mai ușor decât să alegi urâțenia.

Vanessa își mușcă buza. Deși-l iubea pe Dan, chiar spera să nu emită încă o declarație jenantă despre dăruirea eternă, așa cum făcuse la absolvire. E mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse.

Da, chiar așa, mai zi o dată.

– Pe-asta ai învățat-o la slujbă? îl necăji ea. Nu știam că la Strand se țin prelegeri gratuite despre cum să te ajuți pe tine însuți, în genul New Age.

– Nu vorbeam despre slujbă.

Trase cu nesaţ din ţigara Camel, parcă dorind să se apere.

– În pauza din după-amiaza asta am citit *Siddhartha.* Viaţa e atât de scurtă... Adică nu putem decât să sperăm să-i descoperim un sens.

Vanessa ştia că singura carte despre care mai vorbise cu atâta pasiune era *Suferinţele tânărului Werther*, o carte sinistră despre un tip capricios şi depresiv care se sinucide la sfârşit, pentru că prietena lui se căsătoreşte cu altcineva.

– Bine. Recunosc că sunt nedumerită. La ce naiba te referi? îl întrebă ea.

Sprâncenele i se încruntară când se uită în ochii lui căprui-deschis.

– Mă refer la sensul vieţii, îi răspunse el simplu.

Sau se referea la o anumită blondă cu nasul pe sus şi cu funduleţul rotund?

 gossipgirl.net

topics ◀ *previous* *next* ▶ *post a question* *reply*

Disclaimer: Toate numele reale de locuri, persoane și evenimente au fost schimbate sau abreviate pentru a-i proteja pe nevinovați. Cu alte cuvinte, pe mine.

SALUTARE, OAMENI BUNI!

Am făcut o descoperire foarte importantă despre mine. Sunt în totalitate bi. Nu e ce credeți – doar că pur și simplu nu știu unde vreau să-mi petrec vacanța și m-am hotărât că vreau cu adevărat și una, și alta. Slavă Domnului că există aeroportul Teterboro! Ajung imediat pe terminal și iată-mă pe insulă în mai puțin de o oră. Ceea ce-mi dă ocazia să le fac ochi dulci tipilor care fac surfing și în același timp să accept invitația la toate petrecerile de aici, de acasă.

Vara, petrecerile din oraș au ceva unic. Sunt atât de intime, fără oaspeți nedoriți. Bine... aproape fără. Nu că ne-ar displăcea să fim fotografiați, ci pur și simplu ne place ca, după ce am fost la plajă, să n-avem nisip în păr când se declanșează blițul. Da, mă refer la paparazzi. Evident că trebuie să muncească toată vara și evident că sunt

plictisiți, după ce vânează puținele celebrități din oraș – printre care mă număr și eu –, de parcă în fiecare seară s-ar da o petrecere după MTV Music Awards la Lindsay.

Dar vara și plaja merg mână în mână și niciodată n-aș putea renunța de tot la malul mării, dar exact asta a făcut T, actorul care-ți face inima să bată cu putere, cedând o vacanță pe Coasta de Nord (da, aia pe care ați văzut-o în episodul ăla din *Cribs)* în schimbul unei veri toride în New York City, unde orașul parcă ți se lipește de corp. Ăsta da devotament!

PESTE PÂRLEAZ

Știu că la început am fost o colonie britanică, dar am câștigat războiul (nu vă fie cu supărare!), deci pe partea asta a pârleazului lucrurile stau puțin altfel. Îmi place treaba cu regalitatea – mai ales un anumit moștenitor al tronului și fratele lui mai mic, roșcatul care nu ratează nici o petrecere –, dar sunt o groază de lucruri pe care nu le pricep despre englezi. Am auzit, de exemplu, că o tânără americană, șireată și cu ochi albaștri, s-a încurcat cu un gentleman aristocrat despre care se spune că se uită la... verișoară-sa. Pare-se că pentru anumite familii vechi de viță nobilă din

Anglia nu e considerat nepotrivit să-ți inviți verișoara să se mute la tine vara, s-o ții de mână la cine intime în cele mai bune restaurante din Londra și să te strecori cu ea la o casă de la țară, cu acoperiș din paie, pentru o vânătoare de vulpi în weekend. E și asta un șoc cultural?

E-MAILURILE VOASTRE

Î: Dragă GG,

Mama a insistat să fac practică la o revistă glossy vara asta. Zice că o să mă ajute să mă pregătesc pentru lumea reală, dar simt că sunt singura care-și petrece vara închisă într-un dulap de haine, punând în cutii pantofii Marc Jacobs pentru sezonul următor și urmărind bijuteriile Me&Ro. E ca și cum aș lucra în retail. Și, în afară de asta, am de lucru și cu ceilalți din familie, nu? N-ar trebui să stau liniștită la plajă, cu iubitul meu cel arătos?

– În Dulap

R: Dragă În Dulap,

Eu cum crezi că mă simt? Sunt încă aici, cu aerul condiționat pornit, cu o sticlă de Dom rece lângă computer, și muncesc din greu să vă satisfac toate nevoile de bârfă. Dar pe bune: servește-te și tu cu ceva Gucci din sertarul

cu ochelari de soare. Meriți! (Și n-o să observe nimeni, dac-o să iei ceva și pentru prietenul tău.)

– GG

Î: Dragă GG,

Tipul ăla, **N,** chiar are un frate căruia i s-a pierdut urma de mult? Mi se pare că l-am văzut la Oyster Shack, pe Insulă, și nu se poate să fi fost același tip. Ăsta era îmbrăcat ca un muncitor din construcții și umbla cu o puicuță de la țară, cu aer de târfuliță, dar sexy. Ai idee ce se întâmplă?

– Întârziata

R: Dragă Întârziata,

E clar că nu există decât un singur **N.** Dacă acum lucrează în construcții, îți sugerez să-l angajezi și să vină la tine să-ți facă o punte. Poate c-o să transpire și așa vei putea să-l inviți să facă o baie în pielea goală!

– GG

INSTANTANEE

B ciondănindu-se cu angajatul ăla ca un șoarece de la genți, la Harvey Nichols. Și la Londra au liste de așteptare, dar unele tipe n-au aflat niciodată

că răbdarea e o virtute. **S** hoinărind printr-o zonă nu prea cunoscută din Upper East Side – chiar departe de parc –, cu un aer pierdut și cumpărând mâncare pentru pisici Purina de la petshop. Oare încearcă o altă dietă tâmpită? **N** plimbându-se prin Catachungo Road în Hampton Bays, având pe cap o șapcă de baseball Yale și stând destul de aproape de o tipă necunoscută, într-un top roz, cu însemnele Old Navy. Clar c-am ratat deschiderea magazinului lor din Hamptons. **V** așezându-se într-un scaun maroniu dintr-o frizerie de modă veche din Upper West Side, fără să țină seama că e doar pentru bărbați. Poate c-ar trebui să-i spună cineva că nu se mai află în Brooklyn. **D** încovrigat pe o bancă din Union Square, citind o carte groasă despre yoga kundalini și fumând. O plănui să scrie o epopee despre pozițiile yoga pentru bolnavii de cancer la plămâni? Cine vrea să afle? Eu știu că vreau.

Știți că vă iubesc,

gossip girl

ȘI CEI DE LA ȚARĂ SUNT OAMENI

Nate ieși de pe drumul cu pietriș pedalând călare pe Schwinn, bicicleta lui de încredere, și o luă pe aleea murdară din față de la Oyster Shack, reușind să nu se mai facă de rușine ca în ziua dinainte. După ce mâncaseră înghețată, Tawny îl dusese la Bob's Gas 'n' Dogs să-și repare cauciucul, care era acum ca nou. Iar el își exprimase admirația printr-o onomatopee. În dimineața aia nu fumase decât o treime dintr-o țigară cu iarbă, așa că avea mintea limpede.

Iată un început.

Deși nu era decât ora șase, la Oyster Shack era plin de copii în pantaloni scurți și maiouri, care mâncau cartofi prăjiți și beau Bud. Sprijinindu-și bicicleta, se îndreptă cu pași mici spre banca roșie de picnic, unde se afla Tawny care fuma o țigară Virginia Slim, cu un zâmbet

diavolesc întipărit pe buzele luminoase, date cu un ruj de culoarea piersicii.

În mod normal, Nate s-ar fi simțit inconfortabil dacă s-ar fi dus cu bicicleta să se întâlnească cu o fată, dar îi plăcea să pedaleze, simțind briza în față și vântul care-i flutura prin păr. Bineînțeles că putea simți vântul fluturându-i prin păr și la volanul decapotabilei albastre Aston Martin 1978 a tatălui său, care stătea într-un garaj la care putea ajunge în douăzeci de minute, numai că mașina era mândria și bucuria Căpitanului, iar Nate n-avea voie s-o conducă singur și cu atât mai puțin în Hampton Bays, una dintre împrejurimile mai puțin dezirabile din Hamptons.

După ce împărtiseră o înghețată nevinovată și după ce Nate își reparase bicicleta, Tawny propusese să se întâlnească azi și să ia cina împreună. Și nu fusese nevoie să-l convingă, pentru că, asemenea unei foste iubite, Soarta îl salva mereu, exact când avea nevoie de ea. Iar întâmplarea i-o scoase în cale pe Tawny cea încrezătoare și sexy tocmai când începuse să-l doboare singurătatea.

– Ai reușit să nu cazi, ciripi ea, stingând țigara pe masă și aruncând chiștocul pe iarba din spatele băncii pe care stătea.

Purta o bluză decoltată de culoarea piersicii și o fustă mulată, neagră, care-i punea în evidență coapsele bronzate, rotunde și tari. Părul lăsat pe spate îi atingea ușor umerii plini de pistrui, iar buzele ca piersica se asortau cu bretelele bluzei, care-i alunecau de pe umeri.

– Da, fără nici un accident de data asta, râse Nate, dând din cap.

Își îndoi gulerul cămășii Brooks Brothers, bleu-deschis, în care se schimbase după ce venise de la muncă, și se așeză lângă ea pe bancă.

– Aș zice că e o zi bună.

– Cum a fost la serviciu? îl întrebă ea, în timp ce-și dădea cu ceva care mirosea a vanilie pe buze.

Nate îi simți mirosul din locul în care stătea.

– Ca de obicei, muncă manuală care-ți rupe oasele.

În ziua aia și în cea de dinainte pusese șindrilă pe acoperișul casei antrenorului Michaels. Avea mâinile pline de bătături și-l dureau brațele.

– Lucrez pentru antrenorul meu, așa că nu pot s-o las mai moale. E un ticălos. Dar consider asta ca un fel de practică, de antrenament.

Numai că fără bâtă. Și fără minge. Și fără restul echipei.

– Înseamnă că-l placi, dacă ai ales să muncești pentru el toată vara, replică Tawny.

Nate ridică din umeri, frecându-și gâtul țeapăn.

– Cred că da.

Nu era nevoie să-i spună cum furase Viagra și nu i se dăduse diploma, nu?

Mai bine nu.

– Săracul băiat, îl căină ea, poate ai nevoie de un masaj. Pot să exersez pe tine. Când termin școala, o să am LTM.

– Ce?

N-avea nicio idee despre ce vorbea ea.

LTM? Adică Lipitoare Târfă și Mitocancă?

– *Licență în terapia prin masaj*, fraiere! Nu pot să cred că nu știi. Am vorbit cu cei de la spa-ul din Sag Harbor și s-ar putea să mă lase să fac practică la ei. Adică pe oameni adevărați. Chestia asta mă înspăimântă de-a dreptul.

Se aplecă peste masă și începu să maseze antebrațul lui Nate cu ambele mâini, ceea ce-i transmise o cantitate surprinzătoare de tensiune, căci îi zgâria pielea cu vârfurile degetelor cu unghii lungi, care semănau cu răzuitoarele de gheață pentru parbrize.

– Vezi? îl întrebă. Nu e bine?

Era bine, într-un fel, dar pe Nate îl interesa mult mai mult priveliștea: Tawny se aplecase atât de mult în față, că i se vedeau sânii impresionanți, în formă de pară.

– Deci ești tot la liceu? îngăimă el, amintindu-și că e rândul lui să spună ceva. Eu tocmai am terminat.

Se simțea bine zicând asta. Se simțea bărbat.

Of, Doamne!

– Eu termin la anul, îi explică ea, mutându-și degetele de pe antebraț pe pieptul lui, încordat de la atâta muncă. Abia aștept. M-am săturat de liceu. Bănuiesc c-o să-mi iau diploma și apoi o casă în Bays. Dacă ești priceput, poți face bani frumușei pe seama gloatei vara și nu mai trebuie să muncești tot restul anului. Ăsta e planul meu: să fac bani frumoși vara pe seama ălora.

Și râse.

– Super!

Nate se concentra cu greu la ce-i spunea, pentru că „balcoanele" ei erau, practic, la el în poală. Atât de tare o impresionase, că parcă vorbea precum părinții din desenele animate Peanuts. *Uau-uau-uau-uau-uau.* Buzele ei erau atât de pline, piersicoase și strălucitoare, iar ea mirosea a vanilie.

Își împinse capul în față și o sărută ușor, atingându-i delicat obrajii. Gura ei avea gust de coca-cola fără zahăr și aroma ei, un pic artificială, era ca un fruct absolut delicios.

După câteva clipe, Tawny chicoti și se trase înapoi.

– Puteam face asta toată noaptea, dar vreau să aflu și ce planuri ai tu, continuă ea, lăsându-se pe spate și luându-i mâna. Îmi povestești la masă.

– Da, bineînțeles.

Nate se ridică în picioare și-și pipăi buzunarul, să se asigure că nu uitase să-și ia portofelul. Se întreba dacă la Oyster Shack se putea plăti cu card American Express. Își linse buzele, care acum erau lucioase și aveau aromă de fructe. Probabil că din cauza asta acum și berea avea gust de piña colada.

– Hai să mâncăm ceva și o să-ți dezvălui marele meu plan.

Nate Archibald avea un mare plan?

– Sună impresionant, chicoti Tawny iar, ridicându-se, luându-și țigările, bricheta și geanta din piele, plină de catarame, cu o plăcuță aurie XOXO.

– Ei bine, o să merg la Yale în câteva luni.

– La *Yale*? Pe bune? E o școală pe cinste. Se agăță de brațul lui Nate. Și scumpă.

Dar educația e ca o geantă Birkin – asemenea lucruri sunt neprețuite.

„L" VINE DE LA „LOGODIT"

Blair Waldorf se așeză picior peste picior, lăsându-se pe spate în scaunul tapițat în piele maro-închis, cu spătar înalt. Apropiindu-și buzele de ceașca cu ceai din porțelan alb Spode, luă cu gingășie o înghițitură de Earl Gray călduț și-i zâmbi Jemimei, fata de la vânzări, care se învârtea în jurul ei.

– Oricând sunteți gata, domnișoară Waldorf, chicoti ea, întinzându-i lui Blair o mapă mică, din piele bleumarin.

Blair o deschise: înăuntru erau cardul ei negru American Express, o chitanță, un stilou pe care-l luă și semnă pe linia punctată fără să arunce nici măcar o privire.

– Minunat! Acum o să le trimit la împachetat și vor ajunge imediat la Claridge. Vă mai pot fi de ajutor cu ceva? Poate să vă chem un taxi?

– Nu, mulțumesc. Îi surâse grațios. Cred c-o să merg pe jos.

Stătuse comod o oră într-o încăpere exclusivistă aflată în spatele unui magazin nou, numit Kid, din West London, și o pusese pe Jemima, o brunetă drăguță cu o dantură impecabilă, să-i arate toate modelele de cizme pe care le aveau în stoc. Tot probând peste douăzeci de perechi, băuse două cești de ceai, frunzărise ultimul număr al revistei *Vogue* și-i telefonase lordului Marcus. Îi răspunsese căsuța poștală. Se întrebase dacă muncea sau ieșise pe undeva cu Camilla, poate ca să cumpere niște ciocane de crochet sau...

Sau *ce*?

Dar Blair nu cedă ușor, fiind hotărâtă să nu se lase descurajată de ziua de dinainte. Poate că Marcus și Camilla aveau nevoie să lase în urmă faptul că erau veri. Fără îndoială că nu va trece mult și fiecare se va plictisi de compania celuilalt. Și, oricum, era foarte posibil ca el să uite și cum o *cheamă* pe Camilla, când o va zări pe Blair în noile cizme până la genunchi, din piele neagră de piton, în corsetul nou de la Gossard, din dantelă neagră, asortat cu pantalonii scurți, așa cum intenționa să i se arate chiar în seara aia între felurile de mâncare, în timpul cinei cu șampanie și

ciocolată, pe care le-o va aduce room-service-ul, lucru pe care, de asemenea, îl plănuia.

După ce-și puse cartea de credit în noul portofel Smythson, îi băgă în geanta Goyard, pictată manual și produsă în serie limitată, pe care o luase cu o zi înainte, și ieși din magazin în întinderea liniștită a Press Street. Fusese la Londra o singură dată cu familia ei, când avea doisprezece ani. Stătuseră la hotelul Langham, vizavi de Regent Street, admiraseră Big Ben și palatul Buckingham, văzuseră bijuteriile Coroanei, schimbarea gărzii, băuseră ceai și mâncaseră plăcintă de ovăz și grâu. Din câte își amintea, în cea mai mare parte a călătoriei ea ascultase Madonna la iPod. Însă aia era Londra pentru *turiști.* Acum, că locuia aici, lucrurile stăteau cu totul altfel.

Toată lumea zicea că Londra e cenușie, întunecată, cețoasă și deprimantă, dar cerul fusese senin, iar vremea, însorită toată săptămâna. Copacii erau în floare, în dreptul fiecărei case era o grădină bogată și fiecare clădire era împodobită și frumoasă. Se mai spunea că englezii sunt reci, au dinții cariați și accent gros, dar, chiar dacă dantura și accentul lor *erau* enervante, toți britanicii cu care vorbise Blair până atunci fuseseră în orice caz politicoși.

Bineînțeles că fuseseră, pentru că vorbise numai cu vânzători care aveau comision.

Blair își verifică din nou telefonul: nici un mesaj. Îl puse înapoi în geantă. Înțelegea că un domn trebuie să-i acorde atenție oaspetelui său – familia fiind foarte importantă pentru clasa superioară din Anglia –, iar Camilla era cu adevărat încântătoare. Chiar era. Chiar dacă arăta ca o ciudățenie din desene animate. Dar Blair putea înțelege, chiar putea. Dar era gata să forțeze lucrurile puțin și, cu cât lordul Marcus o făcea să aștepte mai mult, cu atât era mai neliniștită și mai nerăbdătoare. Poate că totul nu era decât o tehnică prin care s-o excite.

Mda, era posibil.

Mergând de-a lungul străzii spre hotel, Blair simțea că e între Julia Roberts, cea din *Frumușica* – scena în care se duce la cumpărături, purtând o gigantică pălărie neagră, cu boruri largi, și vânzătorii de la toate magazinele de pe Rodeo Drive îi stau la picioare –, și Audrey Hepburn, cea din *My Fair Lady*, vagaboanda frumoasă care vorbește în argou Cockney, care se ivește de nicăieri pe străzile Londrei și ajunge mândria orașului. Numai că Blair nu era nici prostituată, nici o vagaboandă din șanț.

Detalii, detalii.

Se uita de jur împrejur pe stradă și i se păreau cunoscute vitrinele tuturor magazinelor. Fusese chiar în *toate* magazinele din zonă? Era ușor să găsești haine extraordinare la Londra și, datorită cursului de schimb, era și avantajos. Blair observase asta de cum ajunsese. Îi trebuiseră bani ca să ia un taxi și fusese surprinsă când primise multe bancnote în culori deschise, pastelate, în schimbul plictisitorilor dolari americani. Tipul de la bancă îi dăduse chiar și o grămadă de monede, inclusiv un penny, mult prea mare pentru valoarea pe care o avea, fiind echivalentul a doi cenți, nu a unul, o monedă ciudată, de formă hexagonală, și un pumn de fise de o liră, groase și grele. Dacă englezii foloseau monede pentru lucrurile pe care americanii le plăteau cu bancnote, era clar că e un loc al marilor chilipiruri. Nu că ea *ar fi avut nevoie* de așa ceva.

Blair stătea în fața a ceea ce părea încă o casă din cărămidă din West London: o casă înaltă, bine luminată, cu ferestre curate și ghivece de flori înflorite dedesubt. Mergând la cumpărături toată viața, Blair dobândise un al șaselea simț. Pur și simplu știa când ceva e ascuns pe-aproape. Prin ferestrele de la nivelul străzii văzu pe o masă frumoasă, aurită, un vas chinezesc de interior, plin cu camelii albe. Nu zări nici urmă

de haine, dar era absolut convinsă că înăuntru era ceva extraordinar.

Până la urmă, oricine are un talent special.

Sună, se auzi un bâzâit, așa că deschise ușa și păși în holul din marmură al unei case elegante. Pe podeaua din salonul deschis și aerisit erau înșirate lucruri simple: un minunat sac de bowling Kelly de un verde tare, din piele de crocodil, agățată în vârful unei coloane corintice sparte, peste care licărea blând lumina unor spoturi, o pereche de balerini din catifea roșie pe o pernă din satin. Erau atât de lucioși, că Blair nu se putu abține să nu-i mângâie. Din spatele unui pupitru vechi, în stil Art Nouveau, îi zâmbea o indiancă înaltă, cu păr bogat. Blair se simțea puțin stânjenită în blugii Rock & Republic, bluza din mătase aurie Eberjey și sandalele foarte decupate, dar nu simți nevoia să plece.

– Eu sunt Lyla, ciripi vânzătoarea, cu un accent englezesc ascuțit. Spuneți-mi dacă vă pot ajuta să găsiți ce doriți.

Blair merse în dreptul scării grațios curbate. Simțind un imbold, urcă țanțoșă treptele din marmură. Treptele erau *exact* ca acelea pe care coboară Eliza în *My Fair Lady*, în scena în care-și face debutul în societate.

Vedeți? Viața chiar imită arta.

Primul etaj era aproape gol, cu excepția unei oglinzi triple, de pe peretele din spate, care se întindea din podea până-n tavan. Soarele se revărsa înăuntru și Blair se opri, închipuindu-și c-ar fi camera ei personală de toaletă. Și chiar în mijloc atârna, suspendată de un umeraș de sticlă, o rochie albă, lungă. Era din mătase, croită în bie, și parcă era vie, parcă avea o viață a ei. Era... *încântătoare.* Oricine o va purta va deveni o stea care va trăi o poveste de dragoste eternă cu ea însăși. Fascinată, Blair întinse mâna să atingă rochia. Oare era adevărat? Era.

Era o rochie de mireasă.

Era rochia *ei* de mireasă.

– Vreți s-o probați?

Blair se întoarse și o văzu pe Lyla, care venise de jos. N-o auzise urcând.

– Da, bineînțeles, răspunse ea, aproape în șoaptă. Cred c-o să am nevoie de așa ceva.

Pentru ce anume?

În magazin nu intra decât un singur client o dată, așa că nu era nevoie de cabine de probă. Lyla îi explică asta în vreme ce se întinse să dea jos umerașul de sticlă de pe perete, iar Blair își azvârli hainele imediat. Înșfăcă rochia și alunecă în ea, trăgând-o pe cap. Șifonul era moale,

luminos și proaspăt ca frișca și se înfioră când rochia i se așeză pe trup, alunecând.

Nedorind să se uite în oglindă până când nu era totul gata, Blair se duse în dreptul ferestrelor și se uită la grădina luxuriantă, privată, din spatele magazinului.

– Haideți, să probăm și asta.

Lyla ținea un colier delicat din aur, pe care i-l prinse în jurul gâtului.

– Cred că acum vă puteți uita, murmură ea, întorcând-o cu fața la oglindă.

Blair traversă încăperea cu atenție, ținând rochia ridicată, ca să nu calce pe tivul delicat. În fața oglinzii era o mică platformă pe care se urcă, evitând să se uite înainte de a se așeza bine. Dădu drumul rochiei, își scutură capul ca să-i cadă părul pe spate și apoi își privi reflexia.

– Ooo! exclamă, cu respirația tăiată.

Iată: viitorul. O rochie atât de perfectă nu mai văzuse în viața ei. Era uimitoare, de o frumusețe care i se potrivea perfect. Deși nu era machiată așa cum trebuia, fața nu-i fusese niciodată mai desăvârșită. Și deși n-avea un sutien potrivit, sânii păreau mai plini ca niciodată. Simțea că tocmai coborâse de pe coperta revistei *Town & Country's*, din numărul din vară dedicat nunților. Vechea teorie că pur și simplu

știi când îți găsești rochia de mireasă care ți se potrivește părea să se dovedească adevărată.

Se vor căsători la biserica St Patrick de pe Fifth Avenue, vor închiria toate camerele de la St Clair pentru invitați și pentru recepție. Tatăl ei o va duce la altar cu lacrimi în ochii lui albaștri, șoptindu-i „Te iubesc, ursulețule" în clipa în care i-o va da lui Marcus. Iar el o va ține de mână pe tot parcursul slujbei așa cum o ținea el, intim, amintindu-i că sunt nu numai îndrăgostiți nebunește unul de altul, ci și cei mai buni prieteni.

– E ceva, nu? spuse Lyla, încrucișându-și mâinile în față.

Stătea în spatele lui Blair și zâmbea aprobator. Blair îi văzu privirea în oglindă.

– E perfectă, zise, cu respirația tăiată, ochii plini de fascinație neputându-se desprinde de trena nesfârșită din mătase de un alb imaculat.

– Ați stabilit data?

Hmm, ce-ar fi să aștepte să-i ceară mâna mai întâi? Și ce-ar fi să se ocupe mai întâi de facultate?

– O iau, declară Blair.

– Desigur, încuviință Lyla. N-o să vă pară rău. O să-i placă la nebunie.

Blair o aprobă dând din cap ca hipnotizată, cu ochii țintă tot la propria ei imagine din oglindă.

– Și colierul? o întrebă Lyla.

De ce nu? se gândi Blair.

Da, chiar așa, de ce nu?

CU DANNY SE ÎNTÂMPLĂ CEVA

Singurul neajuns al slujbei lui Dan de la Strand era că librăriei îi lipsea o facilitate modernă esențială: climatizarea. În dimineața asta se afla în subsolul fără nici un pic de aer, la biroul de informații și ocupându-se de comenzile speciale, cum ar fi o cerere pentru un calendar cu fotografii care să înfățișeze boli de piele. După câteva ore de tortură, era clar că se impunea o gură de aer proaspăt.

Dacă o țigară se putea numi astfel.

Imediat ce-i sosi schimbul – un tip tăcut, încruntat, pe nume Brent, care lucra la magazin de vreo douăzeci de ani –, Dan o tuli pe scara îngustă și ieși din librărie. De-a lungul clădirii pătrate, de culoare bej, se întindea o bordură de ciment pe care se cățără, admirându-și umbra în vreme ce-și aprinse o țigară.

Pe trotuar era aglomerație, iar trecătorii se opreau la tonetele din fața ușilor mari ale librăriei, pline de cărți pe care nu le voia nimeni, la prețuri reduse, precum *Monede de colecție din Canada de azi* sau *Tiger: Povestea adevărată a câinelui care iubea o pisică.* Dan închise ochii și alungă vacarmul vânătorilor de chilipiruri. Trase zdravăn din țigară și se gândi la *Siddhartha* lui Hermann Hesse: *Dragostea se aprindea în inimile tinerelor fiice ale brahmanilor când Siddhartha trecea pe străzile orașului, cu expresia lui radiantă, cu privirea imperială și cu șoldurile lui mlădioase.* Așa că nu putea să nu-și dorească să nu fie *Siddhartha* sau, cel puțin, să-i *semene* mai mult.

Ar fi vrut să aibă cu cine să stea de vorbă despre asta, mai ales după ce încercarea lui de a discuta cu Vanessa se soldase cu un eșec usturător.

O bătaie pe umăr îi întrerupse reveria. Deschise ochii.

– Dan?

Iat-o pe Bree în fața lui, ca o fiică blondă a unui brahman, admirând asemănarea lui cu *Siddhartha.*

Cine zice că dorințele nu se împlinesc?

– Bună, îi răspunse imediat.

Bree era îmbrăcată într-un top mulat, verde, și pantaloni scurți din spandex alb. Părul blond

îi era prins în două codițe, iar pielea avea o strălucire îndrăzneață și sănătoasă.

– Fumezi? îl întrebă ea stupefiată.

– A, nu.

Aruncă țigara jos și o stinse repede.

– Steve m-a rugat să-i țin țigara. El a fost chemat de urgență.

Frumoasă piesă, Shakespeare!

– Îh, fumatul este dăunător, spuse ea, împrăștiind fumul cu mâinile.

– Da, știu, încuviință el sincer, ștergându-și mâinile pe pantalonii de un verde pal. Chiar face rău.

– Mă bucur c-am dat de tine!

Bree țopăi pe bordura de ciment și începu să dea din picioare ca un copilaș care trebuie să facă pipi, dar nu vrea să renunțe la legănat.

– Voiam să-ți spun că mi-a plăcut foarte mult *Siddhartha.*

– Da? Extraordinar! O recitesc chiar acum.

– Serios? Ce coincidență stranie!

Exact. O coincidență.

– Deci ți s-a părut interesantă cartea? o întrebă Dan, încrucișându-și picioarele, gândindu-se că așa ar părea cvasiintelectual și cvasiatletic. Și ce mai vrei să citești?

– O carte la care lucrează instructorul meu de yoga. E despre cum să optimizezi comunicarea

creierului cu celelalte organe din corp prin meditație, yoga și invocații. Are cam cincizeci de capitole, majoritatea de vreo sută de pagini. Scrie la ea de ani întregi și-o să încerce s-o publice anul ăsta, așa că mi-a cerut să-mi arunc un ochi pe ea. Eu! Închipuie-ți! Ce onoare!

Onoare? Mai degrabă un spin în fundul ei bine antrenat la yoga.

– Oricum, trebuie să-ți mărturisesc, continuă ea, privindu-l în ochi, că n-am venit să vorbim despre cărți.

– Nu?

Nu?

Dan se înroși și-și lăsă privirea în pământ, dând cu piciorul fără chef în chiștocul despre care susținuse că nu era al lui. Cât de mult și-ar fi dorit să tragă câteva fumuri.

– Nu. Voiam să aflu dacă nu vrei să ne vedem cândva. Îmi dau seama că pare ceva îndrăzneț, dar eu cred că trebuie să profităm de oportunități. Consider că universul răsplătește faptele curajoase. Tu nu?

Dan dădu din cap foarte convins.

– Oricum, sunt singură vara asta. Am crescut aici, în Greenwich Village, dar am plecat la o școală în Vest, așa că nu mai cunosc pe nimeni în oraș. La toamnă o să merg la Universitatea

Santa Cruz, dar nu vreau să-mi petrec restul verii singură în oraș.

– Evident, aprobă el. Mi-ar face plăcere să ieșim.

– Super! strigă Bree, sărind de pe bordura de ciment. Tu ce program ai?

– Ziua lucrez. Deci sunt liber după ora șase.

– Super. Crezi c-am putea merge la Bikram?

– Sigur, încuviință Dan, deși n-auzise niciodată de așa ceva.

El nu prea frecventa cluburile.

– Super! chițăi ea din nou. Dă-mi numărul de telefon și-o să te sun să confirmi. Cel mai bine ar fi că mergem duminică.

Dan îi dictă numărul de telefon, pe care ea îl scrise în mobilul Razr, de un roz țipător. Dar, deși Dan stătuse în pauză mult mai mult decât avea dreptul, după ce ea se îndepărtă își mai aprinse o țigară Camel ca să se calmeze. Nu prea știa ce era Bikram – vreun club de noapte nou și la modă? Un restaurant indian? Poate vreun film underground, o producție independentă? Dar n-avea nici o importanță. Vanessa era ocupată cu filmările, iar el se alesese cu o întâlnire cu o tipă super, foarte dulce, căreia-i plăcea să citească.

O, era clar c-o să fie o întâlnire încinsă!

LUMINI, CAMERĂ, DAR NU ȘI ACȚIUNE

– Stop! lătră Ken Mogul. La dracu'!

Azvârli pe jos clipboardul verde fosforescent și sări din scaunul cu spătar din metal în care se afundase.

– Haideți să facem o pauză de zece minute, vă rog. Trebuie să fumez o afurisită de țigară.

Serenei îi tremurau mâinile când își aprinse țigara Gauloise de la bricheta Zippo argintie a lui Thaddeus. Trase adânc, numai că nicotina nu prea o ajută să se calmeze. Să-și învețe replicile pe de rost și să le interpreteze cum trebuie se dovedise mai greu decât crezuse. Și ceea ce punea capac era că regizorul, Ken, un extraordinar și un maniac profesionist al spectacolului, o băga în sperieți, căci țipa la ea din cinci în cinci secunde.

– Nu-ți face griji din cauza lui, o liniști Thaddeus, trecându-și mâna prin buclele blond închis și surâzându-i cu adorabilii lui ochi bleu.

O cuprinse de umeri și o strânse în brațe.

– Știu că e greu. Personal, cred că te descurci minunat, având în vedere faptul că ești la primul film. Dar programul e strict și el e nervos, pentru că trebuie să-i mulțumească pe producători. N-are nici o legătură cu tine, crede-mă.

Nu?

– Chiar crezi asta? întrebă Serena, simțindu-se protejată în îmbrățișarea lui.

În mod normal, nu ar fi acceptat o asemenea apropiere cu un tip pe care-l cunoștea de câteva zile, dar Thaddeus nu era un bărbat obișnuit. Și nu era vorba doar despre faptul că era star de cinema: ei se prefăceau că sunt îndrăgostiți unul de celălalt. Deja se sărutaseră de opt ori pentru scena tâmpită din punctul culminant. Astfel faptul că se cuibăreau pe canapea ca niște vechi prieteni părea ceva firesc.

– Atenție! tună regizorul, năvălind ca o furtună în încăpere, în vreme ce-și înghesuia pachetul de Marlboro în buzunarul din față al cămășii Denim șifonate, fără mâneci, care părea mai mult vestă decât cămașă.

Pe Serena o trecută fiorii când îi auzi vocea, dar Thaddeus își puse protector mâna peste a ei.

– Mi le-am pierdut pe-aici, se scuză Ken. Să ne oprim aici azi. Ce ziceți de asta? Oricum, Vanessa și cu mine trebuie să vedem scenele filmate. Dar vreau ca voi doi să munciți în continuare. Haideți să mâncăm ceva, fac eu cinste.

– Mulțumesc, Ken.

Thaddeus se ridică și se întinse, căscând zgomotos și emanând o aromă dumnezeiască de transpirație și Carolina Herrera pentru bărbați.

– A fost o zi lungă. Și chiar mi-ar prinde bine ceva de băut.

– Iar pentru tine-ar fi un prilej să mai lucrezi la chimie, nu-i așa, Holly? Să-ți cunoști partenerul. Vorbește cu el, ascultă-l, învață de la el. Vreau să văd că *vă contopiți,* pricepi?

Serena dădu din cap aprobator și-și stinse țigara în scrumiera din sidef așezată precaut pe brațul canapelei din piele maro. Putea să se contopească, în special cu Thaddeus, dar sigur nu în prezența lui Ken.

– Bine, mormăi regizorul nemulțumit. Așa că roiul, duceți-vă să băgați ceva în gură. Asta e tema pentru acasă.

O cină cu un star sexy de la Hollywood? Ce mai putea să-și dorească?

După ce se îndopară cu cea mai bună friptură cu sos tartar din oraș – garnisită cu două ouă delicate de prepeliță și cu o porție sănătoasă de cartofi prăjiți cu crustă de sare de mare –, Serena și Thaddeus ieșiră de la As Such, de pe Clinton Street, locul *cel mai* la modă și cel mai aglomerat vara. Băuseră o sticlă de Veuve Clicquot și împărțiseră o prăjitură cu ciocolată topită și afine proaspete la desert, iar Serena, ușor cherchelită, se trezise că-i povestește cum de nu fusese chemată la Hanover Academy toamna trecută.

Își petrecuse vara în Europa, chefuind cu Erik, fratele ei mai mare, și flirtând cu francezii. Erik plecase la Brown în august, iar ea mai rămăsese. Școala părea atât de plictisitoare și de inutilă, iar plajele din Saint-Tropez, atât de ademenitoare, chiar și în septembrie. Noroc cu Constance Billard, o școală privată de fete din New York City, la care mersese încă de la grădiniță și care o acceptase.

– Mi se părea că sunt blestemată să duc o viață de liceană și să locuiesc cu părinții până la sfârșitul vieții, recunoscu ea. Iar acum joc într-un film, locuiesc singură și la toamnă o să mă duc la Yale.

Rânji la Thaddeus, amețită de băutură, ușor seducător.

– Nu știi niciodată ce-o să se întâmple.

Era un mod subtil de a-l invita s-o sărute. Dar se aflau într-un restaurant aglomerat, plin de oameni care se holbau și bârfeau – probabil că era mai bine să n-o facă.

– Mergem? o întrebă el, parcă nerăbdător s-o ducă într-un loc mai intim.

Când ieșiră din local, pe strada aglomerată, cei doi auziră dintr-odată un strigăt insistent.

– Thad! Thad!

Un individ corpolent și bărbos ieși din umbră, cu un aparat de fotografiat. În vreme ce se îndrepta în fugă spre ei, făcea fotografii, iar blițul lumina strada întunecată.

Protector, Thaddeus o luă de mijloc pe Serena, cu un zâmbet fals, dar totuși fermecător, întipărit pe chipul lui frumos.

Serena zâmbea și ea. Era obișnuită să fie fotografiată pentru rubricile mondene din ziare. Chiar făcuse pe modelul de câteva ori, dar să fie vânată așa era un pic înspăimântător.

– Să mergem, oftă el.

Îi făcu cu mâna fotografului.

– Bine, omule, gata, ajunge. Acum plecăm.

Dar tipul se luă după ei, strecurându-se prin mulțime și țopăind ca un boxer, acționând declanșatorul aparatului atât de repede, de parcă era răpăitul unei mitraliere. Termină un film,

apoi reîncărcă aparatul în câteva secunde și continuă să-i fotografieze.

– Ajunge! îi spuse Thaddeus, de data asta mai ferm.

O apucă de braț pe Serena și o îndemnă să traverseze strada:

– Hai. Să mergem.

Serena zâmbea în continuare, dar ochii ei mari și albaștri căutau deja un taxi.

– Cine e, Thad? îl întrebă fotograful din spate. Cu ce ești îmbrăcat în seara asta? continuă pe un ton aproape batjocoritor. Ești chiar minunat, scumpule! Dar tu? Tu ce porți?

De fapt, ea purta rochia ei de plajă preferată, marca Les Best, din bumbac negru, și o pereche de balerini negri Capezio, dar era prea speriată ca să deschidă gura.

– Ajunge, prietene! strigă Thaddeus furios.

Doar n-o să scoată o Cameron Diaz!

Thaddeus traversă printre mașinile care veneau pe Clinton Street, gesticulând înnebunit, ca un supraviețuitor pe o insulă pustie, care vrea să fie văzut de un avion. Opri un taxi și o împinse pe Serena pe bancheta din spate. Apoi sări și el și trânti portiera. Fotograful își apropiase aparatul atât de mult de geamul mașinii, că Serena își ascunse fața în umărul lat al lui Thaddeus,

simțindu-se așa cum trebuie să se fi simțit prințesa Diana înainte să moară.

– Dă-i drumul! urlă Thaddeus la șofer.

Fotograful îi striga în vreme ce taxiul se îndepărta.

– O să fim pe coperta de la *Post* mâine!

Când au ajuns la intersecția dintre Seventy-first și Third, Thaddeus îi dădu bani taximetristului și coborî ca să-i poate deschide portiera Serenei. Ecoul pașilor lor se auzea în noapte, iar zgomotul înfundat al mașinilor care rulau pe Second Avenue se auzea vag, precum cel al oceanului. Serena urcă scara de pe veranda casei ei, apoi se întoarse. Stând acolo, îl putea privi în ochi pe Thaddeus.

– Vrei să urci să bem un pahar? îl întrebă ea, hotărâtă să nu lase urâtul incident cu fotograful să-i strice seara.

În definitiv, era prima dată când Thaddeus îi aparținea doar ei. Nu erau prin preajmă nici un regizor supărat, nici un cineast cu ifose și nici un scenariu pe care să-l respecte. N-avea de gând să scape ocazia.

El ridică din umeri.

– Poate ar fi bine să stăm puțin aici. Și se așeză pe verandă. Te simți bine?

– Da, spuse ea, trăgându-și rochia înainte de a i se alătura.

– Afurisitul de fotograf! bombăni el îmbufnat.

Serena își puse protector mâna pe piciorul lui.

– Un măgar. Îi zâmbi veselă. Nu-ți face griji din cauza asta. Hai sus să-ți fac un mojito rece și bun.

– Uneori pur și simplu obosesc... să mi se vorbească așa, știi... ca și cum m-ar cunoaște. Să mă strige Thad...

Thaddeus continuă, ignorându-i invitația. Serena clipea spre așchia de lună care plutea sus, deasupra Seventy-second Street.

– Cred că ți-e greu. Adică, probabil că oamenii au impresia că te cunosc. Te văd în filme, în reviste.

Dar n-ajung să aibă bucuria de a lua cina cu el, săracii prostuți.

– Pe mine nici măcar nu mă cheamă Thaddeus, pentru Dumnezeu!

– Cum adică? întrebă ea nedumerită.

– Numele meu e Tim. Dar agentul meu a crezut că Thaddeus e mai interesant.

– Și bănuiesc că a mers, încuviință ea, întrebându-se brusc dacă și *ea* și-ar putea schimba numele. I-ar putea fi de ajutor în carieră.

Da, Serena van der Woodsen nu era un nume care să prindă la public.

El se scotoci în buzunar și scoase un pachet subțire de Parliament lights.

– Cel puțin aici e mai multă liniște, spuse Thaddeus, aprinzându-și o țigară.

Așa e. Ești în siguranță aici, cu mine.

– Aici nu sunt fotografi, chicoti ea. Suntem numai noi doi.

– Atunci să lucrăm la chimie, zise el râzând. Să ne facem tema. Tema la chimie, înțelegi?

Mai bine ține-te de scenariu, amice.

Era de departe cea mai ușoară temă pe care o primise vreodată Serena și era sigură c-o să se descurce de minune. Întrebarea era cum să se cuibărească lângă el, astfel încât să-i fie clar că nu era o repetiție pentru film. Voia să se asigure c-o vedea ca pe Serena, nu ca pe Holly și putea face diferența dintre sărutările false și cele adevărate.

– Bună din nou, se auzi un glas de deasupra lor.

Era Jason, vecinul ei, îmbrăcat într-un costum albastru în dungulițe. Cravata albastru cu galben îi era desfăcută, iar nasturele de la gulerul cămășii albe era descheiat. Nu-l mai văzuse de când o îndrumase în ziua în care se mutase acolo și aproape că uitase de existența lui.

– Bună, Jason.

Serena încerca să fie politicoasă, dar spera însă sincer c-o să se facă nevăzut. Era prietenos

și drăguț, dar ea și Thaddeus aveau de făcut o temă pentru acasă.

– Salutare!

Thaddeus adoptase tonul prietenos și frivol de la talk-show-uri. Îi întinse mâna lui Jason, dar rămase așezat pe verandă.

– Eu sunt Thaddeus.

Jason coborî scara.

– Îmi luam corespondența. Pe mine mă cheamă Jason.

Și-i strânse mâna cu tărie.

– Mă bucur să te cunosc.

– Mai fă un pas, glumi Thaddeus, prefăcându-se că se ridică. E loc berechet.

– Sau am putea merge sus la mine să bem ceva, sugeră încrezătoare Serena.

– Mai bine aduc eu niște beri, se oferi Jason. Am câteva înăuntru. Ca să nu ne mai obosim să urcăm scările.

– Minunat! Mie-mi place aici. Briza e ușoară, iar compania, plăcută.

Thaddeus rânji la Serena.

– Și mie-mi place.

Îi zâmbi și ea, deși ar fi preferat să fie sus, înăuntru, doar cu el. Dacă voia briză, putea foarte bine să deschidă o fereastră.

Jason locuia la parter, așa că nu îi luă decât un minut să intre în casă și să se întoarcă cu trei sticle reci de Heineken.

– Mulțumesc, suspină Thaddeus desfăcând sticla și aruncând capacul pe treapta următoare.

– Ați avut o zi lungă? întrebă Jason.

– Chiar așa, răspunse Thaddeus. Tu cu ce te ocupi?

– Pe timpul verii sunt asociat la Lowell, Bonderoff, Foster and Wallace, îi explică el, înainte să ia o înghițitură zdravănă.

O mașină se hurducăi cu zgomot în stradă. Serena se uită la ceas. Conversația chiar lâncezea și pe bune c-ar fi preferat să se lăfăie într-o cadă cu spumă și cu sare Bliss.

– Avocații mei! exclamă Thaddeus încântat, de parcă Jason ar fi fost cel mai interesant tip pe care-l cunoștea. Îl știi pe Sam?

– Am auzit de el, răspunse Jason. E partenerul de la biroul din L.A., nu?

O pală ușoară de vânt ridică părul ciufulit de pe fruntea lui Thaddeus.

– E un adevărat pitbull. Dumnezeule, țin minte că o dată aveam o dispută pe un contract într-un studio și...

– Lumea e mică.

Serena căscă și-și întinse picioarele încălțate în balerini.

– În cinstea unei lumi mici, ridică Thaddeus sticla, ciocnind cu Serena și Jason.

Ea dădu pe gât toată berea și se trase puțin mai aproape de Thaddeus. Chiar dacă dialogul era ucigător de plictisitor, știa că e cu doi domni tineri și plăcuți care, în caz c-ar bea prea mult și nu s-ar mai putea ține pe picioare, probabil că ar duce-o în brațe sus, urcând patru șiruri de trepte.

În definitiv, depinsese întotdeauna de amabilitatea străinilor.

MIREASA FUGARĂ

Blair Waldorf intră în holul de la Claridge ca o femeie care are o misiune, ceea ce, de fapt, și era. Trebuia să se întoarcă-n apartamentul ei și să ia la puricat pachetele cu cumpărături pe care le primise. Voia să vadă din nou rochia de mireasă care-i tăiase respirația, cea mai consistentă pradă a ei din săptămâna respectivă. Având în vedere că dăduse zece mii de lire pe ea, era o extravaganță chiar și pentru ea, dar era atât de perfectă, că merita fiecare bănuț și știa că și mama ei va fi de acord cu asta. Și, dacă n-ar fi, știa că tatăl ei, Harold D. Waldorf, nu-i va contesta decizia. Era un tip extraordinar, un afemeiat, care trăia pe picior mare în sudul Franței. Dacă exista cineva care putea înțelege încântarea simțită când descoperi rochia de mireasă desăvârșită, atunci el era acela.

Avusese intenția să aranjeze un rendez-vous în weekend cu dragul și bătrânul ei tătic la Paris – bineînțeles că venise vremea să-i prezinte pe părinții ei lui Marcus, nu? La Paris se ajungea în câteva ore, cât dura traversarea Canalului, și ar fi amuzant să facă o plimbare romantică cu trenul cu iubitul ei și s-o lase în urmă pe verișoara Camilla. Străbătând holul, o zări pe recepționeră stând în spatele biroului ei micuț și curat. *Perfect*, se gândi Blair. Putea s-o pună pe *ea* să aranjeze treaba! Păși țanțoșă pe dalele de marmură, îndreptându-se spre locul unde se afla femeia, care mâzgălea ceva într-un registru legat în piele.

– Am nevoie de ajutor, spuse ea. De bilete la Paris.

– Madam! Doamna, domnul Beaton-Rhodes? întrebă femeia, o asiatică scundă, înțepată, etalând niște ochelari ca ai lui John Lennon și o coafură absurdă.

– Domnișoara Waldorf, de fapt, o corectă Blair.

Încă nu „doamna".

– Da, desigur, se scuză portăreasa. Vă confirm rezervarea pentru încă o săptămână. E în regulă?

– Bineînțeles, răspunse Blair dând din mână. Avea multe de făcut. Cum spuneam, vreau să mă duc la Paris. Adică imediat.

– E bine, atunci. Este necesar doar un card de credit. Pentru achitarea camerei.

– Nu-l puteți contacta pe lordul Marcus? o întrebă ea iritată. El se ocupă de toată treaba.

– Înțeleg, spuse portăreasa dând din cap, notând ceva în registru. Și lordul va sosi curând? Va trebui să semneze.

– Nu știu, recunoscu Blair.

Era pe punctul de a aranja o seară romantică perfectă – lenjerie, șampanie, tot tacâmul –, dar, practic, nu vorbise cu el toată ziua, așa că el nu știa că aveau întâlnire.

– Mă tem că trebuie să stabilim cu lordul, ca să vină să semneze actele, îi răspunse ferm portăreasa.

– Bine, o repezi Blair. O să mă gândesc la o dată.

Turiștii italieni care se plimbau prin hol o fotografiau pe Blair, care spumega.

– Deci, domnișoară...

– *Waldorf*, repetă ea.

– Domnișoară Waldorf, ne trebuie semnătura pe factură mâine sau mă tem că trebuie să eliberăm apartamentul. *Avem* un grup care vrea să-l rezerve.

– Bine, replică Blair glacială. Îl sun chiar acum.

Își scoase mobilul și selectă singurul număr de telefon setat pe apelare rapidă. Telefonul sună, dar, așa cum anticipase, lordul Marcus nu răspunse. Nu vru să-i lase un mesaj. Îi trimisese deja trei în ziua aia. Nu voia ca el să creadă că-i lipsește o doagă.

Dar a cumpăra o rochie de mireasă nu arăta că-i lipsea o doagă?

– Nu răspunde, o informă pe portăreasă. E probabil foarte ocupat acum, dar sunt sigură c-o să dea un semn diseară. O să-i spun să vină și să aranjeze întreaga chestiune. În regulă?

Deși trecuseră numai câteva zile, Blair căpătase deja un accent englezesc ca al Madonnei, înghițind consoane și folosind sintagme de genul „întreaga chestiune".

– În regulă, aprobă recepționera. Dar nu uitați că, dacă nu semnează mâine, vom fi obligați să eliberăm camera. Sper că va găsi un moment în care să se poată desprinde de soție și să treacă pe aici.

– Poftim? întrebă Blair.

– Poftiți? îi replică arțăgos femeia.

– Ce ați spus?

Blair simțea cum îi iau foc urechile de furie. O clipă uită de rochia care o aștepta în apartamentul ei luxos de sus. Și uită și de fata, care

i-ar fi pregătit imediat orice băutură ar fi dorit. Uită până și de masajul din cameră după care tânjise atât. Și uită și de Paris.

– Am impresia că am spus că sper că va găsi un moment în care să se poate desprinde de viața[1] lui și să treacă pe aici, îi răspunse recepționera dulce.

– Ba n-ați spus așa, îi șopti Blair, aplecându-se peste pupitru. Ați spus *soție.*

– Sunt sigură c-ați înțeles greșit, îi răspunse femeia.

– Sunt sigură că *dumneavoastră* ați înțeles greșit! țipă Blair, care nu fusese niciodată o timidă. Am auzit perfect ce-ați spus.

– Da, doamnă, desigur. Nu trebuie decât ca lordul să treacă pe aici să semneze documentele și chestiunea se va rezolva.

– Nu e căsătorit. Ea e *verișoara* lui, continuă Blair. Iar eu sunt iubita lui.

De fapt, urlă. Iar italienii din celălalt capăt al holului se întoarseră s-o privească.

Recepționera se înroși până în vârful urechilor.

– Dacă am putea să nu ridicăm tonul...

– Nu-mi pasă.

---

[1] Joc de cuvinte bazat pe asemănarea fonetică dintre *life* („viață“ în lb. engl.) și *wife* („soție“ în lb. engl.) (n. tr.).

Blair se săturase de Anglia, de flecăreala lor politicoasă și de cât de important era pentru britanici să fii demn și să nu comentezi. Pe Blair n-o interesau nici demnitatea, nici să nu comenteze. La dracu' cu ticăloasa asta, la dracu' cu Anglia, la dracu' cu lordul Marcus și cu Camilla, verișoara lui ca un cal. Dintr-odată nu-și mai dori altceva decât să fie acasă.

– Știți ceva? Nu mai vreau nici o cameră. Nu vreau decât să sunați la afurisita aia de companie British Airways și să-mi rezervați imediat un bilet. Numai dus, la clasa I. La un zbor spre New York.

Blair scotoci în geantă și-și găsi cardul negru American Express, pe care-l trânti furioasă pe birou.

– Deci un bilet dus, la clasa întâi, la un zbor spre New York, repetă recepționera. Compania Virgin are zboruri în fiecare zi la ora unsprezece. Să văd dacă vă pot rezerva un loc.

Virgin. Foarte potrivit. Nu.

Disclaimer: Toate numele reale de locuri, persoane și evenimente au fost schimbate sau abreviate pentru a-i proteja pe nevinovați. Cu alte cuvinte, pe mine.

SALUTARE, OAMENI BUNI!

Sunt convinsă că mulți ați văzut, dar pun pariu că nu v-a venit să credeți, cum nu mi-a venit nici mie. Hoinăream și eu pe Madison Avenue, în căutarea unor rochii de plajă din bumbac de culoare deschisă, când ce-mi văd ochii? Cel mai rău semn posibil: Închis. Închis? Dar nu e ce credeți: Se pare că directorul de imagine de la Barneys și Graham Oliver, acel dandy-de-oraș, sunt prieteni la cataramă cu un stupid creator independent și c-au bătut palma să închidă magazinul câteva zile pentru niște filmări.

Sper însă să-l redeschidă conform programului stabilit: umblă vorba că prestația de debut a unei anumite starlete ar avea nevoie de ceva ajustări. De fapt, lucrurile stau atât de rău, încât mai întâi se filmează fiecare scenă în care nu

apare, în speranța că, în cele din urmă, toată strădania ei va da roade.

Deci, dacă la Barneys e închis momentan, mă bate gândul să părăsesc orașul definitiv – gata cu săritul dintr-o cursă charter în alta și dintr-un elicopter în altul. Știu c-am spus că acum nu prea merge treaba în Hamptons, dar – de obicei aștept până pe 4 iulie ca să mă pregătesc de sezon – am fost informată cu privire la incredibila activitate de pe insulă. S-ar putea să fiu nevoită să verific personal. E așa de greu să fii cineva ca mine: cum pot să fiu în două locuri – sau trei, patru sau cinci – în același timp? Nu că înainte asta ar fi fost o problemă pentru mine.

GHID DE SUPRAVIEȚUIRE PE TIMP DE VARĂ

Nu voi da nume – ceea ce e neobișnuit pentru mine, știu –, dar veți găsi aici o groază de lucruri știute, care vă vor jigni imaginația. Așa că iată un curs recapitulativ, în care aveți tot ce trebuie să știți despre:

1) Bronzul

Sigur că ce e natural e cel mai bun. Dar, dacă Mama Natură nu cooperează, se poate recurge la un pulverizator, însă, fie c-o faceți la piscină sau în

cameră, trebuie să fiți goi-pușcă: zonele rămase nebronzate sunt ceva îngrozitor. Și nu uitați să vă epilați cu două zile înainte și să vă curățați cu exfoliant! Dungile și petele nu păcălesc pe nimeni!

2) Sprâncenele

Pentru început, știți că trebuie să fie două, nu? Și lăsați penseta pentru moment. Sau nu, aruncați-o. Duceți-vă să vorbiți cu prietena mea Reese de la Salonul Bergdorf. Și nu cumva să vă aud că vă plângeți că o sprânceană costă cincizeci și patru de dolari.

3) Epilarea

Este anotimpul costumelor de baie, așa că e obligatoriu să oferiți o priveliște plăcută. Dacă aveți de gând să purtați costumul Eres, atunci o să avem cu toții parte de spectacol. Personal, sunt pentru epilarea braziliană tradițională (baba rabdă la frumusețe). Deși se știe că am ales un mic cristal Swarovski ca să-l aplic ca tatuaj, chiar nu e nevoie să ne împopoțonăm, nu?

E-MAILURILE VOASTRE

Dragă GG,

Am auzit că un film super face ravagii pe Internet și dovedește că o anumită persoană a

mai jucat într-un film. A fost făcut la locul faptei, în Central Park, cu armăsarul ăla, **N**. Iar ea are păr brunet și ondulat.
Deci trebuie să fie **S**, nu?

– Cineasta

R: Dragă Cineasta,
Trebuie să-ți clarifici lucrurile: a fost un film, acum vreun an, dar nimeni din producție nu are nici o legătură cu ce filmează aici acum. Vedeta aia bine dotată e plecată să facă artă – și cine mai știe ce – la Praga. *Au revoir!*

– GG

Î: Dragă GG,
E o tipă enervantă care vine la cursul de yoga – eu nu mă duc decât ca să încerc să fiu în formă și să am o preocupare vara asta, când cea mai bună prietenă a mea e la o tabără de artă de la Praga – și zice întruna că yoga e „un mod de viață". Acum câteva zile, după curs, îl bătea la cap pe profesor despre un nou „iubitor de carte spiritual" care e o nebunie și care suna suspect de asemănător cu o persoană pe care o cunosc – numai că nu e. Parcă ar fi fost geamănul lui rău. Sau geamănul bun. Oricum, n-am reușit să mă

lămuresc. Sunt extratereștri prin oraș care înlocuiesc pe toată lumea cu clone?

– Speriata

R: Dragă Speriata,

Iată o evoluție stupefiantă. Dar mă-ndoiesc că e vorba despre extratereștri – uneori e plăcut să te lași purtat de o mică fantezie văratică. Tu nu te-ai prefăcut niciodată, în timpul vacanței, că ești altcineva? Să încerci o dată: cazează-te la hotel sub numele de Principesa de Medici sau ceva de genul acesta și să nu te miri dacă direcțiunea o să-ți trimită în cameră un coș enorm, plin cu fructe sau vreo sticlă de Dom Pérignon. Uneori ești recompensat, dacă întinzi limitele adevărului.

– GG

INSTANTANEE

B plătind taxa de extra bagaj la ghișeul companiei Virgin din Heathrow. Să fie suvenire pentru prieteni și oameni dragi sau geanta aia mare de la rochia de mireasă? **N** cumpărând câte ceva, niște Visine și niște prezervative, de la farmacia White's din East Hampton. **D** delectându-se cu o mâncare vegetariană foarte sănătoasă, din patru legume, la Soho Natural. O vrea să fie în

formă pentru sezonul costumelor de baie? **S** s-ar putea să vrea să ia o pagină din cartea lui – după ce s-a strecurat de la repetiție devreme, s-a dus țintă la vânzarea de mostre Tuleh, lângă F.I.T., după care a făcut o oprire nu-tocmai-scurtă la magazinul de brânzeturi Cold Stone. Ia te uită: dacă arăți ca o vedetă, jumătate din muncă e gata! Nu că ea ar trebui să-și facă vreodată griji.

Știți că vă iubesc,

gossip girl

MI-A ȘOPTIT O PĂSĂRICĂ...

– Nate Archibald! Nu-mi vine să-mi cred ochilor!

– Salut, Chuck, îngăimă Nate.

Mergând spre casă în după-amiaza aia, observase că roata din față era un pic dezumflată, așa că se oprise la stația BP pe de Springs Road. Fusese o zi toridă, în care nu adiase nici pic de briză dinspre ocean care să mai alunge dogoarea, așa că, după ce se spetise ore bune, Nate era transpirat, ars de soare și istovit. După expresia îngrozită de pe fața fină, bronzată natural, a lui Chuck Bass, Nate își dădu seama că arăta cumplit.

Asta în primul rând.

– Ce-ai *pățit?* se minună Chuck.

Își trase până în vârful nasului ochelarii de soare vintage, marca Ray-Ban, și-i dădu

vânzătorului de la benzinărie o bancnotă de cincizeci de dolari.

– Păstrează restul.

– N-am pățit nimic, omule, îi răspunse Nate enervat.

Scoase furtunul din cauciuc și mișcă puțin bicicleta, ca să verifice presiunea.

Deşi era o căldură toridă, Chuck purta pantaloni scurți cu imprimeu și o bluză din caşmir gri, cu glugă. Era elegant ca de obicei, cu sprâncenele lui groase frumos arcuite deasupra ochilor căprui pătrunzători, cu frumoasa lui bărbie pătrată, parcă-dintr-o-reclamă-la-aftershave, rasă și fină. Întinse o mână să-l ajute pe Nate.

– Ai renunțat la mașini? îl întrebă, dând din cap spre bicicletă. Să nu-mi spui că te-ai dat de partea ecologiștilor.

– Îhî.

Nate se uită încrezător spre benzinăria cu o firmă mică de lemn, pe care scria BP, în speranța c-o să-l scape cineva de Chuck.

– Hai să te duc cu mașina.

Chuck agită cuburile de gheață rămase după ce băuse toată cafeaua din paharul de plastic.

– Sunt vreo patruzeci de grade și tu parcă-ai veni din iad. Nici nu vreau să-mi închipui cum

o să arăți după ce o să faci tot drumul până la Georgica Pond pe bicicletă.

Nate își analiză opțiunile: o jumătate de oră de transpirat versus zece minute singur cu Chuck Bass?

Rău și dacă accepți, rău și dacă nu accepți.

– Să mergem, oftă Nate.

Îi era greu să reziste gândului de a sta în Jaguarul gri, cu aer condiționat, al lui Chuck.

Acesta deschise portbagajul și Nate își înghesui bicicleta în el – nu era sigur c-o să intre, însă portbagajul era surprinzător de mare și reușiră s-o așeze în așa fel încât numai o parte din roată să rămână puțin în afară. Nate se strecură în scaunul din piele albă și trânti ușa grea, punându-și centura de siguranță și pregătindu-se de drum.

Chuck porni motorul și în mașină se revărsară imediat aerul condiționat și urletele din piesa *Houses of the Holy* a lui Zeppelin.

– Am zăcut pe plaja din Sag Harbor toată ziua și m-am simțit retro, îi explică Chuck, dând muzica mai încet. Așa că... să recuperăm.

– Să recuperăm, repetă Nate absent.

Își dădea seama din tonul lui Chuck că vor urma o mulțime de întrebări. Să vorbești cu Chuck era ca și cum ai da un interviu ca să obții o slujbă.

– Bănuiesc c-ai auzit de Blair.

Chuck se juca cu butonul de la aerul condiționat, chiar dacă în mașină era frig. Ieși spre șoseaua care lega Hampton Bays de East Hampton, drumul pe care Nate îl cunoștea deja ca-n palmă. Culturile cu viță-de-vie alternau cu zone de case construite cu bun-gust, în stil colonial, acoperite cu șindrilă gri, și, din când în când, se întrezărea oceanul de un albastru întunecat, dincolo de curtea din spate a vreunei case.

– Blair? întrebă Nate, când treceau pe lângă Oyster Shack, care era în stânga.

Fusese așa de preocupat de Tawny, că simplul faptul de a auzi numele lui Blair rostit cu voce tare i se părea ciudat. Din câte știa el, ea își petrecea vara în Anglia, cu noul ei iubit englez. Când se gândea la ea, i se părea departe, chiar dacă drumurile lor aveau să se întâlnească iar în curând. O fi ea îndrăgostită până peste cap de englezul ăla, dar în nici un caz n-o să-și lase de izbeliște visul de o viață – să meargă la Yale din toamnă. Deci o reîntâlnire în campus va fi inevitabilă în septembrie.

– S-a înto-o-o-o-rs.

Chuck pronunțase cuvintele ca fetița aia sinistră din filmul *Poltergeist.* Amestecă puțin cuburile de gheață, care zdrăngăniră în

pahar, și sorbi zgomotos apa cu aromă de cafea de pe fund.

– Tocmai a venit cu avionul azi-dimineață.

– Da?

Nate se juca acum cu cureluşa din dreptul umărului, cea de la centura de siguranță. Blair se întorsese de la Londra? Asta chiar că *era* o noutate.

– Da, clătină Chuck din cap cu indiferență, dând și mai încet muzica. Mă întreb dacă s-o fi pupat și împăcat cu Serena. *Iar.* Dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Blair și Serena n-ar putea rămâne supărate una pe alta pentru multă vreme, îngăimă Nate, bătând în ritmul melodiei cu degetul mare în mânerul de la ușă.

El ar ști – de obicei el era cauza certurilor dintre ele.

– Deci e o veste bună pentru Serena, adăugă Chuck timid. Chiar are nevoie de o prietenă acum.

Nate nu-i răspunse. Tot ce zicea Chuck îl făcea să se simtă inconfortabil, de parcă lumea s-ar fi mișcat fără el. Era la Hampton doar de o săptămână și deja nu mai era la curent cu ce se întâmplă.

– Se aude c-ar avea *mici* necazuri cu treaba cu actoria, remarcă Chuck. Dar sunt sigur c-o să ajungă în vârf. Întotdeauna ajunge.

– A, da, cu actoria, repetă Nate.

Uitase de filmul Serenei. Era ceva ce părea absolut străin de viața lui de om care muncește cu ziua. Dintr-odată, se simți copleșit de dorința de a trage un fum. Împinse bricheta electrică din mașină.

– Nu te deranjează, nu?

Chuck ridică din umeri.

– Oricâte ar fi, necazurile Serenei nu înseamnă nimic pe lângă harababura în care s-a băgat Blair.

Conducea cu viteză, viră la dreapta la o răscruce și cauciucurile scrâșniră. Pe măsură ce înaintau, casele erau din ce în ce mai grandioase și peluzele mai mari.

– Ce necazuri? întrebă Nate, aprinzând țigara de iarbă pe jumătate fumată pe care o păstrase pentru o situație de genul ăsta.

– Blair s-a întors pe neașteptate de la Londra. Cu niște... *pachete.*

– Ce pachete?

Nate era împietrit. Din cauza lui însuși sau din pricina lui Chuck, un ticălos fără pereche,

aproape că nu se mai simțea om, ci un android sau ceva asemănător.

– La Londra a cumpărat niște chestii fără care nu putea să trăiască. Cum ar fi o rochie de mireasă. Și un cărucior de bebeluș, din alea englezești, de modă veche. După care și-a rezervat un bilet de avion spre New York.

– Ce tot încerci să-mi spui? îl întrebă Nate.

Un cort mare și alb, instalat pe o peluză pentru vreun eveniment, îi atrase privirea. O mireasă îmbrăcată frou-frou și un mire ofilit, cu o chitară în brațe, stăteau să li se facă fotografii lângă un stejar bătrân, nu departe de acesta. Vedete rock de genul Wannabe se căsătoreau întotdeauna în Hamptons.

– Deci Blair s-a întors pe neașteptate, după ce a împachetat o rochie de mireasă și un cărucior de bebeluș... Habar n-am, oftă Chuck nerăbdător. Trage tu concluzia.

Nu era greu să tragi concluzia – nici măcar pentru un zidar.

E clar că doar un eveniment major ar fi putut-o determina pe Blair Waldorf să-și scurteze călătoria. Să fi venit acasă ca să-și aranjeze nunta? Nate nu putea să excludă o asemenea posibilitate, dar pur și simplu nu și-o putea închipui îmbrăcată în rochie de mireasă, îndreptându-se

spre altar, dacă nu era și el acolo, în frac, lângă ea. Evident că ei doi nici măcar nu mai formau un cuplu, dar Nate tot nu putea să și-o imagineze pe Blair – pe Blair *a lui* – măritându-se cu altcineva în afară de el.

Se simți mai mult decât ușurat când mașina opri pe aleea șerpuitoare, acoperită cu pietriș, de pe domeniul Archibald. Voia să fie singur cu veștile și cu încă o țigară cu iarbă, una mult mai mare.

– Mulțumesc că m-ai adus, bolborosi el absent, aranjându-și neîndemânatic părul când coborî din mașină.

– Dacă vrei să mai stăm de vorbă, îi strigă Chuck, scoțând capul prin geamul din dreptul locului pasagerului, pot să mai stau. Putem comanda sushi.

Ignorând propunerea patetică a lui Chuck, Nate își scoase bicicleta din portbagaj și se îndepărtă alene. Trebuia să-și limpezească mintea.

Și mai trebuia să învețe să nu creadă chiar tot ce auzea (nu că n-am face toți o asemenea greșeală din când în când).

S-O IA PE URMELE LUI AUDREY. LA PROPRIU

Serena coborî din taxiul de un galben strident într-o zonă aglomerată a Fifth Avenue, fiind îmbrăcată cu o rochie simplă, neagră, și purtând o pereche de ochelari de soare enormi, obținuți prin amabilitatea designerului Bailey Winter. Era un costum – nici măcar Serena n-ar defila prin oraș în miezul zilei, îmbrăcată într-o rochie de cocktail – în care repeta scena de la începutul filmului. Holly trebuia să se uite în vitrinele celebrului magazin de bijuterii Tiffany and Company, în vreme ce lua micul dejun după o noapte petrecută în oraș, așa cum făcea Audrey Hepburn în filmul originar.

Cu un pahar cu cafea și o pungă din hârtie maronie, plină cu produse de patiserie, furnizată de departamentul de recuzită, Serena se

îndreptă cu o mină afectată spre clădirea elegantă, numărându-și în gând pașii, mergând încet și atent. *Unu, doi, trei, patru.*

– Uită-te pe unde mergi, lătră un om de afaceri în costum, care se holba în telefonul mobil, când se ciocni de ea.

– Scuze, îngăimă ea, enervându-se.

Reveni în dreptul bordurii, se întoarse și-și reluă pașii. Se străduia să-și țină spatele perfect drept, așa cum o instruise Ken, dar trebuia să încerce să se ducă direct la magazin, ceea ce era aproape imposibil, pentru că erau o mulțime de oameni în jur. În cele din urmă reuși, însă vitrinele erau blocate de turiști, care fotografiau cu entuziasm exponatele. Clar, asta *nu* era în scenariu.

O femeie în vârstă, durdulie, îmbrăcată într-o bluză sport, îi arătă aparatul de fotografiat, făcându-i semn c-ar vrea ca Serena să o pozeze. Așa că ea ridică din umeri, puse punga pe trotuar și luă aparatul. Focaliză și o fotografie pe femeia care zâmbea și arăta spre firma Tiffany.

– Mulțumesc. Iar acum aș putea să vă fac și eu o fotografie? Lucrați la magazin, nu?

Serena se indignă. Bineînțeles că arăta ca o idioată de reclamă ambulantă, angajată de firma Tiffany, în speranța că legătura cu filmul vechi

va crește vânzările. Își păstră zâmbetul în vreme ce individa se îndepărta, după care-și luă punga din hârtie și se întoarse în dreptul bordurii. Un autobuz trecu zgomotos pe lângă ea, împroșcându-i rochia cu gaze fierbinți de eșapament.

Ah, vara în oraș!

Își ridică privirea spre magazin, tremurând toată din cauza frustrării. Afară erau aproape patruzeci de grade, era transpirată și îmbrăcată prea gros, oamenii se holbau, iar ea nu voia decât să se ducă acasă – în penthouse-ul părinților ei, nu în ruina duhnind-a-urină-de-pisică –, să-și pună niște boxeri din pânză, un maiou și niște șlapi comozi și să-și petreacă după-amiaza bând Corona și uitându-se la maratonul *Laguna Beach*. Întotdeauna reușise să exceleze la toate cele, de la învățătură la cursele de călărit cu băieții, și nici măcar nu se străduia. Fusese sigură că-i va fi ușor să joace în filme, la fel de ușor cum îi fusese să facă totul în viață, dar era clar că până acum Ken Mogul nu era mulțumit de prestația ei.

Se întrebă dacă Blair Waldorf, cea mai înfocată admiratoare din lume a filmului *Mic dejun la Tiffany*, ar fi făcut față tiradelor maniacale ale lui Ken Mogul.

Mai încercă o dată să se apropie de magazinul Tiffany.

– Uită-te pe unde calci, scumpete, îi strigă o individă îndesată din Sud, arătându-i-o pe Serena soțului ei burtos și cu început de chelie, care etala o combinație câștigătoare, alcătuită din pantaloni scurți care făceau cute și un tricou Lacoste care rupea gura târgului, la care se adăugau șosetele negre în sandalele ieftine, din piele.

– Gata, am văzut tot, exclamă individul.

– E ca în *Mic dejun la Tiffany*, nu? continuă femeia, apropiindu-se de Serena. Ia te uită, drăguță, e vreo scamatorie de reclamă?

Serena se prefăcu că nu aude. De unde să știe că trotuarele din Manhattan erau atât de înșelătoare? Se întoarse la bordură, se mobiliză și încercă încă o dată.

Ăsta da devotament!

Deși poate că trecătorilor li se părea o atracție turistică amuzantă, în sinea ei dădea în clocot, simțindu-se ca o actriță frustrată, pe punctul de a face o criză de nervi de proporții. Adevărul era că Serena nici măcar nu mai voia să joace, voia s-o lase baltă și să se ducă la Barneys să vadă dacă sunt ceva noutăți pe rafturi. Dar nu putea face așa ceva: în primul rând, pentru că era închis pe timpul filmărilor, deci și ea avea o vină pentru cel mai urât coșmar pe care ea însăși îl trăia și, în al doilea rând, pentru că niciodată

nu dăduse greș cu adevărat în ceva, fiind, în realitate, la fel de competitivă ca Blair, fata care-i era cea mai bună prietenă din când în când.

– Drăguț posterior, blondino! strigă o voce în spatele ei.

Serena se întoarse și văzu un tip uitându-se galeș la ea de pe bancheta din spate a unui taxi care trecea pe-acolo. Ce grosolan! Audrey Hepburn nu fusese nevoită să aibă de-a face cu o asemenea mitocănie.

Nu, numai că Audrey Hepburn avea un posterior cam plat. Dar cel puțin știa să joace.

CU BANII NU-I DE GLUMĂ, SCUMPO

Blair nu-și dădea seama dacă bubuitul venea din capul ei – băuse și ea câteva pahare de whisky în avion – sau chiar se auzea de undeva. Își înălță capul: nu, chiar se auzea, venea dinspre ușa dormitorului în care zăcuse lată noaptea trecută, camera în care înainte stătuse Aaron Rose, hipiotul care-i era frate vitreg.

– Blair Cornelia Waldorf!

Și iar bubuit. Era mama ei al cărei glas suna... altfel. Îi era rău? Avea ceva în gură?

Eleanor Rose deschise ușa și intră ca vijelia în dormitorul întunecos, cocoțându-se pe marginea saltelei. Adusese o cană cu cafea și purta ținuta de noapte de vară, un slip Eberjey mult-prea-decoltat, cu ciucuri, și o cămașă asortată.

– Trezește-te! țipă ea cu asprime.

Blair își trase cuvertura peste cap și mormăi ceva neinteligibil. Ce-o fi apucat-o pe maică-sa cu noaptea-n cap?

– Vorbesc serios, domnișoară Blair Waldorf, șuieră Eleanor. Ieși de acolo. Avem ceva de discutat.

– Sper că știi că abia dacă am pus geană pe geană, o repezi Blair, ridicându-se și înșfăcând cana de cafea.

Luă o înghițitură zdravănă și trase de cămașa Hanro, albă și subțire, în care se culcase.

– Mai întâi, rosti Eleanor apăsat, ce cauți acasă?

Ținându-și cămașa cu o mână, se aplecă să studieze fața fiicei sale.

– Trebuia să fii la Londra!

Pentru o femeie de cincizeci și ceva de ani, care tocmai născuse, Eleanor arăta bine dimineața. Blair se întrebă dacă maică-sa își făcuse ceva la față cât fusese ea plecată sau poate că era efectul unei noi creme antirid pe care trebuia neapărat să și-o însușească.

– A intervenit ceva.

Blair se întinse după tampoanele demachiante cu ceai verde, pe care le ținea într-un sertar al noptierei de lângă pat, le luă și le puse pe ochi.

– Poate că data viitoare o să-mi dai și mie un telefon ca să-mi spui ce intenționezi să faci.

Eleanor îi îndepărtă tampoanele de pe ochi.

– Azi-dimineață m-au sunat de la American Express. Nu-mi place ca firma de la care am cartea de credit să afle înaintea mea pe unde umblă fiică-mea.

– Poftim? întrebă Blair, ridicându-se în capul oaselor.

– M-au sunat de la American Express pentru că cineva a pus în contul meu un bilet de avion de patru mii de dolari, o certă Eleanor. Tocmai voiam să anunț poliția. Dar am observat în hol o valiză Hermès nouă, din piele albastră.

– Am ajuns târziu, îi explică Blair. N-am vrut să te trezesc.

– Ăsta e doar un aspect al problemei.

Eleanor se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră.

– Ar fi timpul să înveți să fii responsabilă, Blair. Nu mai ești un copil. Va *trebui* să înveți cum să-ți administrezi banii.

Iată ce spunea o femeie care-i cumpărase fiecărui copil al ei o insulă privată în Pacificul de Sud!

– Mamă! scânci Blair.

– Nu mă lua așa, cu „mamă“, i-o tăie scurt Eleanor. Știi că nu le refuz niciodată nimic

copiilor mei, știi, nu? Ți-am dat mereu tot ce ai vrut, nu?

Dar nu era asta treaba ei?

– Da, ți-am dat.

Eleanor nu-i mai ținuse niciodată lecții în calitate de părinte, dar Blair observă că o apucase acum.

– Dar asta chiar că e prea de tot! Am vorbit cu Cyrus și am hotărât că trebuie să facem ceva.

Poftim?! De ce să discute mama ei despre treburile ei cu Cyrus Rose, tatăl ei vitreg cel prost, roșu la față și prăpădit?

– Nici măcar nu știu despre ce vorbești.

Blair căscă și dădu pe gât toată cafeaua. Se întreba cât o să mai dureze discuția asta. Era atât de... *plictisitoare.* Îi era somn, voia să facă o baie, să scape de funinginea de la Londra și poate să se tundă și să-și dea cu ceva fard să-i scoată în evidență trăsăturile, după ce-și curăța și-și dădea cu un exfoliant pe față.

– Vorbesc despre factura de la American Express.

Eleanor îi arătă un fax mototolit.

– Le-am spus să mi-o trimită imediat ce tipa care m-a sunat mi-a zis despre... vitejiile tale la cumpărături.

Ups.

– Poate c-am sărit calul puțin cu rochia de mireasă, mami, recunoscu Blair, dar știu c-o să fii de acord în clipa în care o s-o vezi...

– *Rochia de mireasă?* întrebă stupefiată maică-sa. Bănuiesc că așa se explică cei optsprezece mii de dolari. E vorba despre vreo nuntă?

Se așeză pe pat, făcându-și vânt cu mâna cu degete pline de diamante.

– Simt c-o să leșin! Te măriți? O, Blair! Nu știu ce să zic! Își luă în brațe fiica și izbucni zgomotos în lacrimi. Nu! Stai puțin! răbufni ea. Știu ce să spun: N-o să te măriți nici peste cadavrul meu! Ți-ai pierdut mințile?

Blair dădu ochii peste cap.

– Nu, mami, nu mă mărit. Cel puțin, nu imediat. Și, oricum, rochia a costat numai zece, nu optsprezece mii.

A, da, așa e mult mai bine.

– Nu, draga mea, copilul meu nevinovat, zise Eleanor, clătinând din cap. N-ai știut că rata de schimb e aproape de doi la unu?

– Uite ce e, spuse repede Blair. Îmi pare rău. Bine? Am cumpărat doar câteva lucruri și toate sunt pentru școală.

Da. Toți ne îmbrăcăm ca la nuntă când mergem la cursul pentru boboci.

Dar discuția cu maică-sa nu părea să se îndrepte spre un final. Blair luă ultimul număr al revistei *W* pe care-l lăsase pe noptieră. Cumpărase publicația asta voluminoasă ca să aibă ce face în timpul unui zbor lung, dar cele câteva pahare de whisky Maker's Mark se dovediseră a fi o delectare mult mai interesantă.

– Nu mă deranjează că faci cumpărături, Blair, oftă Eleanor și-o strânse de genunchi prin cuvertura din amestec de cânepă, de un maro-violet. Dar o rochie de mireasă?

Apoi tăcu o clipă.

– Totuși, pun pariu că e o rochie pe cinste.

– Să știi că e! exclamă Blair.

Asta era mama pe care o cunoștea și o iubea.

– Chiar și așa, am discutat cu Cyrus și o să-l sun și pe taică-tău după-amiază. Dar cred c-o să fie de acord ca, din moment ce ești acasă, să rămâi...

– Eu *nu* mă mai întorc la Londra, exclamă Blair, încercând să nu se lase cuprinsă de emoții gândindu-se la plecarea ei dramatică din orașul lui Marcus.

Oare el măcar observase că plecase?

– E o ocazie nemaipomenită să-ți găsești ceva de lucru pe timpul verii. O slujbă.

O *ce? No comprende, señora.*

Se învârtea camera cu ea.

– Ce-ai zis, mamă? O *slujbă?*

– Da, dragă, o slujbă.

Blair se lăsă pe spate pe perne și-și acoperi ochii cu brațul.

– Dar, dacă trebuie să muncesc, o să *mor.*

– Nu exagera, insistă Eleanor. O să fie o experiență minunată înainte să începi școala.

– *Tu* ai lucrat vreodată? o întrebă scurt Blair. Începu să răsfoiască revista furioasă, aproape smulgând paginile când le întorcea. Tocmai fugise dintr-o țară, abandonată de iubirea vieții ei. Iar *ultimul* lucru de care avea nevoie era ca mama ei care-nu-lucrase-nici-o-zi-în-viața-ei să-i țină o lecție despre avantajele angajării și s-o scuture bine.

– Asta n-are nici o legătură cu subiectul discuției noastre, îi replică Eleanor calm. Nu e vorba despre mine, ci despre tine, care trebuie să mă ajuți să plătesc câteva dintre facturile astea exorbitante. Dacă ai de gând să cheltuiești atât de mult, va trebui să și câștigi ceva.

Să lucreze vara? Blair închise ochii – niciunul dintre cunoscuții ei nu lucrase în ultima vacanță de vară. Niciunul! Bine, în afară de Nate, dar fusese o pedeapsă. Și Serena, dar la ea nu era o slujbă obișnuită – fusese împlinirea unui vis.

Deodată ochii i se opriră pe pagina pe care o avea în față. Vorbești de lup și afurisitul de lup era la ușă! La loc de cinste printre cele mai recente articole mondene ale lui Suzy despre toate bârfele din lume era o fotografie în care Serena van der Woodsen apărea braț la braț cu designerul Bailey Winter. Blair își aduse aminte când fusese făcută, la prezentarea colecției lui Winter în sezonul trecut. Stătuse cu Serena în primul rând – normal – și, la sfârșit, când ieșise să salute publicul, creatorul o zărise pe Serena și o trăsese pe podium lângă el.

Nemaibăgând-o în seamă pe Eleanor, care dădea din gură, Blair cercetă pagina să vadă dacă sunt ceva noutăți despre Serena. Și erau, într-adevăr: toată rubrica lui Suzy era despre cum Bailey Winter bătuse palma cu Ken Mogul ca să creeze costumele pentru noul proiect cinematografic al acestuia, *Mic dejun la Fred.* Nu era de ajuns că Serena juca într-un film cu Thaddeus Smith; trebuia să poarte și costume realizate de unul dintre cei mai buni designeri americani în viață?

– Pur și simplu cred că e o chestiune de responsabilitate, Blair, zise maică-sa. Când o să împlinești douăzeci și unu de ani, o să ai acces la fondul tău, iar tatăl tău, Cyrus și cu mine trebuie să fim convinși că o să-ți administrezi banii cu responsabilitate. Credem că, dacă-ți iei o slujbă, o să

fie ocazia perfectă să înveți să faci asta și să îndeplinești și dorințele altora, nu numai pe ale tale.

Blair privea cu ostentație cuvertura hidoasă, de culoarea vinetei. Bine, o să-și ia o slujbă pe timpul verii. Dar n-o să accepte nici în ruptul capului decât cea mai tare slujbă pe vară imaginabilă.

– Știi, spuse ea gânditoare, poate că ai dreptate. Poate că o slujbă e tocmai ce-mi trebuie ca să am ce face la vară.

– Da! strigă maică-sa fericită. Eram sigură c-o să-ți vii în fire!

– Și poate mă ajuți tu să mi-o găsesc? o întrebă Blair mieros.

– Bineînțeles! încuviință Eleanor. O să dau niște telefoane și sunt sigură că o să-ți găsesc ceva extraordinar cât ai clipi.

Dar, evident, mama ei nu trebuia să dea decât un singur telefon. Era fiica lui Eleanor Rose, cea mai fidelă clientă a lui Bailey Winter, ceea ce era, desigur, la îndemână, din moment ce era vorba despre un post de asistent pe platoul de filmare la *Mic dejun la Fred.*

Dacă nu-i poți învinge, dă-te de partea lor!

SE ÎNCINGE ATMOSFERA

Palmând țigara, Dan a tras un ultim fum, lung, după care a aruncat chiștocul pe jos și a suflat fumul înspre briză. Stătea pe o bancă la intersecția dintre Sixth Avenue și Houston, loc de unde o putea vedea pe Bree traversând strada. Nu voia să-l prindă iar fumând.

– Dan! îl strigă ea, ocolind șirul de taxiuri care se târau pe bulevard și făcându-i cu mâna încântată. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurți, negri și mulați, dar nu foarte strânși pe gambă, avea un sutien sport de culoare turcoaz și căra o sticlă de apă Nalgene, gri. Și-a croit sprintenă drum printre mașini și s-a îndreptat spre bancă.

– Bună. Mă bucur să te văd.

– Și eu, îi răspunde Dan, prefăcându-se că închide cartea cu un aer firesc, cu un zâmbet întipărit pe față.

– Uau! Citești *Calea artistului*[1]*!* exclamă ea. *Ador* cartea asta.

– Serios? Dan era convins că așa și era. Iată o coincidență bizară.

Bineînțeles că e.

– Absolut, chicoti Bree. Întâi *Siddhartha*, iar acum *Calea artistului?* Pesemne că ești expertul într-ale spiritului de la Strand.

– Evident, minți el. Fiecare om pe care-l angajează e specializat într-un anumit domeniu.

– Super! Bree îl luă de mână și-l trase de pe bancă. Hai! O să întârziem.

– Bine, se supuse el bucuros. Urăsc să pierd prezentările de la început.

– Ce prezentări? întrebă ea. Nu mergem la film. Ai uitat! Mergem la Bikram.

– A, da, răspunse el neliniștit.

Bikram, Bikram, Bikram. Deci nu e un film. O fi vreun restaurant?

– Bine. Mi-e... o foame de lup.

Bree râse.

– Și mie mi-e cam foame de niște exerciții. Să ne grăbim ca să nu pierdem cursul. Alea de seară sunt chiar mai intense decât cele la care

---

[1] *The Way of the Artist: Two Plays,* de Seymour Rettek (n. tr.).

merg de obicei. Poate o să-ți cumpăr un Jamba Juice după.

Curs? Jamba Juice? Dacă i-ar fi vorbit în swahili, tot aia ar fi fost. Dan n-avea nici cea mai vagă idee unde se duceau, dar o urmă pe Bree în josul străzii, flecărind cu dezinvoltură despre cărți pe care, de fapt, nu le citise și fiind din ce în ce mai îngrijorat. Puțin probabil să se îndrepte spre un restaurant. După care s-a uitat în sus și a văzut-o ivindu-se în depărtare: o firmă pictată manual, cu litere scrise ciudat, în stil indian, care chipurile erau în sanscrită și proclamau cu mândrie BIKRAM. Nu era un film. Și nici un restaurant. Bikram era un fel de *yoga.* Bree îl ducea la un curs de yoga.

Namaste![1]

Bree urcă scările nerăbdătoare ca un copil în dimineața din ziua de Crăciun. Se întoarse să-i arunce o privire peste umăr lui Dan, care mergea după ea fără entuziasm, încercând să găsească o scuză ca să nu participe. Hotărî să se prefacă lovit, gândindu-se despre ce parte a corpului să spună că-l doare. Poate o coastă ruptă, că ridicase

[1] Formulă de salut din limba sanscrită, folosită frecvent în India, cu sensul de „Plecăciune!", „Mă înclin în fața dumneavoastră" (n. tr.).

prea multe dicționare. Sau poate îl lovise o mașină când se îndrepta spre librărie de dimineață și era sigur că pățise ceva la cap. Sau suferea de o tulburare nervoasă din cauza căreia leșina în spațiile mici și aglomerate, pline de oameni transpirați, întinși pe saltele din cauciuc colorat.

– Încă ceva, Dan, îi strigă Bree. Mă bucur că nu te-ai apucat să-ți schimbi hainele. La cursurile de seară, guru face mai cald decât de obicei, așa că stăm dezbrăcați.

Iată că situația se complica. În primul rând, nici prin cap nu-i trecea să facă yoga și, în al doilea rând, afurisit să fie dac-o să facă yoga *dezbrăcat*. Pe de altă parte, avea să fie și Bree de față, ceea ce însemna c-ar vedea-o goală chiar de la prima întâlnire.

– Minunat! se înflăcără el, respirând întretăiat din cauza scărilor.

Dan nu făcuse în viața lui asemenea exerciții, dar priveliștea pe care i-o oferea posteriorul rotund și ferm, de yoghin, al lui Bree, aflat câteva trepte mai sus, era singura motivație de care avea nevoie. Și ce dacă nu făcuse așa ceva niciodată, ce dacă era clar c-o să fie umilit? Și la naiba cu șirul de trepte, care părea interminabil! O să se așeze în tot felul de poziții, ca niște covrigi, cu Bree *goală*. Cum să nu-i placă?

Asta era ideea!

– Haide! îl îndemnă ea.

Dan ajunse în capul scărilor și o urmă în Studioul Yoga Liniștii, un spațiu larg deschis, cu o podea strălucitoare, din scânduri mari, din lemn de pin. Încăperea era aproape numai ferestre, scăldată în soarele de după-amiază târzie, ale cărui raze nu făceau decât să aducă și mai multă căldură. Probabil că temperatura ajunsese undeva pe la cincizeci de grade, iar din cauza luminii soarelui și a trupurilor goale, atmosfera era și umedă, și foarte... mirositoare.

Un indian ofilit, cu o piele strălucitoare, dată cu ulei din belșug, purtând doar o robă din bumbac alb, încheiată foarte lejer, stătea jos pe podiumul din fața sălii, cu picioarele ca niște fuse încrucișate. Ochii de sub sprâncenele subțiri, pensate, erau închiși și pe chip avea întipărit un zâmbet extatic. În fața lui se afla o femeie care semăna cu Katie Couric[1] la patruzeci de ani, care își făcea mișcările de încălzire, cu burtoiul atârnându-i peste șoldurile despuiate, cu vene proeminente.

---

[1] Katherine Anne Couric, jurnalistă de origine americană, care a câștigat popularitate odată cu prezentarea emisiunii *Today* a canalului de televiziune NBC (n. tr.).

Niște tipi făceau același lucru în dreptul ferestrelor – unul avea mușchi viguroși, alungiți, care-i arcuiau spatele într-un fel nefiresc, iar celălalt era un bunic cu părul argintiu, pentru care era floare la ureche să se aplece și să-și atingă degetele de la picioare. Și Dan chiar că se rușină... în toate privințele.

– Mai bine-ți scoți hainele, îi spuse Bree, făcându-i cu ochiul. Maestrului nu-i place să întârzie începerea cursului nici măcar un minut. Iar pe cei care nu s-au dezbrăcat și nu sunt gata îi dă afară.

Dan fusese pe punctul de a-i spune că suferă de epilepsie și uitase să-și ia medicamentele, când se trezi că ea tocmai se descotorosea de sutienul sport cel turcoaz, trăgându-l peste cap. Uau! Ce putea face?

Să se dezbrace!

Își trase peste cap tricoul murdar, lăsându-l să cadă pe podea. Apoi își desfăcu cureaua și își scoase pantofii și blugii. Era singurul de acolo care purta boxeri, dar se încăpățână să nu renunțe la ei.

De parcă nu ieșea în evidență suficient din cauza pielii albe, ca de stafie, și a brațelor slăbănoage.

Își rulă șosetele și le înghesui în pantofi, după care respiră adânc și o urmă pe Bree de podea, unde ea se întinse. Pielea ei perfectă era bronzată *peste tot*, știa el sigur, pentru că vedea *tot*. Părul blond și lung îi cădea peste sânii care încăpeau bine în două mâini, însă Dan trebui să-și reamintească faptul că nu se putea duce să-i apuce chiar atunci. Ea se aplecă și atinse podeaua cu palmele. El se strădui să facă la fel, dar abia dacă ajunse la genunchi. Era un coșmar.

– Nu te apleca, îi șopti Bree. Întinde-te, întinde-te.

Era peste poate să vadă corpul ei perfect, gol-goluț întinzându-se și contorsionându-se fără ca boxerii lui să nu ia proporții jenante. Și se holbă când Bree își apucă piciorul lung în mână și și-l întinse peste cap. Dan închise ochii și încercă să se gândească la lucruri deloc sexy, de pildă la resturile de mâncare dintre dinții mătușii Sophia sau la mirosul de urină de câine al trotuarului din fața clădirii în care locuia. Deși încă nu făcuseră nimic, de pe față îi picurau deja broboane de sudoare. Își șterse transpirația de pe frunte cu antebrațul.

– Nu, Dan! șopti Bree. Să nu cumva să te vadă maestrul că faci așa ceva. Ideea e să elimini

transpirația, nu s-o ștergi. E împotriva învățăturilor pe care le propovăduiește.

De ce nu era Bikram un film străin haios? Acum ar fi putut sta într-o sală de cinema întunecată și cu aer condiționat, mâncând floricele și descifrând ce e pe ecran, în loc să asude într-o sală în care atmosfera e înăbușitoare și să se supună poruncilor pe care le dădea un sadic. Profesorul se ridică în picioare dintr-odată pe platforma din fața încăperii, lăsându-și roba să cadă jos.

– *Namaste!* strigă el cu o voce zglobie, plină de avânt și se înclină ușor.

– *Namaste!* răspunseră cursanții, înclinându-se și ei.

Cei mai mulți dintre ei.

– Să încep cu pozițiile în pereche. Le făcu semn tuturor să-și aleagă un partener. Fiți gata pentru poziția umărului. Începeți de la poziția câinelui cu capul în jos și a trepiedului, dacă vreți.

– Ești gata? îi șopti Bree. Lângă buric avea un semn din naștere, cât unghia de la degetul mare, care semăna cu harta Texasului.

Ea se apleacă în față și-și puse palmele pe podea, după care își mișcă fundul, ca și cum s-ar fi pregătit de decolare. Dan se uită în jur speriat,

dar toată lumea făcea la fel. Fiecare-și ținea ușor partenerul de șolduri. Îndrăzni să se apropie de talia lui Bree, iar ea-și ridică genunchiul drept până la cotul brațului drept, apoi făcu același lucru și cu genunchiul stâng.

– Ține-mă bine, îi spuse lui Dan. El se aplecă lângă ea, cu mâinile în jurul mijlocului ei încordat, iar ea-și ridică picioarele lungi și bronzate, zâmbindu-i cu capul întors.

– Cred c-am reușit.

– În regulă, îi răspunse el, retrăgându-se. Însă ridicându-se își dădu seama că i se desfăcuse slițul de la boxeri și „amicul" lui era complet la vedere... și absolut excitat. Așa că se aplecă pe jumătate, făcând eforturi disperate să-și închipuie dinții plini de resturi de mâncare ai mătușii Sophia.

– Tinere!

Înspăimântătorul maestru de yoga, dezbrăcat, arăta spre Dan.

Eu? Dan, tot pe jumătate aplecat, întrebă cu un gest dacă e vorba despre el. Și toată lumea se întoarse să se uite la el.

– Da, tu. Vino încoace, fiule, spuse guru, chemându-l pe Dan cu degetele lui ca niște gheare.

– Du-te, îi șopti Bree, care stătea cu capul în jos. Ce onoare-ți face! Nu-mi vine să cred. Și e și primul curs la care vii.

Dan traversă podeaua de lemn încercând să pară relaxat, acoperindu-și însă disperat șlițul cu mâinile. Ajunse la baza podiumului și maestrul îi zâmbi blajin.

– Haide, fiule, îi spuse el. Azi o să lucrezi cu mine. E prima dată când vii, nu-i așa?

Dan dădu din cap nervos. Când păși pe podium, îi tremura tot trupul. Yoghinul se aplecă și-și puse palmele calde pe podea, oferindu-i lui Dan un prim-plan îngrozitor cu posteriorul lui ridat ca pielea de elefant. Toți cursanții îl imitară. Timp de câteva clipe, Dan reuși să arunce o privire suprarealistă la sânii goi ai lui Bree, cu susul în jos, printre picioarele pe care ea și le ținea larg desfăcute. Dar reveria lui fu întreruptă când profesorul îl înșfăcă din spate, lipindu-și burta goală de spatele lui gol și slăbănog și împingându-i ușor capul în jos, așa că Dan nu putea vedea decât propriile lui picioare, precum și pe cele ale individului despuiat care-l crăcăna. Dan nu intrase niciodată într-un contact atât de intim cu cineva mai în vârstă și în nici un caz cu un bătrânel indian practicant de yoga.

Dar, când își dorește cu adevărat o fată, orice tip uită de rușine.

N DEVINE DE-AL LOCULUI

– Știu un loc super unde putem merge după, anunță Tawny. Apoi își linse degetul și îl strecură în coșul unsuros cu floricele, ca să ia câteva boabe prăjite.

Nate lua o ultimă înghițitură, lungă, din Corona cu lămâie și dădu aprobator din cap.

– Sunt de acord.

Înghesuiți în jurul unei mese minuscule din dreptul ferestrelor murdare ale Oyster Shack, mâncau cu mâna, beau bere și vorbeau – de fapt, Tawny vorbea mai mult. Despre cum învăța ea să facă surfing. Despre taică-său, care fusese căpitan de pompieri, dar se lovise căzând de pe o scară și se pensionase. Despre cum fusese ea la Disney World de patru ori. Despre părul ei, care era ondulat natural, dar despre care toată lumea credea că e făcut permanent.

Despre cât de încântată era că anul viitor va absolvi, în sfârșit.

Nat abia dacă asculta ce zicea ea. Era al naibii de sexy și pur și simplu-i plăcea să stea și s-o privească. Nu găseai multe fete ca Tawny în Upper East Side, adică tipe împlinite, blonde, cu părul mirosind puternic a caramel, cu umeri pistruiați, buze roz cu gust de ruj cu aromă de cireșe, ochi albaștri, strălucitori, cu gene lungi și degete subțiri și bronzate, pline cu inele de argint.

Blair îl tot chestiona despre cântecul lui preferat, despre cea mai veche amintire, despre ce voia să facă atunci când va crește mare. Ea zicea că nu vrea decât să-l cunoască, însă el se simțea ca și cum ar fi picat la un examen. Dar Tawny părea mulțumită să-l lase pe Nate să fie așa cum era el.

Un fumător de marijuana, atrăgător și arogant?

După ce terminară cina, Tawny se cocoță pe ghidonul bicicletei lui și-i spuse lui Nate pe unde s-o ia. Își lăsă capul pe spate, iar părul ei lung și ondulat îi gâdilă nasul.

– Mai încet! Ba nu, mai tare! urla ea.

– Unde mă duci? strigă Nate, când bicicleta intră în niște rădăcini de copac și pietre.

Tawny îi aruncă o privire peste umăr.

– O să vezi. Oprește! Lasă-mă să mă dau jos.

Nate puse frână la un stop, iar Tawny sări jos. Pantalonii ei sexy, de culoarea lavandei, se ridicaseră, oferindu-i minunata priveliște a gropițelor de pe pulpele ei bronzate și întărite de surfing. La naiba, ce șmecheră era!

– A fost super, zise ea râzând, croindu-și drum spre plajă prin niște tufișuri mici. Să lași bicicleta. E în siguranță aici.

Și Nate o sprijini de un copac de acolo. Printre crengile de deasupra se strecura soarele de după-amiază târzie, însă era răcoare și foarte liniște în pădure.

Mergând după Tawny, Nate se gândea în ce măsură i se schimbase viața, deși trecuseră doar câteva săptămâni de când se terminase școala. Lucra în construcții și se întâlnea cu o tipă sexy de la Hamptons. Ei bine, de ce nu? Dacă Blair putea schimba totul – doar se mărita, pentru Dumnezeu! –, el de ce să nu poată? Era mai ușor să fie cu Tawny decât cu oricare altă fată cu care fusese vreodată. Nu era atât de exigentă și de preocupată de propria persoană ca Blair, nu era atât de naivă și de dornică să i se acorde atenție ca Jenny, nu era imprevizibilă și distrată ca Serena. Ea pur și simplu... era.

Mentalitate tipică de zidar.

– Hai! îl îndemnă Tawny, întorcându-se să-l ia de mână și trăgându-l prin tufișuri.

Îl duse într-un luminiș scăldat de soare, unde doi copaci impunători se prăbușiseră unul peste altul și astfel se formaseră niște bănci naturale pe care era evident că cei din partea locului le știau prea bine, de vreme ce în jurul lor erau o mulțime de cutii de bere goale și chiștoace. Pe unul dintre butucii căzuți erau trei tipi care stăteau pe vine și treceau o țigară de la unul la altul. În spatele lor, printre pomi, licărea și se umfla apa de un negru-albăstrui.

– Salut! strigă Tawny.

Și trei capete se întoarseră spre ei. Tipi în blugi cu turul lăsat, cu sprâncene pensate, păr dat cu gel, în niște cămăși dungate de nătărăi – genul de care-și băteau joc Nate și ai lui, dacă dădeau de așa ceva prin oraș. Erau din ăia care se iau la bătaie ca fanfaronii și își dau cu tone de apă de colonie de la farmacie ca să fie gigea.

– Nate, ți-i prezint pe Greg, Tony și Vince.

– Salutare, răspunse Nate, înclinând ușor capul spre ei.

Tawny se cățără pe trunchiul de copac și se așeză lângă Greg, un tip foarte bronzat care palma o țigară, scoțându-și pieptul în afară

într-un fel care pe Nate îl făcea să se gândească la un buldog.

– Avem niște iarbă, golanule, anunță Vince, care părea frate geamăn cu Greg. Ia loc.

Nate a prins imediat oferta. Nu-i plăcea ca niște indivizi pe care nici măcar nu-i cunoștea să-i spună „golanule“, așa cum nu-i plăceau nici tipii care făceau pe șmecherii, dar care, de fapt, erau niște ratați. Însă n-avu încotro și trebui să admită că a trage un fum – chiar și în compania unor tâmpiți – era un desert pe gustul lui.

Tawny trase un fum și pasă țigara. Nate inhală cu lăcomie.

– Marfă bună, nu? întrebă dur tipul pe nume Greg. O am de la omu' meu. Vara e foarte ocupat, dar ce e mai bun păstrează pentru clienții fideli, care cumpără tot anu'.

Marfa nu era cine știe ce – aia hawaiiană pe care o ascunsese Nate în dormitor era mult mai bună –, dar nici nu se putea plânge.

– Afurisiții de orășeni, bombăni Vince, luând țigara de la Nate. Totul e bulit vara. Circulația, cluburile. A dracului pacoste!

Foarte bine exprimat!

– E mare îmbulzeală vara, amice, mormăi Tony, care nu deschisese gura până atunci. Se uita fix la Nate, analizându-l bănuitor pe sub

coama încrețită a căștii de baseball Coney Island Cyclones.

Nate era absent, ca de obicei, căci așa-i plăcea să fie ori de câte ori fuma iarbă, dar auzi ce spuseseră băieții. Tare și clar.

– Absolut. Tawny căscă, așezându-și leneșă capul cu bucle blonde pe umărul lui Nate.

Acesta se uită în jos la salopeta zdrențuită de muncitor cu care era îmbrăcat. Era evident că lui Tawny nu-i plăcea gloata de oameni avuți care se înghesuiau la Hamptons în fiecare vară și era clar că și Nate făcea parte din mulțimea aia. Pentru că era bronzat ca un muncitor și avea și haine asemenea, probabil că ea o fi crezut că e un tip din ăia care trebuie să-și *câștige* pâinea vara ca să-și plătească cursurile la Yale toamna. Și se simți vinovat. Nu fusese tocmai sincer cu ea.

E greu să renunți la vechile obiceiuri.

– În fiecare an e la fel, continuă Tony. De ce nu se duc în altă parte, în Franța sau dracu' știe unde?

– Hai că nu sunt chiar atât de nasoli, îndrăzni Nate să spună. Adică și eu sunt de la oraș, într-un fel...

– Da? îl întrebă Tawny, ridicând capul.

Ochii ei albaștri, de obicei mari, se îngustară.

– Nu mi-ai spus asta.

– Nu m-ai întrebat, remarcă Nate.

Ceilalți scoaseră un murmur. Iar Vince scuipă în nisip. Pe apă se zăreau licărind luminile unei bărci de pescuit.

– Știam eu, spuse Tony, scuipând și el. Te-am mirosit.

– Da' nu e cine știe ce, spuse Nate, dând din cap. Adică... nu sunt ca puștii ăia.

– Bănuiesc.

Tawny se lăsă pe el, punându-și capul pe pieptul lui călit de muncă.

– Poate că o să mă duci înapoi în oraș odată?

– Bineînțeles.

Nate îi cuprinse mijlocul cu brațul lui bronzat.

– Ar fi distractiv.

Câtă vreme va reuși s-o țină departe de Blair Waldorf, care nu se comporta foarte frumos atunci când era geloasă.

TRECI PE LA MINE ODATĂ

În seara de după ședința de pregătire și după o altă zi descurajatoare de repetiție, Serena stătea pe bancheta din spate a unui taxi care o aducea înapoi la Chelsea Hotel. Își verifica din nou mesajele din telefon, mai ales pentru că voia să recitească ce-i scrisese Thaddeus.

Treci pe la mine. Mi-e dor de tine. xx

Începuse să aibă îndoieli cu privire la propria ei persoană după toate jignirile cu care o gratulase Ken Mogul, dar iată dovada: irefutabilă, digitală, arătând că ea, Serena van der Woodsen, încă mai putea.

Mașina întoarse larg în Twenty-third Street, iar Serena simți că inima începe să-i bată mai tare – în câteva minute o să fie la hotel. Mai fusese cu tipi arătoși și înainte, însă niciodată nu îi cedase unuia precum Thaddeus. Evident că

era splendid, dar mai avea ceva. Serena simțea că ei doi ar putea fi mai mult decât protagoniștii aceleiași producții, mai mult decât iubiți – puteau fi și cei mai buni prieteni din lume.

Nu c-ar avea nevoie de un alt cel mai bun prieten. Sau avea? Nu putea să-și dea seama.

Când în sfârșit au ajuns la Chelsea Hotel, îndesă o bancnotă de douăzeci de dolari în mâna șoferului, țâșni de pe bancheta din spate și se repezi în holul hotelului. Deși începuseră filmările la Barneys, Ken îi zisese Serenei că trebuie să repete cât mai mult în afara platoului. Coridoarele întunecoase, pe care le știa atât de bine, întesate cu tablouri celebre, o făceau să simtă cum i se strânge stomacul, dar se străduia să uite toate lucrurile urâte pe care i le strigase Ken în clădire și să se concentreze pe ce avea să se întâmple: urma să fie cu Thaddeus Smith.

Ciocăni ușor la ușa camerei lui și el deschise aproape imediat, cu o expresie de surpriză întipărită pe față. Pantalonii scurți, lălâi, îi alunecaseră și acum i se vedeau boxerii simpli, de culoare gri.

– Serena! exclamă el. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse ea dintr-o suflare, trecând pe lângă el și intrând în cameră.

Își azvârli jos geanta de plajă Marc Jacobs kaki, un sac strâns cu un șnur, după care se trânti pe canapea.

Thaddeus închise ușa și-și trase pantalonii, roșind.

– Deci, zise el, s-a întâmplat ceva? Sau erai prin zonă?

– Cam așa ceva, răspunse ea râzând.

Ce drăguț era să vezi un actor celebru în toată lumea neștiind ce să facă. Doamne, ce-i mai plăcea să flirteze cu el!

– Deci, mormăi el, luând un tricou de pe jos și îmbrăcându-l.

Se așeză în fotoliu și-și întinse picioarele pe măsuța de cafea.

– Ai repetat singură?

– A fost înfiorător, suspină ea. Dar Ken se poartă de parcă n-o să reușesc niciodată să fac cum trebuie.

– Eu spun mereu că e o muncă mai grea decât cred oamenii, încuviință Thaddeus. Ei își închipuie că e vorba numai de strălucire, petreceri și premiere. Eu chiar *muncesc* pentru banii pe care-i câștig. Dar bănuiesc că nu e cazul să-ți explic ție asta.

Fără îndoială că e greu să câștigi trei milioane pe un film.

– Mi-aş fi dorit să-mi spună cineva toate astea.

Serena își luă geanta de jos și-și strecură mâna înăuntru. Fusese atât de tensionată venind aici, că acum avea nevoie să se relaxeze.

– Te deranjează dacă fumez?

– Nu, evident că nu, spune el, invitând-o cu un gest ce arăta spre măsuța de cafea, pe care erau deja o scrumieră și câteva brichete. Problema e că nu e un moment tocmai potrivit. Trebuie să vină Serge, amicul meu.

Serena nu făcu nici o mișcare. Oare de ce era atât de greu să rămână singură cu el o clipă?

– Citind mesajul, nu mi s-a părut c-ai fi prea ocupat.

Zâmbi nervos. Gestul lui timid o nedumerea puțin.

Doar puțin?

– Fir-ar! exclamă el. *Tu* ai primit mesajul meu?

– Îhî, mormăi ea, răsuflând zgomotos.

– Mă bucur, se bâlbâi Thaddeus. M-am gândit că n-ar fi rău, că poate mai lucrăm ceva.

De ce era atât de agitat? Greu de crezut că un om minunat ca Thaddeus Smith, care avea un asemenea succes, era timid cu fetele! *Lucrăm.*

Serena se bosumflă.

– Eu m-am gândit că poate vrei, știi... să ne distrăm un pic.

– Să ne distrăm, repetă el. Munca poate fi...

Dar îl întrerupse ciripitul scos de telefonul lui mobil. Se uită la ce scria pe ecran.

– Scuze, trebuie să vorbesc. Durează numai o clipă.

O zbughi în baie, așa că Serena nu auzi decât „Alo“.

Ea își stinse țigara fumată pe jumătate. Comportamentul ciudat al lui Thaddeus începea s-o cam enerveze. Oare fusese ea prea repezită? Sau prea moale? Doar el îi trimisese mesajul. De ce să invite un prieten la el? Sau poate avea gusturi mai excentrice? Dar asta nu era tocmai pe placul ei.

Serios?

– Îmi pare rău, se scuză Thaddeus, năpustindu-se în cameră.

Își azvârli mobilul pe măsuța de cafea, unde acesta ateriză cu un zgomot surd.

– Și, dacă tot ești aici, hai să lucrăm câteva replici.

– Replici? se minună Serena.

– Poți folosi scriptul meu, spuse el, afundându-se în fotoliu cu un oftat.

– Replicile mele sunt jos.

– Hai să-ncepem cu scena 17, propuse ea, plină de speranță. Știi, scena de dragoste...

Să repete o scenă de dragoste era maximul pe care îl putea obține.

CEAI PENTRU DOUĂ PERSOANE

– Te simți bine? îl întrebă Vanessa pe Dan care se întinsese pe pat, înfiorându-se de durere. Covorul maro, jerpelit, era înțesat de chiștoace de Camel, de parcă nu s-ar fi putut obosi să se ridice să ia una din cănile de cafea, pline pe jumătate, pe care le folosea de obicei pe post de scrumieră.

– La dracu'! bodogăni el. Cred c-am tras ceva.

Vanessa ridică de sub patul nefăcut un exemplar de culoare bej din *Bhagavad-Gita*, cu colțurile îndoite. Știa că era un fel de scriere sacră din India, dar n-o interesase niciodată să afle mai mult. După care văzu că Dan lucra la o poezie pe un caiet mare și negru. Iar el se întoarse pe spate.

– Ce scrii? întrebă ea, luând blocnotesul.

Și citi primele câteva versuri:

Iubire pură. Dorință pură. Încredere încredere.
Buddha n-a fost Iisus. Nici eu nu sunt.
Sunt doar un om.

Știrile: Yoga Bikram ucide celulele creatoare din creier și din cauza asta poeții care scriu poezie de proastă calitate vor scrie *chiar* poezie de proastă calitate.

– Nu vreau să citești! spuse el smulgându-i caietul din mâini. E ceva personal. Vrei ceai? o întrebă apoi, ridicându-se în pat. Tocmai am cumpărat niște Mint Meltdown. Se zice că detoxifică trupul și îl ajută să *respire.*

Vanessa pufni.

– Glumești, nu? Las-o încolo!

Dan căscă. Se ridică în picioare nehotărât, iar Vanessa îl urmă. O uimea faptul că Dan mergea ca un bătrân. Ieșiră din cameră în holul întunecos și, trecând de ușa batantă, intrară în bucătăria plină de vase nespălate. Masa era plină de firimituri, iar prăjitorul de pâine, răsturnat. Rufus lăsase în mijlocul tăbliei pe care se mânca o porție de *fondue*[1] cu o groază de brânză.

[1] Fel de mâncare de proveniență elvețiană, preparat din brânză topită amestecată cu vin alb, kirsch și verdețuri. Se servește caldă, cu bucăți de pâine înmuiate în ea (n. tr.).

Vanessa luă o furculiță cu care rupse crusta groasă, în vreme ce Dan încălzi două căni cu apă în cuptorul cu microunde.

Apoi puse două pliculețe de ceai Mint Meltdown în ele și-i întinse una Vanessei. Ea încercă să-i prindă privirea, dar, bizar, el nu se uită la ea. Pe de o parte, pentru că era atrăgătoare în rochia ei cea nouă, neagră, cu mânecă scurtă. Pe de altă parte, pentru că-l mustra conștiința că se distrase cu Bree și nici măcar nu-i spusese celei despre care se presupunea că era iubita lui.

– Deci, începu ea, abia dacă ajung să te mai văd.

– Am avut multă treabă, îi replică el, băgându-și nasul în cană. Chiar au nevoie de mine la Strand. Și mi-am făcut și niște prieteni noi.

Vanessa chicoti.

– Observ că lumea comerțului cu amănuntul în domeniul cărților second-hand, care implică atâtea riscuri, nu se dă bătută niciodată.

Oare de ce s-o fi purtând așa de ciudat? Acum câteva zile simțise că era dezamăgit pentru că ea muncea atât de mult, dar după ce se mutase cu el fuseseră ca niște colegi de cameră care abia se cunoscuseră și nu știau prea multe unul despre celălalt.

– Nu trebuie să fii necioplită, șuieră el, lovind cu lingurița pe marginea cănii pe care o lua în

călătorii și pe care scria POEȚII BEAT[1] O FAC PE DRUM. Judecata te duce numai pe calea energiei negative.

– Poftim?! șopti ea cutremurată de un fior. Vrei să repeți?

– Nici nu mă aștept să înțelegi, zise el, sorbind din ceai, deși era încă fierbinte. E unul dintre principiile de bază din filozofia yoghinului.

– Singurul yoghin pe care-l cunosc e un urs care fură coșurile când mergi la picnic. Nu știu de unde ai dobândit discursul ăsta gen New Age[2], dar acel Dan Humphrey pe care-l știam și-l iubeam eu și de care mă simțeam atrasă ar zice că spui numai tâmpenii.

– Ei bine, nici acea Vanessa Abrams pe care o știam și o iubeam eu nu s-ar fi pretat la orice de dragul banilor de la Hollywood, îi replică el furios, renunțând la partea cu „de care mă

---

[1] Grup de scriitori americani din anii cincizeci ai secolului XX, care respingeau valorile americane tradiționale, recurgând la droguri, propovăduind libertatea sexuală și fiind preocupați de filozofia orientală. Printre ei s-au numărat Allen Ginsberg, Wiliam Burroughs și Jack Kerouac, ultimul fiind autorul celebrului roman *Pe drum* (n. tr.).

[2] Mișcare spirituală occidentală, care a apărut în perioada 1920-1930, din dorința unei mai mari apropieri de spiritualitate și cu scopul de a crea armonie universală (n. tr.).

simțeam atras", din moment ce în clipa aia era atras de altcineva.

– Poftim? spuse ea, lăsând jos cana de ceai.

Era chiar nedrept. El *știa* că Ruby o dăduse afară și că avea nevoie de bani. Și nu era mândru că ea lucra la un film, deși nu avea decât optsprezece ani?

– Cel puțin pentru o slujbă ca a mea trebuie să știi să faci mai mult decât să silabisești numele autorului pe cărți vechi și prăfuite.

Dan închise încet ochii și expiră zgomotos pe nările dilatate, chestie pe care o învățase la cursul de yoga la care fusese cu o zi în urmă. *Intră binele, iese răul.*

– Am crezut c-o să fie minunat să locuim împreună. Dar mi se pare că te-ai schimbat.

Vanessa oftă deasupra ceștii de ceai din care ieșeau aburi. Avea gust de pastă de dinți Aquafresh și Pine-Sol.

– Ba tu te-ai schimbat, i-o întoarse ea. Poate c-ar trebui pur și simplu să nu te mai calc pe nervi.

Și suflă în cană.

– Scutește-mă, îi replică el furios. Tu ai vrut ca *eu* să nu te mai calc pe nervi, nu invers. *Eu* am fost cel care a vrut să petrecem vara asta împreună. *Ție* nu-ți pasă decât de slujba aia a ta.

– Şi iată că amândoi primim ce vrem.

Vanessa mai luă o înghiţitură de Mint Meltdown înainte de a lăsa cana pe masă, printre ziare vechi şi farfurii nespălate. Apoi ieşi năvalnic din bucătărie şi din casă, dornică să bea un ceai civilizat la ceainăria aia unsuroasă de pe Broadway.

Dan îşi trecu mâinile prin părul şaten, ciufulit. Elimina toxinele, foarte bine, dar nu aşa cum îşi închipuise. Scoase un pachet de Camel din buzunarul pantalonilor negri decoloraţi şi-şi aprinse o ţigară de la ochiul din faţă al plitei.

Bineînţeles că yoghinul n-ar fi fost de acord cu aşa ceva.

IMITAȚIA E CEA MAI SINCERĂ FORMĂ DE LINGUȘIRE

Blair își strecură picioarele în pantofii din piele de vițel de culoarea fildeșului, cu tocuri cui, Bailey Winter, pe care-i alese ca ultim detaliu al ținutei în care urma să se prezinte la interviu. Era puțin cam mult, poate, dar trebuia să poarte ceva făcut chiar de individul ăla. Ar fi fost o prostie să se ducă îmbrăcată cu haine de la el, însă pantofii erau o modalitate abilă, subtilă, de a-i recunoaște măreția fără să pară o proastă ahtiată după modă.

Se afla în „pepiniera" de la Yale – fosta ei cameră – și se admira în oglinzile de mărime naturală, lumina fiind mult mai bună decât cea din sufrageria lui Aaron, unde pereții erau îmbibați cu duhoarea țigărilor lui din iarbă. Dădu din cap aprobator, privindu-se în oglindă.

Părea încrezătoare, dar era emoționată. Ghinionul ei la interviuri avea o întreagă istorie – când aplicase la Yale, chiar îl *sărutase* pe tipul care-o chestiona. După care, atunci când ceruse un al doilea interviu cu un absolvent de Yale, aproape că *se culcase* cu el. Dar erau slabe șanse să se dea la Bailey Winter, deși era suficient de atrăgător, cu tenul lui foarte bronzat și cu dantura de un alb orbitor, însă era clar că Blair nu era genul lui.

Nu și dacă își schimba numele în *domnul* Blair!

Se întoarse și se uită peste umăr ca să-și vadă reflexia din oglindă dintr-un alt unghi. Îi fusese mai ușor decât crezuse să obțină interviul acesta, căci nu fusese nevoie decât de un telefon de la Eleanor Rose, iar acum era marea ei șansă și nu voia s-o rateze.

Serena n-avea decât să fie star la Hollywood. Foarte bine, Blair va face carieră în modă. Îi știa pe toți designerii buni, toate magazinele și toate revistele de marcă: chiar înțelegea cum stă treaba cu hainele și cum trebuie purtate. Nu va trece mult până va ajunge o muză în modă, celebră în lumea întreagă. Va sta în primul rând la fiecare prezentare a lui Bailey Winter, vor apărea parfumuri cu numele ei și se va implica în campaniile lui publicitare. Relația dintre ei

va fi asemenea celei dintre Audrey Hepburn și casa Givenchy – subiect de legendă. Serena n-are decât s-o joace pe Audrey Hepburn pe ecran: Blair *va fi* Audrey Hepburn în viața reală.

Dar nu exista *deja* un parfum cu numele Serenei? Ups.

Clinchetul insistent al mobilului ei Vertu se auzea din fosta cameră a lui Aaron, întrerupându-i reveria. Se întorsese la New York de patruzeci și opt de ore, dar n-o sunase nimeni, nici pe linia din Anglia, al cărei număr îl avea doar lordul Marcus, nici pe numărul obișnuit, pe care-o căuta toată lumea. Trăiește în exil, își spuse ea, și refuză să i se alăture iarăși societății înainte să poată face vreo afirmație teatrală – de exemplu, că se întorsese din Anglia, la cererea expresă a lui Bailey Winter. Nu putea în niciun caz să recunoască că se afla acolo fiindcă pe lordul Marcus îl interesa mai mult să se holbeze la verișoara lui cu față de cal decât s-o dezmierde pe Blair în imensul pat din camera de la hotel.

De parcă n-am avea cum să aflăm adevărul.

Se năpusti înapoi în camera lui Aaron și trase mobilul de pe birou. Pe ecran scria MARCUS. Măria Sa în persoană.

Apăsă butonul de acceptare a convorbirii.

– Ce vrei? întrebă ea, deloc politicos.

– Ce s-a întâmplat, dragă Blair? Tot încerc să dau te tine.

– Nu văd ce-am mai avea de vorbit, îi răspunse ea glacial. Dacă ai fi vrut să vorbești cu mine, ai fi avut o groază de timp când eram încă pe același *continent.*

– Adică ai plecat? întrebă lordul Marcus, evident surprins. M-am gândit că doar te-ai dus la alt hotel sau te-ai dus la Paris să-l vezi pe tatăl tău sau mai știu eu ce. Chiar mi-am făcut griji.

– Sunt sigură, i-o tăie Blair malițioasă, îndreptându-se din nou spre camera Yale.

– Nu e vorba despre Camilla, nu-i așa, draga mea? Vezi tu, suntem veri de gradul al doilea, așa că bineînțeles că...

– Că *ce?* întrebă ea, văzând în oglindă că se înroșește la față. Ca să fiu sinceră, prefer să nu aflu. Pe bune. Dacă vrei să fie ca-n *Flori în pod*[1], te privește. Și oricum n-am timp de așa ceva. Sunt o femeie căutată. Sunt o muză!

– Te amuzi, iubire? Atunci înseamnă că totul a fost doar o neînțelegere, reacționă el bucuros.

---

[1] Titlul unui roman de V.C. Andrews, apărut în 1979, primul din seria Dollanganger. Adaptarea cinematografică, regizată de Jeffrey Bloom și realizată în 1987, a fost considerată un eșec, în comparație cu romanul (n. tr.).

Și Camilla a întrebat de tine. O să se simtă de-a dreptul ușurată.

– Transmite-i salutările mele, îl ironiză ea. După care închise telefonul, apoi îi scoase bateria, așa că aparatul sucombă. După ce-l analiză cu atenție, să fie sigură că nu cade nici o piesulică, îl aruncă în pătuțul Yale.

Pentru că niciodată nu ești prea mic ca să primești primul tău telefon mobil.

Blair își privi ceasul cu brățară de la Chanel. Mai era puțin până la întrevederea cu Bailey Winter și nu trebuia să întârzie. Merse pe holul cel lung spre bucătărie, unde maică-sa stătea în dreptul mesei acoperite cu o placă de marmură, ciugulind dintr-un sandvici cu pateu, deși trebuiau să plece imediat. Tyler, fratele mai mic al lui Blair, și Jasmine, prietena lui, stăteau în jurul ei pe niște taburete cu spătar mic și beau coca-cola.

– Mă bucur să te revăd, Blair, îi spuse Jasmine, cu un zâmbet de adorație ce străluci în bucătăria de un alb plăcut.

Jasmine încerca s-o imite pe Blair, ceea ce fusese foarte limpede când apăruse la petrecerea de absolvire, când venise îmbrăcată cu un costum alb Oscar de la Renta, identic cu cel pe care-l purta Blair. Părul ei, aproape negru, era foarte

lucios și părea sănătos, dar probabil că ea rămânea cel mai enervant om din lume.

– Lasă sandviciul, mami, îi porunci Blair, ignorând-o pe Jasmine. Trebuie să plecăm.

– Da' de unde! o mustră maică-sa, curățând niște firimituri invizibile de pe masă. E timp. Și, oricum, merg la Bailey Winter de ani buni. Individul întârzie întotdeauna zece minute. E lucru știut.

Și mușcă încă o dată din sandvici.

– La Bailey Winter? exclamă Jasmine încântată, trăgând cu ochiul la pantofii lui Blair. *Ăștia* sunt de la Bailey Winter! Am și eu, dar negri. Ar fi trebuit să iau perechea de culoarea fildeșului.

Blair o fixă cu privirea.

– Blair! zise Tyler, care descărca niște melodii în iPod și scria în același timp un mesaj pe mobil. Își muta ochii de la un ecran la altul.

– Ce e?

Sora lui bătea nerăbdătoare din picior. De ce nu s-or căra naibii de-aici?

– Chiar ai fost la Londra și nu mi-ai adus nici un cadou?

– Îmi pare rău, oftă ea. Am plecat pe nepusă masă.

– Dar e clar c-ai avut timp să-ți cumperi și tu una, alta, remarcă Eleanor, care zdrobea între buze o măslină picholine.

– Eu sunt Jasmine.

Prietena lui Tyler sări de pe scaun și întinse mâna spre Blair.

– Și tu ești Blair, evident. De fapt, ne-am cunoscut deja. Dar la petrecerea de absolvire erai gazdă, așa că se poate să nu mă mai ții minte.

De parcă Blair ar fi putut-o uita pe mica ei imitatoare.

O fată de treisprezece ani, atât de bine-crescută, era ceva neobișnuit. De fapt, era ciudat că Tyler avea o prietenă. Înainte nu manifestase nici cel mai mic interes față de fete, preferând să stea în compania calculatorului, a narghilelei și a colecției de discuri de vinil.

– Hai să mergem, mamă, comandă Blair. Nu vreau să întârzii. Asta e șansa mea să fac o impresie foarte bună.

– Draga mea, spuse Eleanor, terminând de mâncat sandviciul și lăsând resturile pe masă ca să le curețe Myrtle, mă bucur enorm să văd c-o iei în serios.

– Stați! Vă întâlniți cu Bailey Winter? întrebă Jasmine.

N-ar vrea să știe.

– Intenționează să mă angajeze, o informă Blair glacial.

– *Ador* hainele pe care le face, izbucni Jasmine. Bineînțeles că n-am voie că cumpăr nimic pe care nu scrie B, de la Bailey Winter. Mama zice că trebuie să aștept să ajung la liceu și-atunci o să am voie să pun mâna pe marfa bună. Dar nu mă deranjează. Și, oricum, trebuie să port uniforma, așa că...

– Da, bine, i-o tăie Blair.

Ce, ea îi ceruse puștoaicei să-i spună povestea vieții ei?

– Cobor să-i zic portarului să găsească un taxi. Și, mamă, să știi că plec fără tine, dacă nu ești gata în cinci minute.

Blair coborî în hol singură și rămase în fața clădirii, fumând și uitându-se întruna la ceasul Chanel. După exact cinci minute, Eleanor țâșni afară, îmbrăcată într-o rochie strânsă pe talie, de culoarea grepfruitului, marca Bailey Winter, și încălțată cu o pereche de balerini bej de la Tod's. Însă nu era singură: Jasmine se gudura pe lângă ea ca un pici de trei ani aflat în fața primei sale reprezentații cu *Spărgătorul de nuci*[1].

[1] Balet celebru, în două acte, compus de Piotr Ilici Ceaikovski în 1891-1892 (n. tr.).

Iar Blair era nedumerită. În capul ei rula un film: muza diafană mergea într-o vizită la genialul ei creator de modă. Deci nici măcar Jasmine nu putea să-i ruineze viitorul.

După ce ajunseră la reședința impunătoare, în stil Beaux Arts, a lui Bailey Winter, aflată pe Park Avenue, Blair ieși din mașină prima. Mama ei și Jasmine o urmară ca niște domnișoare de onoare. Și când veni vremea să editeze filmul pe care și-l imagina, se descotorosi ușor de amănuntele minore.

La ușă le întâmpină un majordom englez, smerit, purtând ținuta de dimineață, care le anunță, conducându-le în salonul de la etaj. „Domnișoara Eleanor Rose, domnișoara Blair Waldorf și domnișoara Jasmine James-Morgan!" strigă el cu o voce puternică. Iar Blair își aminti de lordul Marcus, dar orice gând la el pieri în clipa când păși în cea mai spațioasă încăpere pe care o văzuse vreodată. De-a lungul pereților erau lambriuri de mahon și multe picturi mari în ulei, înfățișând aristocrate frumoase care surâdeau liniștite, în toalete de vis, numai dantelă și mătase. Se mai vedeau piedestale de marmură ce susțineau sculpturi de un alb imaculat, reprezentând un tors sau un cap de bărbat. Iar sus, incastrat în peretele ce nu lăsa gălăgia de pe

Park Avenue să pătrundă înăuntru, era un vitraliu grandios.

– Dumnezeule! se auzi exclamând cunoscuta voce stridentă a lui Bailey Winter.

Cunoscutul designer din Park Avenue năvăli în cameră ca o școlăriță, cu părul lui de un galben albicios sculat, de parcă s-ar fi electrocutat cu uscătorul. Era șocant de scund, parcă un om în miniatură, îmbrăcat cu un blazer albastru cu nasturi de alamă, o cămașă descheiată, pantaloni din pânză albă și având picioarele goale îndesate în niște pantofi ușori, din piele crem, care scârțâiau ciudat când pășea pe podeaua din lemn masiv. De gât îi atârna neglijent o lavalieră de un galben țipător, cu imprimeul pe care-l folosise la cea mai recentă colecție pe care o crease.

– Ce slabă ești, Eleanor Rose, netrebnico!

– Bailey! strigă Eleanor.

Se îmbrățișară zgomotos și se sărutară zdravăn pe obraz.

Uau! Uau! Uau!

– Și făpturile astea minunate cine sunt? întrebă el scoțându-și cu un gest teatral ochelarii de soare și ducându-și mâna la bărbie.

Le studie cu mare interes pe Blair și Jasmine.

– Extraordinare! Sunt pur și simplu extraordinare, nu? întrebă, fără să se adreseze cuiva anume.

– Fiica mea, Blair, și Jasmine, prietena fiului meu, Tyler, le prezentă Eleanor mândră.

– Aha! scoase el un țipăt ascuțit.

Blair nu auzise în viața ei un adult care să producă asemenea sunete.

– Sunt ireale, se extazie Bailey Winter. Haideți, luați loc. Doamnelor, să turnăm niște ceai și să stăm de vorbă.

Apoi chemă majordomul fluturând puternic din mână, de parcă acesta s-ar fi desprins din încheietură. Le conduse spre o canapea imensă, dar încremeni dintr-odată.

– Șșșș! sâsâi el, întorcându-se spre Blair și rânjind la ea ca un maniac. *Ceai* e doar un nume de cod pentru *martini*.

Și-i făcu cu ochiul.

Blair îi răspunse în același fel, iar pe față i se ivi încet un zâmbet. Nu la asta se așteptase ea.

Era mult, *mult* mai bine.

OARE V VA MAI PRÂNZI VREODATĂ ÎN ORAȘUL ĂSTA?

– Bine. Hai să tragem o scenă, îi spuse Ken Mogul asistentului principal de regie. Se trânti posac pe scaunul înalt, din pânză, pe care erau scrise inițialele lui, strângând un pix ros între dinți.

Vanessa fixă camera de luat vederi asupra mesei unde filmaseră. La *Fred's,* restaurantul din Barneys unde se desfășura cea mai mare parte a acțiunii, urma să fie filmată o scenă a mulțimii. Și în loc să fie plin de o groază de oameni care iau prânzul, era scăldat de o lumină tare, industrială, și în el se înghesuiau cei o sută de oameni din echipa *Mic dejun la Fred's.* Se renunțase la majoritatea scaunelor și a meselor ca să aibă loc toată lumea care colabora: machiori, recuziteri, coafeze, cei de la sistemul de

lumini, tehnicieni, asistenți de regie, asistenții asistenților de regie, interni.

Era ca la raionul de încălțăminte în timpul reducerilor de sfârșit de sezon.

– Hai să tragem o scenă, strigă asistentul.

Toți o tuliseră, iar Ken Mogul îi făcu semn Vanessei, care stătea în dreapta lui, uitându-se la imaginile pe care le filmase.

– La treabă, Vanessa. Filmează.

– Păi, asta fac, strigă ea înțepată.

Dintotdeauna se visase spunând cuvintele astea, deși își închipuise că le va rosti în vreo morgă sau într-un alt loc sumbru unde se vor face filmările pentru prima ei producție independentă. Oricum, nu la Barneys, cu Thaddeus Smith în rolul principal. Și, oricum, învățase multe de când regizase o adaptare după *Război și pace* la școală.

Azi era a doua zi de filmare și se preconiza să se realizeze scena cinei, cu Thaddeus, care-l interpreta pe Jeremy, și Miranda Grace, o starletă care-o juca pe Helena cea ticăloasă. *Mic dejun la Fred's* era primul film la care nu lucra împreună cu sora ei geamănă, Coco. Oficial, Miranda era pe cont propriu, dar în realitate Coco era la dezintoxicare. Fusese înlocuită cu o fată pe nume Courtney Pinard, pe care Ken

o văzuse făcând skateboard în Washington Square Park, care chiar putea face figurile de patinaj pe care Coco nu fusese în stare să le învețe.

Pe platou, Miranda ridică paharul înalt de cocktail, plin de cuburi de gheață, îl agită, după care-l goli dintr-o singură înghițitură. Apoi își drese glasul` zgomotos și întinse mâna peste masă ca să o prindă pe a lui Thaddeus.

– Crezi în soartă, dragul meu? întrebă.

Cuvintele rostite produseră ecou pe platoul de filmare, unde era o liniște desăvârșită, de vreme ce Vanessa auzea cum se ciocnesc cuburile de gheață din paharul Mirandei.

– Nu sunt sigur că mai cred, răspunse Thaddeus încet. Dar un lucru știu sigur.

Și făcu o pauză.

De clipa asta se temuseră cumplit și Vanessa, și toți cei din studio. Acum Serena trebuie să năvălească în restaurant, târând după ea un guler zdrențuit din blană de nurcă, și să se așeze la masă lângă cei doi.

A trecut o clipă. Și încă una.

Nici picior de Serena. Nici picior de Holly. Nu apăru niciuna.

– Oprește, fir-ar al dracului! urlă Ken Mogul.

– Opriți cu toții, repetă asistentul principal calm și platoul prinse viață dintr-odată: din

umbră se iviră un roi de machiori și hairstyliști care-i aranjară podoaba capilară a lui Thaddeus și îi mai puseră niște luciu de buze Mirandei. Un asistent recuziter umplu din nou paharul pe care-l tot învârtise Miranda și șterse urmele de ruj de pe margine.

– V-aș ruga să se ducă cineva, șopti Ken, să-i spună domnișoarei Lua-o-ar-dracu-sau-cum-dracului-o-fi-chemând-o să vină dracului și să facă dracului filmu' ăsta.

– Scuze! Scuze! strigă Serena, năvălind în platou, împiedicându-se însă imediat, din cauza tocurilor cui, marca Bailey Winter. Eram tot la garderobă. Îmi pare rău, pantofii ăștia sunt...

– Pe platou, Serena! urlă al doilea asistent de regie.

Mulțumesc că mi-ai adus aminte.

– Holly, Holly... Ken Mogul clătină din cap. La locul tău, clar? Hai, încă o dată.

Hoarda de asistenți se retrase în umbră și filmară scena încă o dată. Iar de data asta, când Thaddeus era pe punctul de a răspunde la întrebarea Mirandei, Serena țâșni în restaurant, exact la timp, potrivindu-și blana care-i alunecase de pe umărul gol.

– Iată-mă, ciripi ea, trecând pe lângă celelalte mese, cu rochia din șifon Bailex Winter fâșâind

la fiecare mişcare. Îşi trase un scaun de la o masă la care nu stătea nimeni și se așeză.

– Cu ce vă pot ajuta? se repezi Miranda.

– Tăiați! Chiar acum! bodogăni Ken Mogul.

– Tăiați! repetă asistentul lui cu glas puternic.

– Miranda și Serena, vă rog frumos să țineți minte că acum sunteți Helena și Holly. Trebuie să ne faceți să credem, spuse el. Miranda, vreau să mă faci să cred că ești o femeie care poate conduce lumea.

Miranda, absentă, dădu din cap în semn că a priceput, clipind din genele false. Era din Lower East Side. Urmase o școală catolică fără prejudecăți. Mâncarea ei preferată era Kraft mac & cheese. Era limpede că habar n-avea ce tot îndrugă individul.

Dar oare avea cineva?

La a treia încercare, lucrurile se legară. Thaddeus și Miranda fură ireproșabili, rostindu-și replicile perfect și chiar improvizând câteva cuvinte despre specialitățile din meniu. Lumina era frumoasă și părea naturală, fără să licărească sau să scânteieze din greșeală, iar calitatea sunetului era fără cusur. Iar Serena sosi la timp, fără să-și uite replicile sau ce avea de făcut, iar atunci când Ken strigă „Tăiați!“ scena era gata.

– Poate că n-o să iasă chiar așa de rău, până la urmă, îi șopti regizorul de platou Vanessei. Ajunge, pentru moment, strigă. Luăm o pauză de cincisprezece minute.

Apoi se întoarse spre Vanessa și-i zise pe un ton normal:

– Gata, copilu'. Să vedem ce avem.

Nici o problemă, se gândi ea. Chiar dacă situația era dezastruoasă pe toate celelalte planuri – cum ar fi relația cu Dan –, cu camera de luat vederi chiar se pricepea să umble.

Ken Mogul își trase scaunul de pânză lângă monitorul de playback, unde putea vedea scenele care tocmai fuseseră filmate. Asistentul Vanessei derulă secvențele înregistrate, iar ea se duse lângă regizor, urmărindu-i reacțiile din spate, peste umăr.

La prima încercare de a filma scena, Vanessa folosise o abordare directă, mișcând camera de luat vederi din interior spre exterior, reușind astfel să surprindă nuanțele interpretării actoricești, filmându-i pe protagoniști de la distanța tradițională. Ei, personal, i se părea o manieră greoaie și rigidă, scenele erau filmate curat, dar fără imaginație. A doua oară încercase cu totul altceva, focalizând mai întâi pe buzele lui Thaddeus, apoi mergând în sus cu aparatul

și oprindu-se la gene. Aplicase aceeași strategie și în cazul Mirandei, ca să creeze rapid un efect de videoclip de factură impresionistă. Era mult mai provocator decât ceea ce se vedea, de obicei, într-un film, dar era și mai de calitate. La a treia încercare mersese și mai departe, lăsând camera de luat vederi să zăbovească pe gheața care dansa în paharul cu apă de pe masă. I se păruse că era potrivit ca astfel să exprime relațiile complexe dintre personaje. Era unul dintre cele mai reușite lucruri pe care le făcuse.

– Ce naiba e asta? întrebă Ken Mogul calm.

Vanessa îi aruncă o privire. Nu reușise să-i interpreteze tonul.

– Te-am întrebat ceva, repetă el, întorcându-se să se uite la ea. Ce naiba e aia, Vanessa? Ce e *aia?*

– Ce am filmat, răspunse ea mândră, dar cu glasul tremurându-i un pic.

– Îți bați joc de mine? urlă Ken Mogul.

Deși ceilalți membri ai echipei se topiseră în umbre, Vanessa le simțea ochii ațintiți asupra ei.

– Ce e porcăria asta experimentală? Nu pentru așa ceva te-am angajat.

Exact pentru așa ceva o angajase! De fapt, rostise *exact* vorbele alea. Vanessa se uita la el înmărmurită.

– E ultimul lucru care-mi lipsea! Am o actriță care nu e în stare să joace, rod niște afurisite de pixuri pentru că n-am voie să fumez în propriul meu platou și acum alta: Domnișoara Film Independent filmează o porcărie. N-am nevoie de așa ceva. Ești concediată!

Ken se întoarse cu spatele la Vanessa și se lăsă în scaun.

– Și tu, continuă, uitându-se spre un tehnician, să le spui lui Thad, Serena și Miranda să fie gata. Trebuie să o luăm de la capăt, pentru că ea a filmat o mizerie.

Vanessa deschise gura să răspundă, dar nu reuși să articuleze niciun cuvânt. Era furioasă, al naibii de furioasă, dar, mai mult decât atât, se simțea *rănită.* Ochii i se umplură de lacrimi, i se puse un nod în gât și simți nevoia să tușească. Nu-i venea să creadă că se întâmplase una ca asta. Abia începuseră să filmeze și deja era concediată? Mai întâi Ruby îi dăduse un șut în fund, după care Dan se purtase ca un măgar budist, iar acum *asta?*

– Ce e, Vanessa? întrebă Ken aspru. Ești surdă? Am spus că ești concediată. Cară-te din platoul meu.

Își trânti echipamentul în geantă și se îndreptă vijelios spre lift. Primul ei film de la NYU urma

să fie despre un regizor de film țăcănit, pe care îl mutilase un coiot turbat. După care îl lovise o garnitură de metrou.

Să vezi ce-o să-i mai placă *imaginile filmate.*

DIN NOU ÎMPREUNĂ... ȘI E ATÂT DE BINE

Era o atmosferă lugubră când a coborât din liftul de la Barneys la etajul nouă, unde domnea liniștea și era beznă. Era ca unul dintre momentele alea izbitor de reale pe care le trăiești când ai un coșmar extrem de palpabil, la sfârșitul căruia te trezești într-un loc cunoscut, dar totul e greșit, ceea ce e îngrozitor. Însă acesta nu era un coșmar, ci opusul unui coșmar, un vis împlinit.

Cu numai douăzeci de minute în urmă, Blair luase inocent „ceaiul“ cu Bailey Winter și cu mama ei, dar fusese trimisă la Barneys înainte să apuce să-și termine primul pahar de martini.

– Moda nu așteaptă! țipase Bailey, cu vocea lui de școlăriță. Fugi! Ia-o din loc!

Presupun c-a obținut slujba.

Voia ca Blair să se ducă la Barneys și să se consulte cu creatorul costumelor pentru pelicula

Mic dejun la Fred's și să ia măsurile actorilor din rolurile principale. Croitoresele din atelierele lui aveau nevoie de ele pentru a face în timp util costumele pentru scena petrecerii, punctul culminat al filmului. Până acum slujba corespundea orizontului de așteptare din imaginația lui Blair Waldorf: modă, strălucire, puțin teatru. Singurul minus era Jasmine.

A, da. *Ea.*

Bailey Winter înțelesese greșit că iubita lui Tyler ar fi *prietena* lui Blair și insistase să le angajeze pe *amândouă* ca să fie ochii și urechile lui pe platoul de filmare. Însă lui Blair nici prin cap nu-i trecea să îngăduie ca prezența micii ei imitatoare să-i știrbească în vreun fel victoria. De fapt, avea de gând să se folosească de ea în avantajul său. Era limpede c-o putea face pe Jasmine să-i cânte în strună.

Blair începu chiar din taxi, instruind-o cum să se poarte pe platou.

– Mă lași pe mine să vorbesc. Genialului n-o să-i placă dacă apari tu, o dăscăli ea, de parcă ar fi fost expertă cu state vechi. Blair renunțase la accentul britanic, pe care-l căpătase foarte ușor, în favoarea jargonului hollywoodian, din care nu-i scăpase nimic.

Jasmine mergea în spatele ei ca un cățeluș adorabil și așa ieșiră din ascensor, îndreptându-se spre Fred's de-a lungul etajului al nouălea, pe un hol placat cu marmură neagră. Mergeau cu o asemenea determinare încât nu reușiră să evite un personaj chel, care alerga, îmbrăcat în negru, cu urme de lacrimi pe față, care se materializase parcă din neant. Și așa, Vanessa se ciocni de Blair, care se ciocni de Jasmine, care se trezi atât de aproape de călcâiele lui Blair, încât se prăbuși la pământ cu un zgomot surd, sandalele BCBG alunecând pe podeaua de marmură.

– La dracu'! înjură Blair, înainte de a-și recunoaște fosta colegă de cameră.

– Doamne! Scuze! se bâlbâi Vanessa.

Obrajii, și chiar și pielea capului, îi erau umflați, lacrimile adunându-i-se în bărbie.

– Ai pățit ceva? Ești... roșie, spuse Blair cu blândețe.

Era clar că Vanessa era supărată, numai că Blair trebuia să ajungă pe platoul de filmare și să-i ia măsura lui Thaddeus Smith pentru pantaloni!

Și știm cu toții unde ajungi dacă iei măsura pentru pantaloni...

– E în regulă, murmură Jasmine, ridicându-se în picioare, deși n-o întrebase nimeni nimic.

– Ea e Jasmine, ea e Vanessa, făcu Blair prezentările.

Apoi o îmbrățișă pe Vanessa și o sărută scurt pe obraji.

– Dar ce s-a întâmplat de fapt?

Dar Vanessa răspunse doar cu un oftat. Era atât de supărată, c-o părăsise parcă și vocea. Ce-ar trebui să facă acum? Unde să se ducă?

– Bine, Jasmine, porunci Blair, intrând în rolul de șefă. Rămâi aici și ai grijă de Vanessa. Eu trebuie să mă duc. Ce vrei, ordin de la Bailey!

O strânse de umăr pe Vanessa, ca să-i arate că era alături de ea, și zâmbi vag.

– Știi că te iubesc! îi strigă, năpustindu-se de-a lungul holului și apoi, prin ușile batante, în platoul de la Fred's.

– Scuzați-mă, spuse ea tare, odată ajunsă înăuntru, fără a i se adresa cuiva anume. Mă numesc Blair Waldorf. Lucrez pentru Bailey Winter. Trebuie să vorbesc cu cine se ocupă de asta.

Nimeni nu se mișcă și nimeni nu-i răspunse. După care simți c-o bate cineva pe umăr și auzi o voce cunoscută.

– Cred că te pot ajuta, se oferi Serena.

– Bună, spuse Blair, întorcându-se să vadă rânjetul de pe fața celei mai bune prietene ale sale.

Sau nu mai erau prietene acum? Trecuseră împreună prin atâtea suișuri și coborâșuri, încât, sincer, uneori Blair de-abia își aducea aminte dacă acum o place pe Serena sau dacă iar nu-și vorbeau.

– Te-i întors! exclamă Serena.

Și o strânse pe Blair în brațe.

Păreau că vor fi prietene pentru totdeauna.

– M-am întors, răspunse ca un ecou Blair, privind cu invidie rochia din șifon negru ca abanosul, marca Bailey Winter, pe care o purta prietena ei.

– Să-mi povestești tot, insistă Serena, făcând câțiva pași înapoi, ca să s-o cerceteze atent pe Blair. De când ești angajata lui Bailey Winter? Credeam că ești la Londra!

– Am făcut rost de o slujbă, explică Blair serioasă. Mi s-a părut că așa o să învăț să mă port responsabil, știi. M-am gândit că e bine să acumulez ceva experiență.

– Minunat! exclamă sau, mai bine zis, țipă Serena.

– M-am tot gândit la o carieră în modă, adăugă Blair foarte relaxată.

Cei o sută de ciudați din echipa de la *Mic dejun la Fred's* se holbară la ea, așteptându-se ca regizorul Ken Mogul s-o scalpeze la propriu. Dar Blair continuă să vorbească tare, atrăgând atenția.

– Fiecare om are o vocație și cred că a mea e moda.

– Dar cu Londra cum rămâne? Și cu lordul nu-știu-cum? întrebă Serena.

Să fie adevărate zvonurile despre logodnica lui englezoaică? Ea nu prea apleca urechea la bârfe, dar existase un motiv pentru care Blair renunțase la o poveste de dragoste aristocrată la Londra ca să se întoarcă acasă și să-și ia o slujbă pe timpul verii.

– E o poveste lungă, oftă Blair teatral.

Era o femeie care avea o slujbă și un trecut.

Și dacă Serena i-ar împrumuta rochia aia...

– Lasă că-mi povestești diseară, îi șopti prietena ei încântată. Ken o să-mi dea un apartament. Să treci pe la mine. Ba nu! Chiar să te muți la mine!

– Păi... ezită Blair.

Se tot mutase în ultima vreme: la Plaza Hotel, la Williamsburg, la Yale Club, la Londra. Și nu se presupunea că ar trebui să fie acasă, ca să stea cu sora ei mai mică?

– Nu ți-am zis că acum locuiesc pe East Seventy-first Street?

Serena știa prea bine că, dintre toți oamenii, Blair Waldorf, va recunoaște adresa.

Să se mute în apartamentul de la *Mic dejun la Tiffany*?

– Numai să-mi fac bagajele, răspunse Blair stoic, de parc-ar fi putut ascunde cât era de încântată. O să fiu acolo diseară.

O îmbrățișă pe Serena într-un acces de entuziasm impetuos. Cumva, lucrurile luau întotdeauna o întorsătură fericită, mai ales când era vorba și despre Serena. De data asta chiar că vor rămâne prietene pe vecie.

Asta doar dacă „pe vecie“ însemna următoarele câteva zile!

CAMELEONUL KARMA

Dan Humphrey se strecură în dezgustătoarea toaletă a personalului, aflată într-un colț igrasios al subsolului de la Strand, având o gentuță neagră pe care era imprimat logoul revistei literare *Red Herring*. Verificând de două ori dacă ușa e închisă bine, și-a tras pe cap jerpelitul tricou Bauhaus, descheindu-și nasturii de la blugii Levi's, lăsându-i apoi să cadă pe podea. Făcu abstracție de graffiti-urile de pe pereți, mesajele unei întregi generații de angajați nemulțumiți de la Strand. Se spunea că un fost funcționar acru scrisese chiar numărul de telefon din New Hampshire al lui J.D. Salinger, celebru pentru viața sa retrasă. Mai avea doar zece minute până la întâlnirea cu Bree din Union Square și trebuia să-și schimbe hainele de zi cu zi, care duhneau a fum, și să-și pună ceva mai curat și mai prietenos.

Nu era cel mai atletic tip din lume. Relația sau legătura, ori cum s-o fi numind, a lui cu Bree se baza mai mult pe hainele cu fir Lycra și pe cursuri de yoga pe dezbrăcate. Bree îi deschisese ochii lui Dan, ajutându-l să perceapă lumea într-un fel în care n-o mai făcuse niciodată. Să te apleci și să stai în diverse poziții într-o sală încinsă, cu un tip transpirat care se sprijină de tine, nu era tocmai modul în care Dan își închipuia o seară romantică, însă i se păruse stimulator să citească cărțile preferate ale lui Bree și ele îi dăduseră de gândit. Făcuse deja multe lucruri la viața lui – publicase o poezie în *New Yorker*, lucrase la *Red Herring*, cântase cu The Raves melodii compuse de el –, dar era palpitant să descopere ceva mai profund și mai plin de sens decât celebritatea trecătoare.

Fără îndoială că era un fel de record mondial să ajungi la iluminare în mai puțin de o săptămână.

Își puse un tricou curat American Apparel, de un verde-luminos, își aranjă părul brunet deschis și-și legă șireturile de la pantofii sport New Balance, de un albastru-gheață. Luă o pastilă de gumă de mestecat foarte mentolată și apoi suflă în palmă să vadă cum îi miroase gura: nu se mai

simțea nici urmă de tutun. Își îndesă hainele de serviciu în vestiar, după care sări pe scări și ieși din librărie, îndreptându-se spre Union Square.

Bree îl aștepta lângă statuia lui Gandhi care surâdea placid, aflată la colțul din partea de nord-vest al parcului aglomerat, lângă Fourteenth Street, o stradă-mizerabilă-care-se-schimba-în-bine.

– Câteodată îmi place să merg acolo, îi spusese ea la telefon. Ca să citesc și să mă gândesc la mesajul de pace al lui Gandhi.

Oare nu ne place tuturor?

Bree își împletise părul de un blond platinat, strângându-și-l într-un coc în dreptul cefei. Purta un tricou alb Adidas, curat, și niște pantaloni de un albastru irizat, de alergare, care-i scoteau în evidență picioarele musculoase și lungi. Când îl zări pe Dan, îi făcu încântată cu mâna.

– Exact la timp!

Când ajunse lângă ea, Bree îl îmbrățișă cu multă căldură.

– *Namaste*, șopti ea. Miroși frumos.

– Mulțam', răspunse el ușurat, desfătându-se cu parfumul ei de deodorant ecologic și în aroma uleiului de paciuli cu care-și dăduse după urechi.

– Hai să ne încălzim, îi spuse ea.

Se trase din brațele lui, se întoarse, își puse piciorul drept pe banca pe care stătuse, lăsându-și toată greutatea corpului pe el.

Dan o imită, înfiorându-se de durere în încercarea de a-și trezi la viață mușchii de la picioare. Era mult mai solicitant decât ce făcea de obicei, adică o plimbare până la colț ca să tragă un fum.

– E un sentiment super, nu? zâmbi ea emoționată, în timp ce se întindea, ca și cum asta i-ar fi făcut mai bine decât o baie fierbinte.

– Da, șuieră el. Extraordinar!

– M-am gândit să începem de aici, explică Bree, dând jos piciorul.

Își întinse genunchii, apoi se aplecă și atinse pământul cu palmele.

– Hai s-o luăm pe Fourteenth Street spre Hudson și apoi spre centru, spre Battery Park.

Dan făcu un calcul mental. Asta însemna cel puțin trei kilometri, adică trei kilometri mai mult decât alergase el vreodată în viață...

În ce se băgase?

La început i se păru că totul va fi în ordine – parcurseră prima parte fără nici un incident. Dan venea în urma fundului sexy al lui Bree, care se mișca când încoace, când încolo în timp ce posesoarea lui alerga pe trotuar, ocolind pietonii și pe cei care se plimbau.

Ce distractiv! își spuse el. *E un sentiment minunat.*

Când ajunseră la intersecția cu Fifth Avenue, se opriră la semafor, iar Bree se întoarse spre el.

– Ești OK?

Părea îngrijorată.

Dan simțea că-l înțeapă pielea. Transpirația i se scurgea de pe frunte pe nas și apoi pe trotuar. Îi bătea soarele. Era sigur că până la asfințit o să-și dea duhul.

– Sigur, reuși el să îngaime. Sunt OK.

Câtă vreme erau în mișcare, senzația că-i ard picioarele și că i se sparge pieptul era oarecum suportabilă. Dar acum, că se opriseră, simți că o să-l lase genunchii.

Lumina semaforului se schimbă și Bree o porni de-a lungul străzii.

– Hai! îi strigă ea veselă peste umăr.

Dan respiră adânc și se împiedică în momentul când ajunse pe trotuar, aproape dărâmând o doamnă în vârstă cu o pălărie de paie mare, care trăgea un cărucior de cumpărături.

– Fii atent, neghiobule! țipă ea.

Neluând-o în seamă, Dan continuă să alerge, urmând-o pe Bree ca un câine care urmărește un iepure mecanic pe pistă. Își auzea bătăile inimii în urechi, pe măsură ce treceau de Sixth, apoi de

Seventh, de Eighth și, în sfârșit, de Ninth Avenue. Între această din urmă stradă și Greenwich nu era cine știe ce trafic, așa că Bree alergă pe carosabil. Ignorând gazele fierbinți emanate de țevile de eșapament ale autobuzelor care treceau pe acolo, Dan o urma, alergând spre râul Hudson, care strălucea, la o depărtare de doar două blocuri.

Rezistă, se încurajă el. *Trebuie să ajungi la râu. Nu te opri.* Nu avea nici cea mai vagă idee cum de reușise să ajungă până la Battery Park, la capătul Manhattanului, dar trebuia să ia lucrurile în ordinea priorităților: trebuia să ajungă la râu. Picioarele îi pulsau în adidașii New Balance nu-tocmai-rupți, de un albastru de gheață, pe-care-i-luase-la-reducerile-la-pantofii-sport-de-la-Paragon-Sports cu zece dolari. Își tot ștersese transpirația de pe frunte, așa că acum se temea că e complet deshidratat. Și-ar fi dat viața pentru o gură de apă. Și-ar fi dat viața să se oprească și să stea jos.

Sau poate pur și simplu *își dădea viața?*

Au năvălit în West Side Highway, apoi în parcul de lângă râul Hudson, unde exista un culoar pentru cei care fac jogging/se dau cu rolele/se plimbă cu bicicleta, culoar ce pornea din centrul orașului și se termina la Tribeca. Nu erau singurii care profitau de o zi însorită și

frumoasă, căci erau sute de oameni care alergau, se dădeau cu rolele, mergeau cu bicicleta sau se plimbau mână în mână. Bree îi făcu semn de pe cealaltă parte a străzii, din mulțime, până ce el ajunse la gardul de sârmă care se presupunea că are scopul de a-i îmipedica pe oameni să se scalde în râu. Alerga pe loc, așteptând ca Dan să i se alăture. Deși era cald, Bree abia dacă transpirase.

Dan se aruncă cu ultimele puteri spre ea. *E minunat*, își spuse. Se simțea minunat! Soarele strălucea, aerul era proaspăt și un vânt ușor bătea dinspre râu. A scos un rânjet sălbatic. Putea să facă asta!

Însă picioarele îi cedară chiar atunci și ateriză zgomotos pe trotuar.

– Dan! strigă Bree, aplecându-se deasupra lui. Ești teafăr?

Se uită în sus la fața ei roșie, încadrată de bucle bălaie. Dar începu s-o vadă ca prin ceață.

– Sunt pe moarte? întrebă el. Iar tu ești un înger?

– Cred că trebuie să-ți administrez un *bouche-à-bouche*, anunță Bree grav, lăsându-se pe vine și lipindu-și gura de gura lui.

De parcă așa ceva nu i-ar fi putut provoca un atac de cord și mai masiv.

DIN LAC ÎN PUȚ

Nesimțindu-se chiar în largul ei, șovăind, Vanessa Abrams se apucă de balustrada din fier forjat și urcă treptele joase, din marmură, din fața casei acoperite cu iederă de pe Eighty-seventh Street. Scoase un râgâit zgomotos și apăsă de patru-cinci ori pe soneria iluminată de la intrare înainte de a reuși, în sfârșit, să sune. Poate că nu fusese cea mai înțeleaptă hotărâre să se consoleze bând o sticlă de Pinot Grigio rece ca gheața, mai ales că peste scurt timp trebuia să se prezinte la un interviu în vederea obținerii unei slujbe.

După ce fusese dată afară fără niciun fel de menajamente de pe platoul în care se filma *Mic dejun la Fred's*, luase liftul împreună cu Blair Waldorf-care-o-pregătea-pe-Jasmine, Blair fiind, se prea poate, o reprezentantă a humanoizilor.

Jasmine o informă pe Vanessa că mama ei tocmai căuta o persoană foarte calificată, energică și plină de entuziasm pentru o slujbă importantă. Vanessa fusese mult prea supărată ca să fie atentă la detalii, însă Jasmine rupsese o foaie din agenda ei Louis Vuitton și mâzgălise adresa, sfătuind-o să nu dea cu piciorul la o asemenea ocazie.

După câteva pahare de vin șterpelit din rezerva secretă a lui Rufus Humphrey, Vanessa începuse să vadă lucrurile mai limpede.

Ken Mogul era un individ fără inimă. Făcea o telenovelă pentru adolescenți, în stilul hollywoodian obișnuit, în vreme ce ea era adepta artei experimentale! Așa că nu era nevoie să-și irosească timpul și talentul cu o asemenea porcărie. Destinația ei era NYU, cel mai bun institut cinematografic din țară. Va avea acces la cei mai buni profesori, la echipamentul cel mai performant din lume și la un întreg program de actorie, la care participau cei mai talentați studenți. De ce și-ar pierde timpul ca o simplă angajată, lucrând la un proiect în care nu credea, când putea foarte bine să trudească din greu ca să strângă teancul de bancnote necesar pentru a-și produce propriul film la toamnă? Deja îi venise o idee pentru o peliculă

independentă, despre o tânără artistă măcinată de un conflict interior, care trebuie să aleagă între a-și urma muza sau a rămâne într-o relație care se degradează rapid, cea cu prietenul ei, un scriitor sărit de pe fix, dependent de tămâie și de ceai de plante.

Părea una dintre situațiile în care arta imită viața.

O slujnică acră, îmbrăcată într-o fustă neagră tipică, peste care avea un șorț alb, și purtând pe cap o bonetă, ca un fel de milieu mic din dantelă albă, deschise ușa grea din sticlă.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă ea destul de suspicioasă.

– Am venit pentru slujbă, îngăimă Vanessa. Am aflat de la fiica doamnei.

După care se întrerupse o clipă, încercând să-și aducă aminte numele fetei.

– Jasmine! Asta e. Mi-a zis să vin și să mă întâlnesc cu mama ei în legătură cu o slujbă. Așa că am venit.

Slujnica se încruntă.

– Am înțeles. Poftiți. Doamna vă va primi în birou.

Vanessa păși greoi în holul din marmură, trecu pe lângă o scară impresionantă, luminată de un candelabru masiv din cristal, după care

intră într-o încăpere lambrisată în mahon, de-a lungul căreia erau înșirate rafturi de cărți și piese de mobilier vechi. Habar n-avea despre ce fel de slujbă era vorba, dar era limpede că doamna era o femeie de afaceri de succes. Probabil că era vreun director executiv foarte ocupat, care avea nevoie disperată de un asistent personal competent. O porcărie de slujbă, e adevărat, însă artiștii trebuiau întotdeauna să sufere de dragul artei lor, asta dacă nu voiau să facă artă comercială, asemenea lui Ken Mogul.

– Vă rog să așteptați aici, îi spuse slujnica.

Vanessa se cocoță pe marginea unui scaun de lemn, ornamentat în stilul Art Deco. Camera se învârtea ușor cu ea, așa că se apucă strâns de scaun. *Numai să nu vomiți*, își zise ea.

– Tu ești noua mea prietenă?

Vanessa își ridică privirea. Dar nu era nimeni acolo.

Super! Sunt atât de distrusă, că aud voci!

– Tu ești noua mea prietenă? se auzi din nou glasul, înainte de a se transforma într-un șir de chicoteli.

– Cine... cine e acolo? întrebă Vanessa încordată.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie surprinsă vorbind de una singură, în fața noii șefe.

– Ești fată? o chestionă o altă voce.

– Dar de ce n-ai păr? se interesă glasul pe care-l auzise prima dată.

Erau *două* voci? Oare cât de mult băuse?

Vanessa își ținu respirația și ascultă. Se ridică în picioare. De unde veneau vocile? Se așeză în genunchi, lipindu-și obrazul de podeaua rece din lemn lustruit fără cusur, scrutând încăperea din unghiul acela. Și figura îi reuși: sub o canapea din lemn aurit desluși silueta unui băiețel firav, cu un păr creț aranjat perfect.

– M-ai găsit! scânci el, ieșind din ascunzătoare.

– Bună, îi spuse ea. Mami e acasă?

– Miroși a vin, o anunță puștiul, încruntându-se. Eu am patru ani. Tu câți ai?

– Găsește-mă și pe mine! strigă celălalt glas.

Ce era să facă?

– Unde ești? întrebă ea sprijinindu-se în mâini și genunchi.

Se uită sub un alt obiect de mobilier.

– Găsește-mă! Găsește-mă! țipă vocea.

Se luă după direcția din care se auzea glasul și ajunse în colțul bibliotecii, unde se afla un glob pământesc mare, așezat pe o masă rotundă, cu tăblia din sticlă. Ridică fața de masă și iată că dedesubt era un băiețel care arăta și era îmbrăcat exact ca celălalt puști.

– M-ai găsit! strigă el.

Țâșni de sub masă și se năpusti spre canapea, unde fratele lui continua să se legene. Ajuns acolo, se aruncă asupra lui. Și amândoi se prăvăliră pe podea.

– Băieți! se auzi o voce.

O femeie cu păr roșcat, purtând un costum Chanel, de un roz-purpuriu, intră în bibliotecă, ținând în mână un celular Treo și o revistă *Vogue*.

– Cred că tu ești Vanessa, remarcă ea imediat. Jasmine a zis că s-ar putea să suni. Sunt puțin surprinsă că te-ai hotărât să vii direct, dar bănuiesc că e în regulă. Se vede că ai inițiativă, ceea ce îmi place.

Ups!

– Da, răspunse Vanessa, ridicându-se și încercând să pară absolut trează. Sunteți doamna...?

Se întrerupse, dându-și seama că habar n-avea care era numele de familie al lui Jasmine.

– Doamna Morgan, replică femeia. Nu am luat numele soțului. În definitiv, trăim în secolul XXI.

– Scuze, mormăi Vanessa.

Un interviu pentru slujbă atât de ciudat nici că mai pomenise.

– Nu-i nimic, continuă doamna. E limpede că ai mare lipici la băieți.

– La băieți? întrebă Vanessa.

Gemenii se apropiară de ea prin spate, trăgând-o de mâini cu toată puterea.

– Joacă-te cu noi! strigară ei.

– Cred că ai aflat că este vorba despre o slujbă destul de obișnuită, spuse doamna Morgan, jucându-se cu telefonul Treo. Câteva zile pe săptămână și numai după-amiaza. Îi iei pe băieți de la casa din pădure, îi duci la terapeut, îi însoțești când se întâlnesc cu prietenii de joacă. Lucruri obișnuite. Fără îndoială că știi prea bine.

Apoi își puse telefonul la ureche.

Casa din pădure? *Prietenii de joacă?* Poftim?!

– Cred c-a fost o neînțelegere, se bâlbâi Vanessa, străduindu-se să stea dreaptă, căci era îmbibată de vin, iar puștii o trăgeau în jos.

Se resemnase cu ideea că trebuie să sufere de dragul de a face artă, dar nu era chiar Doamna Doubtfire[1].

---

[1] Personajul principal al comediei americane *Doamna Doubtfire,* realizată în 1993, inspirată din romanul *Madame Doubtfire* de Anne Fine și regizată de Chris Columbus. Doamna Doubtfire este numele pe care și-l ia Daniel, soțul de care divorțează Miranda. Pus în situația neplăcută de a petrece puțin timp cu cei trei copii ai săi, Daniel se prezintă deghizat în doamna Doubtfire la fosta soție și reușește să fie angajat ca baby-sitter, pentru a fi aproape de copiii lui (n. tr.).

– Stai! strigară cei doi gemeni. Mami, Vanessa e noua noastră prietenă?

– Da, răspunse femeia, cu urechea încă lipită de telefonul voluminos. E noua voastră prietenă.

Era?

– O să primești optsprezece dolari pe oră, adăugă doamna Morgan, ieșind în hol și pornind pe scările impunătoare. Poți începe chiar acum.

Bineînțeles că *era* noua lor prietenă.

***B* ȘI *S* HOTĂRĂSC CĂ FIECARE ARE DREPTURILE LUI**

Urcase și coborâse de trei ori, dar Blair tot nu reușise să-și care bagajele pe cele cinci rânduri de scări. N-aveau nici portar, nici aer condiționat, nici lift, dar n-o deranja, pentru că totul era atât de... cinematografic.

Blair își făcuse un plan de viață și voia să-l urmeze întocmai. Dar multe din câte se întâmplaseră până atunci – își cumpărase rochie de mireasă, îl părăsise pe lordul Marcus, fusese angajată de Bailey Winter și acum se muta cu Serena – nu fuseseră prevăzute. Dacă i-ar fi spus cineva acum o săptămână că va trebui să-și ia o slujbă pe timpul verii, ar fi urlat și s-ar fi revoltat – evident că o slujbă pe timpul verii nu făcea parte din povestea vieții ei –, dar iată că lui Blair nu-i venea să urle. Se simțea... fericită. Poate că

era o lecție, poate că ar trebui să se lase dusă de val, în loc să se străduiască să-și conducă viața după un plan? Poate că era adevărat că în cele din urmă lucrurile se aranjau de la sine întotdeauna.

Exact ca-n filme.

Sărind pe ultima scară să-și recupereze și cea din urmă geantă, una din piele de crocodil de la Paul Smith, pe care-o luase de la Londra cu doar câteva zile în urmă, Blair fu surprinsă să vadă un tip brunet, uscățiv, într-un costum Hugo Boss de un albastru-marin, venind dinspre etajul unde era salonul. Și încremeni pe dată.

Nu era un vecin chipeș, la un etaj inferior, în povestea din *Mic dejun la Fred's*?

– Bună, strigă ea, cu cel mai bun accent de care era în stare, vag est-european, unul de genul Audrey-Hepburn-jucând-o-pe-Holly-Golightly.

– Bună, îi răspunse tipul timid.

Părul brunet și ciufulit îi acoperea ochii albaștri. Își strecură mâinile în buzunarele pantalonilor de la costum și își îndreptă spatele.

– Bună seara, continuă Blair, coborând scările în spațiul îngust și slab luminat care juca rolul de hol.

Se atinse în trecere de străinul zâmbăreț și se aplecă să-și ia bagajul.

– Scuze, îi spuse ea, aruncându-și pe umăr geanta plină de pantofi.

– Nu-i nimic, replică el, sprijinindu-și spatele de ușa apartamentului. Pot să te ajut?

– Mă descurc, îi răspunse Blair cu stoicism. Apoi îi oferi cel mai fermecător surâs. Ne cunoaştem?

– Eu sunt Jason. Și-i întinse mâna. Ai venit în vizită în weekend?

– Mă mut cu vechea și draga mea prietenă Serena, îi explică ea. Cea de la etajul patru.

– A, o cunosc, spuse el și tăcu o clipă. Am ieșit în oraș acum câteva seri și-am băut bere. Dar n-a spus nimic despre frumoasa ei colegă de cameră.

Și nici despre noul și arătosul vecin nu spusese nimic.

Tipic.

– A fost un impuls de moment, explică ea. E o poveste lungă.

– Am timp.

Și buzele lui frumoase, numai bune pentru sărutat, schițară un mic surâs. Își strecură degetele lungi în buzunarele de la spate.

– Și știu să ascult.

– Serios?

Blair își trecu geanta pe celălalt umăr. *Era* cam grea.

– Mai mult, continuă Jason, tocmai ieșeam să cumpăr o sticlă de vin roze rece. Ai fost pe acoperiș? Poate vii cu mine să bem un pahar în semn de bun venit.

– Nu știam că se poate urca acolo!

Un pahar de vin roze rece cu un străin cu ochi albaștri și umeri lați părea modalitatea perfectă de a sărbători o zi a schimbărilor: o slujbă nouă, o locuință nouă...

O poveste de dragoste nouă?

Serena se străduia să-și învețe replicile pentru a doua zi. Și, dacă se ducea să bea un pahar cu Jason, Blair n-avea cum s-o deranjeze.

– Știu eu cum, îi spuse el, făcându-i cu ochiul. Ne vedem peste un sfert de oră?

În mod normal, într-un sfert de oră Blair Waldorf n-ar fi reușit să se pregătească pentru o seară în doi, dar acum era o altă Blair Waldorf, o variantă nouă și îmbunătățită: fată-cu-slujbă, mereu-la-modă, relaxată și estivală.

– Chiar în zece minute.

Și se strecură pe scări, întorcându-și capul ca să-i zâmbească.

– Apropo, mă cheamă Blair.

După ce-și puse la repezeală un costum nepretențios Lilly Pulitzer, cu imprimeu floral roz, și niște șlapi împodobiți cu scoici albe, Blair se duse jos. Jason o aștepta acolo, cu o pătură aruncată pe umăr și ținând o sticlă în mână. Urcă pe scara ruginită și deschise trapa neagră din oțel. Apoi se aplecă s-o ajute pe Blair cu mai multă grație decât avusese Marcus vreodată. Blair îl luă de mână nerăbdătoare, lăsându-l s-o tragă pe acoperiș.

– Sper să nu plouă în seara asta, comentă ea învârtindu-se ca să se uite de jur împrejur, pentru a avea o perspectivă de trei sute șaizeci de grade asupra cerului din Manhattan. Pentru că eu n-am *să cobor* în viața mea pe scara aia.

Glumea doar pe jumătate.

– Ți-am zis că e o priveliște minunată, o tachină Jason, îngropând tirbușonul în dop și apoi scoțându-l cu zgomot.

Nu era o priveliște la fel de impunătoare ca asupra Central Park văzut de pe terasa de la penthouse-ul lui Blair din Fifth Avenue, dar aburul de vară fierbinte ce zăbovea deasupra blocurilor prietenoase de locuințe, aflate în preajmă, avea ceva magic. Copacii nu erau la fel de îngrijiți ca stejarii și ulmii din jurul parcului, dar crengile ramificate care se ițeau deasupra

acoperișului erau verzi și pline de sevă. Upper East Side, își dădu seama Blair, era ca linia de vestimentație creată de Bailey Winter: de la Fifth Avenue până la Park Avenue era Bailey Winter Conture, tot ce se afla între Park și Lexington era asemenea colecției Bailey Winter și tot ce exista între locul în care se aflau ei și râu era Bailey by Bailey Winter.

Lucrurile puteau fi privite și așa.

– E chiar drăguț, încuviință ea, luând un pahar de plastic plin cu vin rece și așezându-se pe cuvertura din bumbac albastru pe care Jason o întinsese pe acoperișul smolit și încins. Nu era moale ca pătura ei de picnic preferată, din cașmir Asprey, însă era îmbrăcată într-o ținută perfectă de vară, lângă ea stătea un bărbat minunat și cariera ei în lumea modei urma să explodeze. Cine avea nevoie de mărunțișurile pe care le cerea eticheta englezească regală? Blair era un spirit newyorkez și acum trăia o clipă dintr-o vară tipic newyorkeză. În comparație cu orașul ăsta, Londra nu era decât o mahala jilavă și urât mirositoare.

– Cum se face că Serena n-a pomenit niciodată de tine? întrebă Jason.

– Poate că voia să te păstreze doar pentru ea, răspunse Blair răutăcios, respectând probabil adevărul. Pentru o vară nebună!

Blair își ciocni paharul de plastic plin cu vin de al lui Jason.

– Până acum, adăugă jucăuș.

– Pentru o vară nebună! repetă el, sorbind din pahar. Nu cred c-o interesez pe Serena, oricum. Am hoinărit puțin cu câteva seri în urmă și mi s-a părut că e luată, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Luată de Thaddeus Smith, vrei să spui?

Blair și Serena încă nu avuseseră ocazia să se pună la curent cu tot ce se întâmplase în viața fiecăreia în ultima vreme, dar ea știa, pur și simplu *știa*, că între Serena și Thaddeus se întâmplă ceva.

De vreme ce ea și toți cei din jur credeau tot ce citeau.

– De unicul, confirmă Jason. Dar știi, Blair, continuă el, pironindu-și ochii albaștri în ochii ei, nu sunt genul care umblă cu vedete de cinema. Mie-mi plac fetele obișnuite.

Voia să spună că ea – Blair Waldorf – e *obișnuită?* Cât de amarnic se înșela!

– Stai un pic. Nu cumva lucrezi și tu în industria filmului?

O privi bănuitor.

– După cum arăți, s-ar putea.

– Sunt mai mult genul fata-din-spatele-scenei, bolborosi ea, fluturându-și genele date cu rimel Chanel ca să pară enigmatică.

– N-am nimic împotrivă, bătu Jason în retragere. Să nu mă înțelegi greșit. Pur și simplu mă preocupă alte lucruri, cum ar fi dreptul. Asta mă interesează în primul rând.

– Când m-am înscris la Yale astă-toamnă, mi-a trecut prin cap să studiez dreptul.

Oricând putea să fie și avocată, *și* muză în lumea modei. Putea purta haine de firmă pe sub roba de judecător al Curții Supreme.

– Frumoasă și inteligentă, spuse Jason. Aproape că ești prea mult ca să fii adevărată.

Blair se grăbi să ia o gură de vin. Serena n-avea decât să fie star de cinema. Jason era exact genul de tip cu care *ar trebui* să se încurce o tipă care face facultatea la Yale.

Sau, cel puțin, genul de tipă cu care ar trebui să se încurce săptămâna asta o tipă care face facultatea la Yale.

Disclaimer: Toate numele reale de locuri, persoane și evenimente au fost schimbate sau abreviate pentru a-i proteja pe nevinovați. Cu alte cuvinte, pe mine.

SALUTARE, OAMENI BUNI!

Nu mi-e rușine să recunosc că *Summer Lovin* (din iubitul nostru *Grease*, filmul-care-te-face-să-stai-acasă-vineri-seara) e una dintre cele mai bune melodii pe care le-am auzit în viața mea. Nu e numai atrăgătoare, ci și adevărată: că doar vara înseamnă iubire și să ai pe cineva care să te iubească, nu? Dar se pare că în vara asta e penurie.

Au trecut aproape trei săptămâni și prietena noastră **S** e tot interpretă solo! Și ce? A fost văzută prin oraș cu **T**, dar nu e nici o lege care să spună că doi prieteni n-au voie să ia cina împreună, nu? Și, oricum, credem că **T** ar putea să fi pus ochii pe altcineva. Aici ați auzit asta prima dată.

Între timp, **B** se îngroapă în muncă – umblă vorba că e deja a doua – și c-a devenit cel mai temut om de pe platoul de filmare. Am ajuns

suficient de aproape ca să verific zvonul c-ar etala un inel de logodnă la mâna dreaptă – ca să se descotorosească de paparazzi, exact ca vedetele. Se mai zvonește că **B** e cam îmbujorată în obraji: să fie roșeața femeii-care-așteaptă-un-copil, vreo iubire secretă sau un nou și foarte bun expert în îngrijire facială? Așa că fiți pe fază cu telefoanele să faceți poze, oameni buni: avem nevoie de dovezi!

Alte informații despre ce s-a mai întâmplat recent cu amorurile de vară: se pare că **D** și **V** s-au înstrăinat pe bune, ceea ce ați auzit aici prima dată. El e surprinzător de bronzat și pare în formă. Dar **N** și iubita din vara asta? Poate spune că nu e ca restul muritorilor de la oraș, dar nu e în stare decât să renunțe o perioadă atât de lungă la serviciile unor creaturi cum ar fi cei care aduc sticlele în cluburile de noapte, indivizii cu cravată neagră care strâng fonduri în Lilypond Lane sau la zborurile înapoi în oraș cu elicopterul privat...

PROBLEME

Spionii mei de la Michael's mi-au vândut un pont despre o întâlnire foarte tensionată între un anumit fotograf-devenit-producător-de-film

la mare preț și greii Hollywoodului (doi frați grei la propriu), care-i finanțează cea mai recentă producție. Pare-se că producătorii cu buzunare adânci nu sunt tocmai entuziasmați de imaginile filmate, încă nemontate, și se gândesc să schimbe distribuția. Asta poate însemna că **V** nu va fi singura care-o să fie dată afară? Fiți pe fază.

INSTANTANEE

Având în mână un Frappuccino și o mapă, **B** încercă disperată să facă rost de un taxi pe Park Avenue. Ce-o fi pățit cadoul de absolvire? O fi adevărat că n-are licență, de fapt? Ups! **N** e la piața fermierilor de la Amagansett, târguindu-se pentru niște flori sălbatice. Știam că e un romantic de doi bani! **T** plimbă prin platoul de filmare un invitat special neidentificat – se aude că acest tur privat a inclus și o vizită lunguță în rulota vedetei. **V** la Planeta Interzisă, cu nasul în cărți de benzi desenate, dar clar fără să se ducă să-l vadă pe **D** la Strand, care, în definitiv, e chiar peste drum. Interesant...

ȘI I SE SPUNE IUBIRE DE CĂȚEL...

Apropo de iubire, am cunoscut pe cineva, în sfârșit. De fapt, am cunoscut doi indivizi, amândoi sunt irezistibili și amândoi mă albesc cu

pupăturile lor. Știu că nu e în regulă să te bagi între doi frați, dar niciodată n-aș fi în stare să aleg între dragul de Luke și dragul de Owen.

Poate-ați văzut articolul acela mare despre ei, care a apărut în *Sunday Styles* săptămâna trecută: sunt niște corcituri, dar pentru mine singurul hibrid e că sunt jumătate copoi, jumătate mopși și 100% iubire. Îmi plac la nebunie animalele pierdute, cu maniere impecabile. O nouă modă, așa că să nu vă pierdeți timpul cu vreun chihuahua îngâmfat sau cu vreun buldog francez snob.

E-MAILURILE VOASTRE

Dragă GG,

Sunt avocat-asistent la o firmă de avocatură din centru și de săptămâni întregi mă dau în vânt după un coleg. Ieșea cu noi în oraș după serviciu, dar a devenit casnic din senin – pur și simplu o tulește acasă după serviciu. O fi vorba despre ceva jenant, ca filmele porno?

– Zdrobita

Dragă Zdrobita,

Evident că e dependent de ceva – sau de cineva – de acasă. Dar nu există decât un singur motiv serios pentru care un amator de

distracție să devină un armăsar casnic: o fată. Iată sfatul meu: propune-i să-l legi cu cravata nouă pe care e imprimată o rață sălbatică și vezi ce zice. Da = dependență de filme porno. Nu, mulțumesc = prietenă. Succes!

– GG

Ce vești mai aveți, oameni buni? Trimiteți-mi noutăți de senzație: bârfe de budoar, mostre de la ultimele reduceri, informații despre unde se află buticul acela nou As Four, care e secret, despre mizeriile care se întâmplă pe platou. Și, vă rog frumos, e cineva care mi-ar putea spune data și locul la care e programată petrecerea care se va da când se termină filmările la *Mic dejun la Fred's?* Va trebui să rezerv dinainte un coif de la domnul Fekkai în persoană, evident. Așa că ciripiți!

Știți că vă iubesc,

gossip girl

N VINE ÎN ORAȘ

– Să vă ia mama dracului pe toți!

Cântărețul de origine britanică al trupei numite caraghios Sunshine Experience își șterse transpirația de pe frunte cu mâna și aruncă picăturile înspre mulțime. La bustul gol, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni mulați, din piele neagră, solistul cel slăbănog, cunoscut mai mult pentru că dă iama în modele și actrițe decât pentru cântat, scuipă furios pe scenă și ieși vijelios, dispărând în gloata de petrecăreți.

– Dumnezeule! Îi ador! strigă Tawny, strângându-l pe Nate de șold și vărsând ca o gâscă jumătate din vodca Smirnov rece ca briza mării pe bancheta Ultrasuede și pe pantalonii trei sferturi, pe care scria XOXO, o imitație Pucci.

Ce păcat!

Nate dădu din cap aprobator și luă a treia înghițitură de bere neagră Newcastle din seara aia. Privi de jur împrejur în salonul principal, foarte aglomerat, din Resort, un club de noapte din East Hampton: ringul de dans era înțesat de blonde în rochii Diane von Furstenberg și de tipi care păreau agenți de bursă, puși la patru ace, îmbrăcați în pantaloni bej și cămăși Thomas Pink – nu tocmai genul de persoane care veneau de obicei la spectacolele Sunshine Experience.

Celor din Hampton le ajunsese la ureche ceva despre concertul „surpriză“ al trupei punk din Anglia cu vreo săptămână în urmă și, când Tawny propusese să meargă și ei, entuziasmul lui Nate îl surprinsese chiar și pe el însuși. Nu mai fusese la Resort în vara aia – de fapt, nu prea făcuse nimic, doar curățase jgheaburi, tunsese iarbă, reparase șindrile și fumase iarbă cu Tawny. Era bine că ieșea în oraș, acolo unde era acțiune, cu o bere rece și cu o blondă fierbinte, fără nici o grijă.

– Archibald!

Tawny se împinse ușor cu umărul în Nate.

– E un amic de-al tău?

Anthony Avuldsen le făcea cu mâna prin mulțime, ținându-și sus paharul de whisky cu apă ca să nu se verse. Părul lui blond era tuns

aproape zero și etala un bronz de vară pe cinste, astfel că avea un zâmbet mai strălucitor ca de obicei. Namila – un tip mătăhălos, căruia nu i se vedea nici urmă de gât – îl salută rapid cu o înclinare a capului, dându-i voie să urce pe podiumul care era un fel de spațiu pentru VIP-uri al clubului.

– Archibald, ticălosule! spuse zâmbind Anthony, ciocnindu-și paharul de sticla lui Nate în semn de salut. Unde naiba te-ai ascuns?

– Salut, îi răspunse Nate.

– Antrenorul te cam pune din greu la muncă? Anthony se trânti pe banchetă lângă Nate, dând din cap în ritmul basului.

– Cam așa ceva, recunoscu Nate.

– Camarade, continuă Anthony, care urla ca să acopere muzica asurzitoare, aud că s-a întors Blair în oraș. Care-i treaba?

Nate se încruntă, după care o cuprinse pe Tawny cu o mână și-o trase mai aproape de el.

– Habar n-am, ridică el din umeri.

– Eu sunt Tawny, spuse fata, aplecându-se peste picioarele lui Nate și zâmbind spre Anthony.

– Salutare! îi răspunse el. Pe mine mă cheamă Anthony.

– Vă știți din școală? vru ea să afle.

– Îhî, zise el. Dar voi cum v-ați cunoscut?

Nate îi făcu semn chelneriței. Trebuia să mai bea ceva și asta imediat.

– Nate pur și simplu mi-a căzut la picioare într-o zi, răspunse Tawny, luând ultima gură de cocktail. Bănuiesc că sunt o norocoasă.

Anthony o cercetă atent, după care țipă la Nate:

– Tu ești ăla norocos, ticălosule.

Chelnerița, care arăta exact ca Jessica Simpson în rolul lui Daisy din *Ducele de Hazzard*, se apropie.

– Încă un rând? întrebă ea.

– Te rog, îi zise Nate.

Dacă Anthony avea de gând să-l mai descoasă, va avea nevoie de ceva mai tare.

– Nu te-am văzut prin oraș, continuă Anthony. La ce școală mergi?

– Nu sunt din oraș, îi explică Tawny. Locuiesc în Hampton Bays.

– Super, exclamă el. Nu cred c-am mai cunoscut pe nimeni care nu învață în oraș.

Nate îl împunse tare cu umărul pe Anthony.

– Poftim? întrebă amicul. E mișto. Nu e nici o jignire, omule.

– Ce? se interesă Tawny, ducând mâna la ureche, în semn că n-aude. E așa de tare!

– Prietene, continuă Anthony, trecând peste incident, Isabel dă o petrecere mâine. Cică vine și Serena. Ai mai văzut-o în ultima vreme?

Ultima dată când o văzuse, Nate tocmai se sărutase cu Jenny la petrecerea de absolvire a lui Blair. Fusese doar un sărut „de dragul vremurilor de altădată“, dar era sigur că ea și Blair bârfiseră despre cât de furioase erau pe el.

Alte noutăți?

Nate clătină din cap. Pierduse legătura cu toți cei împreună cu care crescuse.

– Stați puțin! *Serena?* întrebă Tawny încântată, sprijinindu-se de Nate.

Din poziția în care stătea, acesta avea o vedere neobstrucționată în bluza ei, până la buricul cu inel, și vedea *tot.*

– Adica Serena aia cu un nume de familie care părea străin?

Ea se aplecă și mai mult în față, oferindu-le ochilor lui Nate încă o fărâmă din Tărâmul Făgăduinței.

O face dinadins? se întrebă Nate.

Apoi aruncă o privire la Anthony ca să se asigure că nu trăgea și el cu ochiul, doar văzu că acesta se întorsese să stea de vorbă cu o frumusețe brună, despre care Nate își aminti vag că învăța la Grafton și era mai mică decât ei cu un an.

– Bănuiesc că da, își răspunse Nate, căruia-i plăcu expresia de surprindere de pe fața lui Tawny.

Numele Serenei chiar părea străin? Nu remarcase asta. Dar s-o lăsăm pe Serena – Tawny era impresionată, clar. Iar el rareori se simțea așa; fetele îl considerau drăguț, sau mișto, sau cunoscut, sau ceva de genu' ăsta, însă ea se uita la el având în ochi ceva ce el nu văzuse niciodată cu adevărat în cei ai lui Blair sau ai Serenei. Părea... fascinată.

– Păi, am cam ieșit împreună, se lăudă Nate.

Și așa și era, dar era deja prea mult.

– Ești atât de secretos, Nate Archibald! țipă Tawny, aplecându-se încă o dată peste masă, și sânii i se legănară ispititor.

– O cunoști și tu pe Serena? întrebă Anthony, intervenind din nou în discuție și încercând în mod evident să tragă cu ochiul în bluza lui Tawny. O să cam fie o nebunie petrecerea aia care va fi organizată după terminarea filmului. Să vii și tu. Neapărat! îi strigă el, încercând să acopere muzica.

– Adică *Mic dejun la Fred's?*

Tawny părea că mai are puțin și-i ies ochii din cap.

– Sunt fanul numărul 1 al lui Thaddeus Smith. *Pe viață!*

Chelnerița se întoarse cu băuturile și Nate o luă pe-a lui nerăbdător.

– Habar n-am.

El clătină din cap. Deodată simți că merge pe apă într-o piscină foarte întunecoasă și adâncă. Mintea i se cam încețoșase de la iarba pe care o fumase înainte să iasă în oraș și de la cele trei beri pe care le băuse, dar chiar și așa știa că nu e o idee măreață să apară de braț cu Tawny la petrecerea care se va da când se vor termina filmările la pelicula la care lucra Serena. Era clar că Blair o să fie acolo și nu voia ca ea să aibă impresia că el trecuse mai departe la altcineva.

Dar asta făcuse? Și nu făcuse și *ea* la fel?

– Te rog! îl imploră Tawny. Mi-aș da *viața* să-l cunosc pe Thaddeus Smith. *Viața!*

– Nu poți refuza o fată drăguță, camarade, îl necăji Anthony.

Deci Nate Archibald n-ar fi putut s-o refuze niciodată. Punct.

B PREIA CONTROLUL

Ecoul zgomotului pe care-l făcu ușa trântită răsună de-a lungul pereților apartamentului nemobilat. Era greu să năvălești furios după ce-ai urcat atâtea scări – și purtând șlapi –, dar Serena se strădui și păși apăsat pe podeaua de lemn, trântindu-și geanta prea mare, din piele albă de la Jill Sander, fără să-i pese de iPodul Nano și de ochelarii de soare Dolce & Gabbana care erau înăuntru.

– Ai venit, colega? strigă Blair din singurul dormitor al apartamentului, pe care hotărâseră să-l împartă. Erau ca surorile, oricum.

Cert e că se păruiau ca și cum ar fi fost surori.

– Da, răspunse Serena.

Înșfăcă o bere Corona din frigider și se cocoță pe pervazul ferestrei care dădea în spatele casei, cu picioarele atârnându-i afară, peste scara de incendiu.

– Cum a fost la muncă?

Blair intră în bucătărie înfășurată într-un imens prosop alb Frette pe care-l șterpelise din dulapul bine aprovizionat al maică-sii. Scoase un pachet de Merits fin din geanta pe care o trântise Serena și-și aprinse o țigară la ochiul de la aragaz.

– La muncă-i ca la muncă.

Serena se uita posacă la placa de ardezie din spatele casei printre barele scării de incendiu. Și suspină.

– Pe bune, Blair, e o porcărie.

– Adică?

Blair își petrecuse ziua de muncă ducând mostre de material de la croitor la locuința lui Bailey Winter de pe Thirty-ninth Street, unde el se delecta cu un „ceai" într-o întrevedere particulară cu o prințesă arabă.

Blair deschise fereastra de lângă cea din dreptul Serenei și se aplecă în exterior. Suflă fumul în vânt și privi spre colega ei. În vreme ce-și bățâia picioarele desculțe și se încrunta, vântul îi mișca ușor părul blond.

– Nu știu, oftă Serena, luând zgomotos o înghițitură de bere.

Fusese una dintre cele mai proaste zile de filmare de până atunci. Îi auzise pe câțiva membri ai echipei numind-o Holly Ușurica, după care

Ken urlase „Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar!“ chiar în mijlocul scenei pe care-o juca ea.

– A fost o zi lungă.

– Povestește-mi de-a fir a păr, o îndemnă Blair.

Serena șovăi. Nu vorbiseră niciodată cu adevărat despre asta, dar o cunoștea pe Blair suficient de bine ca să știe că nu era tocmai încântată că ea joacă în *Mic dejun la Fred's*. În definitiv, fusese visul de o viață al lui Blair, nu al Serenei. Cum ar reacționa Blair dac-ar auzi-o pe Serena plângându-se?

– Nu reușesc să mă descurc cu rolul ăsta, recunoscu Serena timid.

Era un eufemisn.

– Am crezut că sunt în stare. Am mai făcut așa ceva, dar a fost altfel, fără zeci de experți și zeci de oameni care să alerge de colo-colo prin platou, cu ochii țintă la tine, și fără camera aia imensă de luat vederi care să se holbeze la tine ca... Darth Vader[1] sau ceva de genul ăsta.

– Continuă!

---

[1] Personaj din *Războiul stelelor*, întruchipându-l pe neînfricatul lord al Ordinului Sith, fiind, în același timp, ucenicul lui Darth Sidious. Acesta îl va ucide în cele din urmă cu fulgerele sale, care urmăresc să-i vină de hac fiului lui Anakin (n. tr.).

Blair se aplecă în afara ferestrei, suflând fumul în noaptea fierbinte de vară. Îi plăcea să le dea o mână de ajutor oamenilor când aveau necazuri.

Sau mai degrabă pur și simplu-i plăcea să audă că alții *au* necazuri.

– Nu sunt în stare, se văită Serena.

Apoi își lăsă privirea în jos, la papucii Marc Jacobs.

– Nu mă prinde.

– Știi cum arăți, Serena? spuse Blair visătoare.

– Cum? își ridică ea ochii.

Blair avea capul în afara ferestrei, înfășurat tot în prosop, cu o țigară pe care n-o fuma, dar care arsese, iar scrumul stătea să cadă. Părea un geniu nebun de pe Madison Avenue, în transă din cauza băuturii îngurgitate.

– Arăți exact, răspunse Blair, dar *exact* ca Holly Golightly. Scara de incendiu, șuvițele, lumina – totul e perfect. Aproape că-ți dă fiori.

– Mulțam', zise Serena.

Erau unele dintre cele mai frumoase cuvinte pe care i le adresase în toții anii în care fuseseră prietene.

– Pe bune. Sunt expertă. Doar lucrez în domeniu, nu? Mă pricep la modă, la înfățișare, la strălucire și tu ai așa ceva. Nu dau doi bani pe ce spune Ken Mogul. Tu ești Holly Golightly,

continuă ea hotărâtă. În caz că am vreo treabă cu chestia asta.

– Cum adică? o întrebă Serena.

– Cine e cel mai bun expert în Holly Golightly din lume? o chestionă Blair.

Serena râse.

– Tu, evident.

– Atunci, ești al naibii de norocoasă că mă cunoști, nu? comentă Blair.

Dacă nu putea fi Holly Golightly, ei bine, o putea ajuta pe Serena să fie. Ceea ce ar fi destul de satisfăcător.

– Hai!

Își stinse țigara și o luă de mână pe prietena ei.

– Avem treabă.

Prima oprire se-nțelegea de la sine: trotuarul din față de la Tiffany.

Blair își pusese în grabă un top cu o broderie vag mexicană pe care-l cumpărase vara trecută de la Scoop și o pereche de blugi, insistând ca și Serena să se îmbrace cu ceva lejer. Când taxiul opri în fața magazinului, Blair practic o împinse pe Serena în stradă.

– Vreau să te văd cum mergi, se rățoi la ea.

Blair se opri în dreptul vitrinelor magazinului și se uită la prietena ei. Pe fundalul conturat

de mașinile care treceau prin spatele ei și de clădirile înalte care se profilau pe cer, Serena părea foarte mică, foarte vulnerabilă. Deloc Serena. Deloc, dar deloc Holly.

Stângace, se îndreptă spre magazin, cu pași mici, caraghioși, de parc-ar fi fost o domnișoară de onoare care are grijă de flori la nuntă.

– Oprește-te! urlă Blair și se duse în mijlocul trotuarului. Ce-a fost asta?

– Cum adică?

Vocea Serenei abia dacă se auzea în vacarmul traficului și al gălăgiei pe care-o făceau oamenii veniți la cumpărături și turiștii care se foiau în zonă.

– Nu-ți dai silința, spuse Blair, purtându-se ca un antrenor dur, dar adorabil pe care-l văzuse într-un film cu sportivi, pe HBO. Arată-mi, vreau să văd! *Știi* că poți merge mai convingător.

– Mă simt așa de prost! recunoscu Serena. Toată lumea se uită la mine și mă simt ciudată și complexată.

Complexată, Domnișoara-care-a-dansat-pe-bancheta-din-Bungalow-ul-8?

– Nu se poate, îi replică Blair imediat. Trebuie să ai încredere. Trebuie să te simți confortabil. Trebuie să crezi că ai toată lumea la picioare, că tu conduci, că tu controlezi situația.

Și asta se numea *actorie*?

– Dar trebuie doar să merg, nu? întrebă Serena.

Nu se compara cu mersul pe podium la o prezentare de modă, ceea ce făcuse, bineînțeles.

– Mă simt stupidă.

– Prefă-te că ești din nou în ziua absolvirii, îi sugeră Blair, amintindu-și-o năpustindu-se nesuferită în biserica Brick în ultima clipă, îmbrăcată într-un costum Oscar de la Renta identic cu cel pe care-l purta ea.

– Am să încerc, oftă Serena.

Blair se întoarse la locul ei pe trotuar, în față la Tiffany. Avea mult de lucru, dar trebuia să admită că era destul de distractiv să facă pe șefa cu Serena ca să producă o schimbare.

Și totul în numele prieteniei.

ÎNCĂ O DUMINICĂ ȚĂCĂNITĂ ÎN PARC CU *V*... ȘI *D*

Cu Nils trăgând-o de mâna stângă și cu Edgar smucind-o de dreapta - sau o fi fost Nils la dreapta și Edgar la stânga? -, Vanessa Abrams își aminti de ce nu era bine niciodată ca doi băieți să se lupte pentru a atrage atenția unei singure fete.

De parcă n-ar fi învățat deja lecția *asta.*

– Hai! se văită unul dintre puști – cui îi mai păsa care?

Aveau mânuțele lipicioase și glăscioarele lor de copii erau plângăcioase, dar, oricum, aveau forță. O strângeau cu putere și, pentru că nu voiau să meargă mai încet, Vanessa pe jumătate mergea și pe jumătate se lăsa târâtă pe aleile de asfalt umbrit din Central Park, ceea ce-i amintea de vremurile în care își plimba împreună cu Aaron boxerul cu pedigri, cafeniu-cu-alb, pe

nume Mookie, numai că gemenii erau chiar mai nerăbdători decât câinele să iasă din casă. Dac-ar fi avut codițe, ar fi dat din ele nebunește.

– Doamne, murmură Vanessa. Mai încet, vă rog!

Optsprezece dolari pe oră, optsprezece dolari pe oră. Câștigase deja treizeci și șase de dolari în ziua aia. Nu era o avere, dar va strânge banii pentru următorul proiect.

Dar de ce nu pentru următorul *apartament?*

Vanessa se împiedică ușor când puștii se opriră brusc în fața unei tonete de sub o umbrelă.

– Putem să cumpărăm înghețată?

Avea mari îndoieli că cei doi fuseseră vreodată în parc cu mama lor, ca să nu mai vorbim de înghețată. Vanessa nici măcar n-o mai zărise de la interviul acela ciudat prin care obținuse slujba, iar doamna Morgan nu părea genul care ar accepta urme de înghețată pe costumul ei bouclé de la Chanel. Cât despre Vanessa și Ruby, în copilărie familia Abrams îi ținuse mereu pe un regim strict, fără zahăr, preferând să le dea Tofutti și fructe în loc de înghețată, dar ei nu-i păsa ce mănâncă gemenii.

– Bine, luăm înghețată, încuviință, eliberându-se din strânsoarea ca de menghină a puștilor și scoțând din buzunarul de la blugi o bancnotă

mototolită de douăzeci de dolari. Trei înghețate, vă rog, îi spuse vânzătorului, care avea o mustață în furculiță și un tricou de prin 1972.

Țopăind nerăbdători, puștii înșfăcară înghețata. Aruncară ambalajul pofticioși și se năpustiră imediat spre terenul de joacă pentru copii, țipând și râzând cu gura lipicioasă, plină de înghețată.

– Stați! le strigă Vanessa cu jumătate de gură.

Nu era sigură că-i pasă dacă dispar și-și pierde slujba și ajunge la închisoare. Oare chiar trecuseră trei zile de când începuse să lucreze ca operator principal la o producție hollywoodiană de primă mână? Sau totul nu era decât un coșmar îngrozitor?

Se lăsă pe o bancă de sub un stejar înalt și maiestuos, urmărindu-i pe gemenii care-și hăpăiau înghețata, aruncând ambalajul pe jos. Ups. După care începu un joc amețitor alergându-se pe sub tobogan, printre leagăne, abia reușind să nu se ciocnească de bebelușii care făceau primii pași, încălțați în botoși minusculi, supravegheați de bone cu un aer amenințător.

– Stați lângă mine! le strigă Vanessa nu tocmai convingător.

Își termină înghețata și se lăsă pe spate pe banca din lemn-și-ciment, surprinzător de comodă. Mașinile alunecau pe lângă ei prin

parc în Ninety-seventh Street, cu un sunet plăcut, adormitor. Soarele strălucea puternic, dar era multă umbră și o clipă i s-a părut că n-o deranjează că e acolo pe post de bonă, simțind că e un om obișnuit, care se bucură că e în parc într-o frumoasă după-amiază de duminică. Ochii i se închiseră și ațipi câteva clipe.

Apoi auzi un țipăt ce-i părea familiar și ochii i se deschiseră.

Cine știa că are instinct matern?

Nu departe se vedea o grămadă ordonată, iar Venassa recunoscu două căpșoare cu păr blond.

Se ridică și iuți pasul spre locul în care unul dintre gemeni era întins pe caldarâm, ținându-se cu mâna de genunchiul julit și plângând. Frate-său stătea lângă el, arătând mânios cu degetul spre un tip pe role, trântit pe burtă pe asfalt.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Vanessa, încercând să pară autoritară.

– Băiatu' ăla mare a intrat în Edgar! țipă Nils.

Și în scenă intră atletic o nimfetă blondă, pistruiată, genul majoretă, îmbrăcată în pantaloni scurți, roz și sexy, și o bustieră complicată, de un albastru-electrizant.

– Ce s-a întâmplat? se repezi ea. Pentru că n-ai grijă de copii, iar noi încercăm să ne antrenăm!

– Nu sunt copiii *mei*, îi replică Vanessa, aplecându-se să-l mângâie pe cap pe Edgar, care suspina. Și nu trebuie să fii necioplită.

– Hai să mergem acasă, Vanessa, se tângui Nils, trăgând-o de mână.

– Poate că nu e o idee rea, comentă Fata Lycra, îngenunchind să se uite la camaradul ei prăbușit la pământ.

Parcă ieșise pe role din reclama Coors Light.

Vanessa n-avea nici un chef să asculte tâmpeniile unei târfulițe necunoscute.

– Data viitoare să te uiți pe unde mergi.

– Vanessa? întrebă domnul-pe-role-care-căzuse-în-fund, încercând să se ridice.

Iar Vanessa clipi des, nevenindu-i să creadă. O fi având vedenii?

Prăbușit pe asfaltul de sub stejari, chiar în mijlocul Central Park, având în picioare role și purtând niște pantaloni scurți sport, lălâi, un tricou sintetic, alb și lipicios, plus manșete, genunchiere și cotiere, roșu la față și cu hainele în neorânduială, cu părul ud de transpirație, era chiar Dan. Dan al ei.

– *Dan?* rosti ea cu atâta groază și nedumerire în glas, că până și Edgar se opri din smiorcăială și se ridică.

– Bună.

Îi zâmbi timid.

Târfulița bălaie, cu bustieră sport strâmtă îi întinse mâna și-l ajută să se ridice. Iar el se legăna pe role, fără să-și găsească echilibrul.

– Ce... faci, Vanessa?

– Păi ce să facă, n-are grijă de lighioanele astea care aleargă pe-aici, începu blonda, rulându-și pantalonii atât de sus, că risca să-și arate aparatul genital. Și eu chiar încerc să aplic atitudinea zen, dar...

– Tu cine *ești?* întrebă Vanessa.

– Cine ești *tu?* îi replică individa cu tupeu.

– Eu sunt *prietena* lui, răspunse Vanesa.

Fundul de Lycra dădu înapoi puțin.

– Stați un pic, continuă Vanesa. Ce *faci?*

Îl privi pe Dan cu un ochi critic. Echipamentul lui era absolut ridicol, abia dacă se putea uita la el. Apoi se întoarse iar spre tipă.

– Tu trebuie să fii motivul pentru care nu-l prea mai văd pe Dan pe-acasă.

– *Locuiți* împreună?

Iar Vanessa auzi în urechi cuvintele din poezia lui Dan:

Iubire pură. Dorință pură. Încredere încredere.
Buddha n-a fost Iisus. Nici eu nu sunt.
Sunt doar un om.

– Dar copiii cine sunt? se întrebă el cu voce tare.

– Suntem prietenii ei, se repezi unul dintre gemeni – Vanessa tot nu-i putea deosebi – și scoase limba la Dan.

– Prietenii? repetă Dan.

– Da, răspunse Vanessa imediat. Așa cum și *ea e* prietena ta, nu?

Se auzi un clopot bătând pe Fifth Avenue. Un sunet atât de curat, atât de nepotrivit în clipa aia, că Vanessei îi veni să urle.

– Nu prea mă simt bine, Vanessa, o trase de mână celălalt puști.

– Nu acum, i-o tăia ea cu asprime.

– Sunt cam nedumerit, îngăimă Dan. De ce nu ești pe platoul de filmare acum?

– Am fost concediată. Nu că ți-ar păsa.

– Să ne oprim aici, înainte de a spune lucruri pe care vom regreta că le-am spus, îi întrerupse Pantaloni Scurți.

Porumbeii ciuguleau din masa lipicioasă care rămăsese din înghețata gemenilor. Dacă măcar unul ar fi ciupit-o pe ticăloasa de blondă de fund.

– Vanessa, se smiorcăi același puști, *chiar* nu...

Dar înainte să termine propoziția, vomită pe rolele vernil, marca Nike, ale lui Dan înghețata pe care o înfulecase.

Deci *asta* înseamnă karma negativă.

A RĂMAS FĂRĂ SENTIMENTU' ĂLA DE IUBIRE

Lui Nate îi tremurau puțin picioarele, ca atunci când îl prinsese antrenorul eschivându-se de la exerciții la antrenament și-i dăduse câteva ture drept pedeapsă. Fusese o zi lungă în care căraseră alți stâlpi de gard de la șosea, unde grămada era mai mare decât el, în diverse locuri din curte. Intră împleticindu-se în casă, simțind că-l dor brațele și că-l lasă genunchii.

I se înmuiaseră genunchii – și nici măcar nu era din cauza unei fete.

În drum spre baie se opri în bucătăria strălucitoare, toată numai alb și oțel, și se uită în frigider. Regina, menajera/femeia de serviciu/bucătăreasa părinților lui, îl aproviziona mereu, dar Nate dădu la o parte castronul cu pate de casă și salata tradițională a familiei, din

roșii și paste orzo, și luă o sticlă de suc de oranjadă Lorina. În copilărie fusese băutura lui preferată, dar dintr-un motiv sau altul nu avea parte de ea decât atunci când ieșeau în East Hampton, așa că în mintea lui gustul ușor, efervescent, se asocia cu verile fără griji de când era copil, când dăduse niște petreceri trăsnet, cu slăbănogi care se aruncau în piscină, și curățase pivnița de vinuri a părinților.

Așa era odată, se gândea în timp ce se îndrepta spre dormitor. Pe-atunci singura grijă era dacă o să fie vreme însorită ca să-și poată petrece după-amiaza pe plajă sau dacă e suficient de înalt sau dac-o să reușească vreodată să fie cu Blair.

Acum viața era mult mai complicată. Chiar dacă era vacanța de vară. Nate era neliniștit din câteva motive: ce i-ar face prietenii lui Tawny, care nu învățau în oraș, dacă l-ar prinde vreodată când ea n-ar fi de față, ce i-ar spune lui Blair, dacă s-ar întâlni cu ea la Yale, dacă era adevărat ce-i zisese Chuck Bass despre ea.

Nate desfăcu sticla și se părbuși cu un geamăt în patul lui moale și nefăcut. Închise ochii și încercă să-și limpezească mintea, însă exista un om pe care nu și-l putea scoate din minte.

Ghici cine?

Deodată simți c-ar fi fost mai bine să nu-i fi înapoiat lui Blair bluza din cașmir, cu anchior, de un verde intens, pe care ea i-o dăduse în primăvara de acum doi ani, când tatăl ei îi luase la schi în Sun Valley. S-ar îmbrăca cu ea, ar închide ochii și și-ar aduce aminte de momentele mai simple, când era cu Blair și totul părea să fie în regulă cu lumea. În afară de situațiile când o călca pe nervi spunând ce nu trebuie, făcându-și de cap cu altele sau renunțând la toate planurile, Nate se simțea împlinit alături de Blair, oricât de dificilă era, având sentimentul că tot e exact așa cum trebuie să fie. Acum, Blair urma să se mărite cu un englez. Chiar era adevărat? Deodată simți nevoia să afle.

Se ridică, luă o gură de oranjadă din sticla rece și întinse mâna până la telefonul Bang & Olufsen, aflat pe masa din dreptul patului. Ezită o secundă înainte de a forma numărul atât de cunoscut.

– Blair la telefon.

Ea răspunse după ce telefonul sunase de câteva ori. Vorbise scurt, pe un ton profesionist, de parcă n-ar fi recunoscut numărul.

– Bună.

Nate se întoarse pe burtă, strângând cearșaful între degete de emoție.

– Nate? întrebă ea căscând, ca și cum s-ar fi plictisit deja. Dumnezeule! Scuze. Sunt atât de *obosită!*

– Da, eu sunt, răspunse el timid.

Brusc nu-și mai amintea de ce crezuse c-ar fi o idee bună s-o sune.

– Sunt ocupată. Am avut o săptămână nebună.

– Super.

Blair avea o *slujbă?* Uau, chiar că se schimbaseră lucrurile.

– Da, încuviință ea. Bailey Winter chiar că mi-a frecat ridichea.

Nate habar n-avea despre ce vorbea ea, dar se hotărî să încerce să se arate înțelegător.

– Cam nasol.

– Așa e viața în modă. Dar tu unde ești?

– În East Hampton. La ai mei. Îl ajut pe antrenor la casă.

– Aș vrea să pot pleca, răspunse Blair visătoare. Numai un minut. Dar știi cum e...

– Da, recunoscu el. Așa e când ești angajat.

– Ți-am zis că mă ocup de costumele pentru filmul ăla nou, *Mic dejun la Fred's?*

– Super, continuă el pe același ton.

Dar de ce nu-i zisese nimic despre logodnă?

– Așa deci, te-ai întors de la Londra.

– A, da. Blair oftă din toți rărunchii. A trebuit să vin înapoi la New York. Mi-am dat seama că așa e cel mai bine ca să pot să adun ceva pentru CV înainte să încep școala la Yale. Știi cum e, să acumulez puțină experiență adevărată în domeniu.

– Pare o idee bună, fu el de acord, simțind brusc c-ar fi fost mai bine să fumeze o țigară cu iarbă înainte s-o sune. Mai ales acum, când îți faci planuri de viitor.

– Tu nu-ți faci? îl întrebă ea. Trebuie să te gândești la ce urmează, știi, nu?

– Da, încuviință Nate, deși el arareori se gândea la ce urmează după un burrito sau o pizza pentru cina din ziua respectivă. Da... Oricum, cred că te-am sunat să te felicit.

– A, n-ai pentru ce. E doar o slujbă pe timpul verii, la unul dintre cei mai buni designeri din America.

– Mă refeream la logodnă. Am aflat tot.

– Logodnă? repetă Blair. Cu cine-ai vorbit?

– Mi-a spus Chuck, recunoscu el, punându-și o pernă-n cap.

– Ți-a zis Chuck că m-am logodit? se răsti ea. A înțeles total aiurea, ca de obicei.

– Cum adică?

Nate azvârli perna și se ridică.

– Păi, m-am întors, sublinie ea. Nu prea mi-a mers bine la Londra. N-am putut să mă căsătoresc cu el. Trebuie să mă gândesc la viitorul meu.

De parcă i-ar fi cerut cineva mâna! De parcă.

– Deci *nu* te măriți? Ar trebui să-l pun la punct pe Chuck.

Ce noroc avea.

– E un idiot, declară Blair. Cui îi pasă de ce crede el? De ce ai plecat urechea la ce zice el?

Nate scutură din umeri, deși ea nu-l putea vedea prin telefon.

– Pur și simplu n-am știut, înțelegi? Nu mai vorbisem cu tine. Dar mă bucur că te-ai întors. Ştiu că ai visat dintotdeauna să fii Katharine Hepburn, dar e bine că măcar te apropii puțin de acțiune...

– *Audrey* Hepburn, îl corectă ea. Și nu *mă apropii* de acțiune. Chiar iau parte la acțiune. Lucrez la un film de primă mână, pentru care costumele sunt foarte importante.

– Mai ții minte când ne-am uitat la filmul ăla și tu-l tot opreai ca să repet replicile cu tine?

Nate se lăsă pradă amintirilor, într-un acces de melancolie. Ninsese în ziua aia și nu se mai ținuseră ore la școală, așa că își petrecuseră după-amiaza în patul ei, strângându-se în

brațe și uitându-se *la Mic dejun la Tiffany*. Numai că Blair tot întrerupea filmul ca să spună replicile, încercând să-l convingă să intre și el în joc. Iar el făcuse o tentativă, pentru că era mai simplu să-i facă o bucurie. Acum el era în East Hampton și ea la New York, iar relația lor se terminase – nici dormitorul nu mai exista, se transformase într-o cameră de copii, decorată într-o mulțime de culori pastelate, pentru sora cea mică a lui Blair.

– M-am hotărât că e mult mai bine să mă concentrez pe o carieră pe termen lung în modă, în culise, explică ea.

– Da, încuviință el. Și, oricum, Serena e singura care are stofă de star de cinema.

Ah.

Blair nu rosti nici un cuvânt o clipă.

– Chiar trebuie să plec, Nate. Trebuie să duc niște mostre în studioul de filmare.

– Bine.

Nate fu dezamăgit.

– Pare ceva important.

– Păi chiar e. Distracție plăcută la plajă!

Nate apăsă pe butonul de încheiere a convorbirii și trânti receptorul, apoi se întoarse și se holbă în tavan. *Distracție plăcută?* Și brusc i se păru că n-are nici un haz să stea la ai lui.

Avea o vară întreagă în față, dar se simțea însingurat și izolat. Îi era dor de oraș, de prieteni, de Blair.

Și nici o insulă din lume nu-l putea face să uite așa ceva.

V FACE ROST DE UN TATĂ

Vanessa intră ca vijelia în holul casei lui Humphrey, trântind ușa, azvârlindu-și pe parchetul care scârțâia rucsacul milităresc boțit și deranjând un teanc de ziare vechi.

– Fir-ar!

Îngenunche și așeză ziarele cum se pricepu mai bine, deși în casă domnea întotdeauna așa o harababură, că abia dacă avea vreo importanță.

– Ce se întâmplă? se auzi un glas tunător. Cine e acolo?

Vanessa rămase pe loc și privi în jur cu un aer vinovat. Era atât de epuizată după ce-și petrecuse după-amiaza cu gemenii aparent neobosiți, așa de umilită și de scârbită de întâlnirea întâmplătoare cu Dan și pițipoanca lui pe role, cu pantaloni mulați, așa de furioasă c-o dăduse afară nevroticul de Ken Mogul, că și uitase că

nu e acasă la ea: nu putea să se plimbe pe-acolo în voie, trântind ușa. Era doar un musafir.

– Ce e tevatura asta?

Rufus Humphrey păși ezitant în holul slab luminat, strângând la pieptul ca un butoi un teanc de hârtii în dezordine. Își strânsese ciuful creț care-i ajungea până la umăr într-o coadă groasă, cu un cordon verde, în barba cu fire albe avea coji de alune, iar ochelarii îi alunecaseră până în vârful nasului borcănat și roșu. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți jerpeliți, de culoare bej, cu mai multe pixuri și markere ițindu-se din buzunare, și într-o bluză albastru-deschis, pătată de vin și mult prea strâmtă, pe care Vanessa o recunoscu ca fiind una dintre bluzele de școală de care se descotorosise Dan. Avea și un șorț din plastic roz, împodobit cu margarete.

– Îmi pare rău, se scuză ea. N-am vrut să vă deranjez.

– Ce zi e azi? întrebă Rufus, holbându-se la ea intenționat, fără să dea vreun semn c-ar recunoaște-o.

Vanessa se întrebă dacă era cazul să-i reamintească cine e.

– Duminică.

– A, da, duminică, încuviință el, scoțându-și ochelarii de citit, care nu aveau ramă, și dându-le

drumul în unul dintre numeroasele lui buzunare. Deci ai ajuns acasă târziu sau devreme? Ar trebui să te muştruluiesc?

Vanessa râse, simţindu-se uşurată că el părea să ştie exact cine e.

– Nu vă faceţi griji. Vă asigur că am fost cuminte.

– Atunci, intră, o îndemnă el, întorcându-se şi luând-o spre bucătăria plină de abur, în care domnea dezordinea. Am pregătit ceva pentru cină şi aş avea nevoie de un alt văl palatin care să guste ce-am gătit.

De parcă ea n-ar fi avut o zi suficient de grea până atunci.

Vanessa se aşeză pe unul dintre scaunele şubrede şi nesigure de la masa din bucătărie, bău un pahar de apă închisă la culoare, de la robinet, şi-l privi pe Rufus Humphrey care trebăluia la aragaz. Indiferent ce-o fi gătind, mirosea bine şi-i făcu maţele să chiorăie zgomotos. Nu mâncase toată ziua decât îngheţată; după cele întâmplate în parc, nu mai avusese chef de nici un prânz.

– Ia gustă, îi porunci Rufus, întinzându-i o lingură de lemn.

Ea suflă în cuşcuş, apoi îl încercă.

– E chiar bun.

– E tajina[1], o informă el. După rețeta lui Paul Bowles. Uitasem complet c-o am. Unde e Dan? Lui îi place Paul Bowles. S-ar da în vânt după ce-am gătit azi, sunt sigur. Am pus vermut în loc de șofran!

– Dan? Nu prea știu, recunoscu Vanessa.

Nefiind în largul ei, bătea darabana pe fața de masă din bumbac alb, cam îngălbenită, pe care erau brodate floricele de levănțică. Un asemenea obiect nu părea să-și aibă locul în bucătăria aia murdară și haotică.

– Necazuri în paradis? întrebă Rufus, învârtind cu avânt în oala în care fierbea mâncarea.

Vanessa avu o ezitare. Chiar avea chef să-și descarce sufletul. Nu mai vorbise cu Ruby de când plecase din casă într-un acces de furie și nici cu proprii părinți nu mai discutase de nici nu mai știa când. Nici măcar nu-i păsa că Rufus e tatăl lui Dan, pur și simplu simțea nevoia de a vorbi cu cineva

– Paradis... zise ea batjocoritor. Cred că nu mai trăim acolo.

– Adică?

Rufus răsfoia o carte de bucate, dând din cap înțelept.

[1] Mâncare tradițională marocană, din carne și legume (n. tr.).

– La naiba! *Două* linguriţe. Of, deci o să mor, că am pus şase.

– Adică, explică Vanessa, căreia i se pusese un nod în gât, cred că ne-am despărţit.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el în vreme ce scotocea într-un sertar cu ustensile, făcându-le să zornăie.

– Habar n-am, minţi ea, simţindu-se dintr-odată penibilă.

Chiar trebuie să afle el toate amănuntele crude?

– Sunteţi nişte puşti. Rufus clătină din cap. Iubire de tinereţe.

Sau *ne*iubire de tinereţe.

Încercând să se stăpânească în continuare, Vanessa continuă.

– Dar ideea e că nici măcar n-are habar de ce se mai întâmplă în viaţa mea. Adică ieri am rămas fără slujbă. Ken Mogul m-a dat afară.

Oftă, în timp ce tremura toată. Realitatea devenea şi mai greu de suportat când auzea asemenea cuvinte rostite cu voce tare, chiar dacă de propria ei gură.

– Te-a dat afară? repetă el, adăugând ceva ce părea miere în oala cu cuşcuş. Nu-ţi face griji. Fie că mă crezi sau nu, şi eu am păţit-o o dată. Eram portar la teatrul Brattle, în studenţie.

Rufus chicoti. M-au dat afară pentru că am strigat obscenități în timpul unei piese despre Rusia roșie, dar e o poveste cam lungă.

– Îți sunt recunoscătoare că mă lași să stau aici. Sunt sigură că în curând o să găsesc unde să mă mut, îngăimă Vanessa nefericită. O sun pe Ruby și poate că o să mă lase să dorm pe canapea. Sau poate o să-i cer o mână de ajutor lui Blair Waldorf. Și eu am ajutat-o când n-avea un acoperiș deasupra capului.

Domnișoara Dorm-în-alt-pat-în-fiecare-săptămână? Nu te baza pe asta, surioară.

– Stai puțin, amice! exclamă Rufus, care avu una dintre ieșirile lui absurde. Ultima dată când am verificat, asta era casa mea, nu a lui Dan. Jenny e în Europa, după care o să se ducă la pensionul acela pentru sclifosiți cu sânge albastru. Dan a ales să meargă la Evergreen, iar eu o să rămân să vorbesc singur și să gătesc doar pentru mine. Deci nu cred că așa stă treaba, amice.

Vanessei nu-i mai zisese nimeni „amice" până atunci sau ce-l puțin nu i se adresase așa un tată de copil. Dar constată că îi plăcea.

– Nu știu, se opuse ea.

Iată, în sfârșit, un om care se purta *frumos* cu ea, iar ea habar n-avea cum să reacționeze.

– Nu sunt sigură c-o să mă simt bine că profit de ospitalitatea ta în felul ăsta.

– Dacă asta e părerea ta, zise Rufus, care puse la loc cu un „bang“ capacul pe oala din fontă, putem găsi o soluție. De la toamnă o să te duci la NYU, nu? Banii-s cam puțini, o să ai prea mult de învățat și n-o să poți lucra. Poate ar fi bine să închiriezi camera lui Jenny pe o sumă mică. Dar numai dacă-mi promiți că mă lași să-ți gătesc.

Vanessa își trecu mâna prin părul aspru și-i făcu cu ochiul ciufulitului de Rufus.

– A! Praf de chilli! strigă el, înainte de a trânti în mâncare câteva linguri.

Era cam ciudățel, evident, dar era chiar amabil și ea era sigură că-i va cere o chirie mai mult decât rezonabilă. Se putea face nevăzută până când pleca Dan la Evergreen. Și poate chiar o să aibă haz să stea sub același acoperiș cu Rufus. Ar fi tatăl țăcănit pe care nu l-a avut niciodată. De fapt, avea unul, dar n-ar fi rău să aibă doi.

– Mulțumesc, domnule Humphrey. Vanessa își șterse ochii. Mi-ar face plăcere.

– Minunat! Acum adu tu niște boluri și niște pahare pentru vin. Cina e gata.

S-A NĂSCUT O STEA – ÎNCĂ O DUBLĂ

Serena stătea ghemuită în rulota ei cât putea de mult, citind scenariul pentru a suta oară, încercând să scape de frica îngrozitoare pe care o simțea în dimineața aceea de luni. Era la a doua cafea cu lapte, gândindu-se la cum repetase cu Blair în weekend.

– Închide ochii, îi ceru Kristina, o nemțoaică slabă ca un pai, make-up artist-ul ei.

Kristina se machia trăgându-și o linie îngrozitor de groasă de dermatograf, iar pe Serena o înfricoșa de-a dreptul.

Simți mângâierea ușoară a unei perii peste ochii închiși.

– În regulă. Poți să deschizi ochii, îi zise Kristina. E gata.

Serena se supuse și suspină. Cel puțin în marea scenă n-avea nicio replică, ci doar niște versuri

dintr-un cântec, căci urma să filmeze o scenă cu referire directă la cea din filmul originar, în care Audrey Hepburn cânta *Moon River* pe ieșirea de incendiu. Ken Mogul hotărâse să refacă tot, așa că rulota Serenei se afla în fața locuinței distruse din East Village, casa personajului pe care-l juca ea. Luă ultima gură din cafeaua cu lapte de la Starbucks și se gândi la ce-i spusese Blair cu o zi în urmă. Aproape că-i auzea glasul în minte.

Iată un gând înspăimântător.

Nu trebuie să interpretezi. Tu ești deja ea. *Rochia aia e rochia* ta. *Vocea aia e vocea* ta. *Îți aparține.*

– Cred că te așteaptă, îi aminti Kristina.

Studiindu-se pentru ultima oară în oglinda luminată, Serena înghiți în sec. Mai a ei de-atât nici că putea fi, dar era nevoie de o minune ca să-și dea drumul.

O minune pe nume Blair Waldorf.

Ieși din rulota Airstream din oțel strălucitor și merse pe trotuar. St Marks Place îi accentua claustrofobia mai mult decât alte locuri: era înțesat de o armată de membri ai echipei și plin de reflectoare care emanau o căldură incredibilă. Regizorul Ken Mogul era trântit în scaunul de pânză în care stătea de obicei și fuma o țigară, căci filmau în spațiu deschis, nu în împrejurimile primitive de la Barneys, jucându-se cu noul lui Blackberry.

Blair aștepta între cele două rulote, împreună cu Jasmine, umbra/asistenta ei fidelă. De umărul fetei atârna o geantă verde deschis, pe care se vedea marca împodobită a designerului Bailey Winter, Jasmine urmând să aibă grijă de costumul Serenei după ce se filma scena.

Trebuie să fie drăguț să ai un asistent.

– Pe platou, Serena! strigă al doilea asistent de regie și numeroșii membri ai echipei lui Ken începură să mișune ca niște furnici.

Imediat ce o văzu pe doamna din rolul principal, Ken Mogul sări din scaun și aproape că se ciocni de un angajat cu patru ochi. În spatele regizorului, Serena zări profilul ca sculptat al lui Thaddeus Smith, sprijinindu-se de rulota lui – una veche, marca Airstream, exact ca a ei, numai că de culoare bleu – și ciripind la un celular mic și negru.

– Holly, draga mea, gânguri Ken, punându-și BlackBerry-ul în buzunarul din spate al pantalonilor lui de frac, care se potriveau ca nuca-n perete. Ești de o frumusețe răpitoare. Costumul e absolut perfect.

Serena purta o rochie din catifea bleumarin-închis, creată de Bailey Winter, și cei mai frumoși pantofi din lume, niște balerini cu

fundă în față. Bineînțeles că avea picioare lungi, desăvârșite, deși nu făcuse niciodată exerciții.

– Mulțumesc, răspunse ea tremurând.

Abia aștepta să se termine odată.

– Bun, se răsti Ken. Vreau lumină aici! Așa, oameni buni!

Serena se duse la locul ei pe platou, mergând așa cum repetase cu o zi în urmă.

– Lumina! strigă asistentul de regie.

Lumina se schimbă: numai locul în care stătea Serena era extrem de luminat, în vreme ce restul spațiului rămase în întuneric. Iar ea nici măcar nu clipea. Își ridică ochii spre lumină și altceva nu mai putea face și nici nu se putea gândi decât la faptul că stă acolo în lumină. Ea era Serena. Ea era Holly. Nu mai știa cine e. Pur și simplu *era.*

Îți aparține, își spuse ea.

– Holly, când ești gata, începem, strigă Ken de undeva din beznă.

Era gata.

Respirând adânc, se îndreptă ferm spre scara de jos a casei. Nu șovăi, nu-și numără pașii, nu se împiedică și nici nu alergă. Urcând treptele, se întoarse cu fața spre camerele de luat vederi, respirând încă o dată adânc.

– E o noapte frumoasă, oftă ea. Mereu e o noapte frumoasă.

Urcă până la ultima treaptă și se așeză. Îl vedea pe Ken Mogul privind-o, pufăind din țigară. Și o putea vedea pe Blair, stând nemișcată și urmărind-o cu un ochi critic. Făcu o pauză și apoi, având în glas un fior care-ți rupea inima, începu să cânte.

Moon River, wider than a mile...
I'll be crossing you in style, someday.
Dream maker, you heartbreaker...

Cântă toate versurile melodiei neacompaniată. Pe platou nu se auzea nici un zgomot, iar lumina era atât de puternică, încât o clipă uită cine era cu adevărat, *era* Holly și cânta ce avea pe suflet.

Termină cântecul și o lacrimă îi alunecă pe obraz. Se uita țintă la lumină, clipind și zâmbind ușor. Întotdeauna fusese în centrul atenției; de fapt, asta devenise o obișnuință, că abia dacă mai observa. Dar acum era prima dată când se simțea cu adevărat un star.

Urmă un lung moment de liniște desăvârșită. Nimeni nu se clinti. Nimeni nu scoase o vorbă.

– Holly, șopti Ken încet, dar toată lumea îl auzi, atât de deplină era liniștea, a fost incredibil. Unde-ai ținut ascunse toatea astea, scumpo?

Sări de pe scaun și se năpusti pe platou s-o ia în brațe. Iar unii începură chiar să aplaude. Chiar și Blair.

– Doamnelor și domnilor, strigă Ken Mogul, strângând-o la piept pe Serena și învârtindu-se cu ea în brațe, s-a născut o stea!

Ken mirosea a varză murată și a espresso. Așa că ei îi dădură lacrimile. Dar era în regulă, căci deja plângea.

Disclaimer: Toate numele reale de locuri, persoane și evenimente au fost schimbate sau abreviate pentru a-i proteja pe nevinovați. Cu alte cuvinte, pe mine.

SALUTARE, OAMENI BUNI!

Treceam pe lângă Barneys zilele trecute (bine, recunosc, am stat la pândă) și ghici ce? Era deschis. Chiar așa: am năvălit sus, revenind la normalitate, cu nici măcar un minut mai devreme. Am pescuit niște pantaloni adorabili, cu șnur, marca Margiela, care vor arăta numai bine la piscină, după care am urcat la Fred's, care și-a recăpătat gloria de altădată. Bănuiesc că e adevărat ce-am auzit: s-au terminat filmările la producția aia. Mă-ntreb cum s-o fi descurcat preferata noastră. Potrivit unor surse din platou, s-ar fi descurcat (surpriză, surpriză!) foarte bine (bravo, știam noi că e fata noastră!) și a lucrat cu atâta precizie, că până și regizorul ăla acru ca o murătură n-a putut să nu zâmbească și să-i spună c-o iubește. Mai sunt și alții, prietene! Și vestea și mai bună este, după cum vă poate spune oricine de la Hollywood, că terminarea

filmărilor înseamnă și altceva: o petrecere care sărbătorește evenimentul. Am auzit că asta o să fie o dărâmare ca alea de pe vremuri, așa că țineți-vă pumnii și mergeți la portar din oră-n oră să vedeți dacă a sosit invitația. A mea a venit acum câteva zile, bineînțeles.

ANUNȚ

Întrerupem emisiunea pentru a vă informa despre o realizare foarte importantă: ABC Carpet & Home, singurul loc din Manhattan unde veți găsi, sub un singur acoperiș, covoare țesute manual din Iran și lumânări Diptyque cu-o-aromă-așa-de-delicioasă-că-ți-vine-să-le-mănânci, le oferă acum un serviciu special clienților fideli. Treceți pe acolo și întrebați de Sisi. Ea vă va ajuta să alegeți un minunat pat din pene (saltelele alea studențești sunt subțiri ca hârtia), un fermecător kilim turcesc (din cele numai bune să acoperi cu ele pereții siniștri din zgură), un candelabru frumos (alegeți unul de modă veche, din cele care contracarează – înfiorător – fluorescențele din dormitor) și toate mărunțișurile care fac din casă (chiar și dintr-un dormitor minuscul) un cămin. Niciodată nu e prea devreme să începi să te pregătești de toamnă!

Dragă GG,

În weekend eram la picnic lângă Hudson și jur că am văzut în dreptul râului un anumit armăsar de la Hollywood la bustul gol, plimbându-se pe role. Aș recunoaște oriunde bărbia aia sculptată și pectoralii și mai pronunțați. Să fi fost chiar el? Ideea e următoarea: era în niște pantaloni strâmți din spandex, care-i scoteau în relief fundul ferm și sunt aproape sigură c-am zărit niște șosete pestrițe ca un curcubeu sub role. Deci? Te rog să nu-mi spui ce cred eu c-o să-mi spui.

– ThadRulz

Dragă ThadRulz,

De când sunt rolele iar la modă? Asta chiar că mă depășește. Oricum, un singur lucru am de spus: și heterosexualii au voie să se plimbe cu rolele. De fapt, știu unul (fără îndoială heterosexual) care și-a descoperit de curând pasiunea pentru sport. În caz că vrei dovezi că **T** preferă compania domnilor, uită că unii zic că a avut aventuri cu toată lumea, de la soția mult mai tânără a unui regizor la regizorul însuși. Nu poți crede tot ce citești... dacă nu citești aici!

– GG

Î: Dragă GG,

Sunt într-un loc tare. Am o vecină adorabilă, cu care am crezut c-o să am o aventură. E-n regulă, nu? Ei bine, după aia a apărut colega ei de cameră, la fel de adorabilă, și cred că o să fie și mai bine cu ea. Ce părere ai? Să încerc să le abordez pe amândouă sau mai bine să-mi țin fermoarul închis?

– Nehotărâre

R: Dragă Nehotărâre,

Ești un tip curajos. Pur și simplu asigură-te că povestea de dragoste durează cât închirierea casei. Altfel, te așteaptă niște momente neplăcute pe scară! Și să știi că nici că există ceva mai distractiv decât o partidă în trei!

– GG

INSTANTANEE

N gânditor pe o bancă din Main Street, East Hampton. Ce i-o fi venit de hac? **D** și o fată neidentificată la Jamba Juice în Columbus Circle, „rehidratându-se" după o pipăială zdravănă? Măi copii, nu știți că sunt vreo patru hoteluri pe-aproape? **B** opintindu-se cu niște genți pline-ochi cu haine, spre locuința mamei ei de pe Fifth Avenue. Nu cumpărase destule vara

asta? Sau sunt nişte rămăşiţe cu care s-a ales ca beneficiu în noua ei carieră în modă? **T** cumpărând flori la Chelsea Market – un mic semn de preţuire pentru preferata lui din rolul principal? **V** cărându-şi operele în casa de pe Fifth Avenue, unde lucrează acum. Pare-se că noul ei şef e chiar o ploşniţă din lumea filmului sau poate că pur şi simplu se străduieşte să fie dată afară iar, din moment ce le arată angajatorilor nişte chestii sucite.

Bine, ajunge cu atâtea instantanee. Chiar n-am timp de aşa ceva. Plec spre buticul acela incredibil cu lucruri vechi de pe Elizabeth Street. Mie nu prea-mi plac hainele vechi – miros a mort –, dar mă gândesc c-ar avea haz să mă îmbrac în stilul Hollywoodului de altădată la petrecerea în vechiul stil hollywoodian. Ups, deja am spus prea mult!

Ştiţi că vă iubesc,

gossip girl

UN ADEVĂRAT FINAL HOLLYWOODIAN

Barul de pe acoperișul hotelului Oceana era un balamuc. Era aglomerat în toate nopțile de vară și, dacă veneau și ceva staruri de cinema (bine, doar un star plus unul în devenire), se transforma într-un haos. Barul în aer liber de pe acoperiș și piscina erau mai degrabă un loc în care să vezi și să fii văzut decât unul în care să vorbești și să fii auzit, așa că Serena fu puțin dezamăgită când Thaddeus îi făcu propunerea. Acum, că nu mai ducea pe umeri povara filmărilor, Serena chiar voia să stea de vorbă cu el, să afle ce fel de om e, și nu ce fel de coleg de platou. Îi trecuse pe la ureche zvonul că va pleca din oraș după petrecerea de după terminarea filmărilor, adică mâine, deci nu mai aveau de petrecut mult timp împreună, iar ea spera că în sfârșit se putea întâmpla ceva între ei, dar nu în fața camerei de filmat.

Aparent, era *singurul* zvon pe care-l auzise despre el.

– Ce bei? urlă Thaddeus când veni chelnerița să ia comanda.

Stăteau în ceea ce se presupunea că e secțiunea pentru VIP-uri, dar care nu se deosebea prin nimic de restul spațiului de pe terasa îngustă, singura diferență fiind că de unde se aflau aveau vedere directă la Hudson, fiind punctul din care râul se vedea cel mai bine. Cel puțin aleseseră noaptea numai bună de băut ceva lângă apă. Artificiile pocneau în toate părțile, în cinstea unui eveniment sau a altuia. Poate Gay Pride[1]? Sau poate maratonul din ziua respectivă. Serena nu știa niciodată.

– Caipirinha, îi țipă ea în ureche.

Thaddeus îi repetă chelneriței uluite de prezența starului, care se grăbi să aducă băuturile care probabil că vor fi din partea casei. Lui Thaddeus nu i se cerea niciodată să plătească și nici Serenei. Celebrul designer de modă Les Best îi dăduse o tonă de haine când fusese model în reclama de la parfumul lui, iar tipii îi făceau cinste mereu cu ceva de băut sau era invitată la cină oriunde se ducea.

---

[1] Paradă a homosexualilor (n. tr.).

Probabil că îi era scris să fie o stea.

Thaddeus bătea darabana în masă, în ritmul piesei cântate de Scissor Sisters, care bubuia din boxele camuflate inteligent. Privi spre Hudson și zâmbi.

– E o noapte splendidă, comentă el.

– Este, încuviință ea.

Era înghesuită între Thaddeus și bara de protecție din jurul terasei.

– Sunt tare bucuroasă c-am ieșit fără să ne facem griji că trebuie să ne învățăm replicile sau că mâine o să țipe Ken la noi.

– Fir-ar! Mie-mi spui?!

Thaddeus își aprinse o țigară, trase repede un fum, după care i-o pasă Serenei.

Ea trase din țigara cu filtrul puțin umed – se pupase deja cu Thaddeus în fața camerei de filmat, așa că puțină salivă de-a lui n-o deranja –, iar chelnerița le aduse comanda. Thaddeus îi întinse cocktailul peste masă.

– Să rostim un toast, sugeră el, ridicând paharul cu cocktail Cosmo roz.

Cosmo roz?

– Bineînțeles, zise ea, ciocnind paharul. În cinstea unui film incredibil!

– În cinstea unei colege de film incredibile, o corectă el, ridicând din sprânceană. Și în cinstea unui debut incredibil.

Își întinse mâna pe spătarul băncii și o trase pe Serena puțin mai aproape, punându-și mâna stângă pe umărul ei.

– În curând încep jocurile de artificii, nu? spuse el dând din cap și privi spre râu, unde se vedeau deja explozii luminoase.

– Iar DJ-ul a pus o piesă mai lentă, una a The Raves.

– O știu! țipă Serena.

Îi suna cunoscut, dar nu reușea să-și dea seama ce melodie era.

– E a trupei The Raves, explică Thaddeus. Sunt destul de apropiat de tipul de la percuție.

Întinse mâna și luă țigara aprinsă de la ea, trăgând un fum pe furiș.

– Pe bune? Eu o cunosc pe interpreta vocală. O cheamă Jenny. Am fost colege de liceu. Stai puțin, mi se pare că ieșea cu prietenul tău, percuționistul, cum îl cheamă...

– Nu, râse Thaddeus, nu cred că-i tocmai genul lui.

Poftim? Și care-i genul lui?

Serena nu prea era sigură de ce-a vrut să spună el, dar nu venise acolo că vorbească despre viața

amoroasă a lui Jenny Humphrey. Luă o gură din băutura ei dulce și-și flutură genele spre gloata de fete care se strânseseră dincolo de cordonul de catifea care delimita secțiunea pentru VIP-uri. Fetele etalau un machiaj hidos și mult prea mult dermatograf, chicoteau și-i fotografiau pe ea și pe Thaddeus cu telefoanele mobile.

Probabil c-o să le trimită prin e-mail la vreun website monden, se gândi Serena iritată.

Of, nu fi atât de prostănacă.

Și un cerc mare de artificii izbucni cu un zgomot puternic și Serena scoase un mic țipăt de spaimă, aruncându-se în brațele musculoase și calde ale lui Thaddeus Smith.

– Nu te speria, râse el. E doar zgomot.

– Cred c-am rămas fără admiratoare, îi zise ea, arătând din ochi spre gașca de fete.

– Cred că n-o să mă obișnuiesc niciodată cu asta, se încruntă el. Adică faptul că vreo poză neclară cu noi, făcută cu mobilul, o să ajungă în ziare.

– Da, cam ciudat, șopti ea, atingându-i din întâmplare urechea cu vârful nasului.

– Îmi faci o favoare? o întrebă el.

Înainte să apuce să deschidă gura ca să-i răspundă, el se aplecă și o sărută delicat pe buze. Exact la momentul potrivit: peste râul Hudson

se declanşase o explozie imensă de artificii, cu lumini scânteind şi apoi stingându-se imediat.

Era absolut banal și absolut romantic: un moment tipic hollywoodian.

Uau.

N ARE NECAZURI CU FEMEILE

– Camarade! Nate! strigă Anthony Avuldsen, scoțând capul pe geamul BMW-ului său M3 negru și claxonând.

Nate tocmai își lega bicicleta, încuind-o cu un lacăt, de un semn pe care scria PROPRIETATE PRIVATĂ. ACCES INTERZIS, din capătul parcării murdare din zona Main Beach. Trebuia să se întâlnească cu Tawny, dar apariția lui Anthony era o surpriză bine-venită. După ce vorbise cu Blair la telefon... simțea doar că e cuplat cu cine nu trebuie. Și ajunsese cu douăzeci de minute mai devreme.

Există un început pentru toate.

– Salut, spuse Nate, îndreptându-se spre locul din dreptul șoferului. Ce mai faci?

– Nu cine știe ce, rânji Anthony. Vin de la plajă și merg spre casă. Ce-ar fi să urci să facem o plimbare?

Întinse mâna la scrumiera din mașină, de unde scoase o țigară de iarbă pe care tocmai o rulase și pe care o flutură în aer.

– O plimbare scurtă, mă-nțelegi.

Nate de-abia aștepta. Ocoli mașina și sări pe locul de lângă șofer, așezându-se pe scaunul moale, din piele bej.

Anthony opri muzica și apăsă pe un buton, iar geamul din dreptul lui Nate coborî imediat. Ocoli parcarea și ieși în stradă.

– Hai, aprinde-o, îl îndemnă el.

Nate se repezi la țigară, își scoase Bic-ul de care nu se despărțea niciodată din șosetă și-o aprinse.

– A fost bine la petrecerea lui Isabel de acum câteva nopți. Anthony întinse mâna să ia țigara de la Nate. Păcat că n-ai venit.

Nate suflă un fum lung pe geam. Își studie reflexia în parbriz: n-avusese timp să se bărbierească de dimineață și arăta cam butucănos. Avea un tricou murdar, iar deodorantul cedase de câteva ore bune, blugii-i erau pătați de grăsime și jegoși. Era foarte bronzat, dar tot părea puțin nesănătos, probabil pentru că nu prea dormise și avea ochii cam roșii.

Dar oare lipsa somnului să fie de vină în cazul ăsta?

Se întoarse să ia țigara de la Anthony și-și privi mai atent amicul: purta o pereche de pantaloni scurți de plajă Vilebrequin, cu un imprimeu aiurea, niște șlapi vechi și ponosiți și ochelari de soare. Bronzul lui putea rivaliza cu al lui Nate, dar n-avea cearcăne sub ochii limpezi precum cristalul și arăta ca majoritatea tipilor din Hampton: un băiat în vacanță, care se întoarce acasă de la plajă cu mașina și trage și el un fum. Nate trase amărât din țigară. Iarba era minunată, dar nu schimba faptul că se simțea obosit, că era deprimat și... gelos. De ce Anthony se relaxa toată ziulica pe plajă, iar el muncea ca un câine?

Poate pentru că Anthony nu fura stupefiante care îmbunătățesc performanța de la antrenorul lui dezordonat?

Nate bătea în geam ritmul piesei care se auzea la casetofon, de pe un album vechi al lui Dylan și, pentru o clipă, pierdu contactul cu realitatea, închipuindu-și vara ideală: ar fi pe plajă, bineînțeles, ar face surfing la Montauk sau pur și simplu ar lenevi pe nisip, umblând pe-acolo în decapotabila Aston Martin a lui taică-său, fumând cu Anthony și cu ceilalți prieteni din

echipa de lacrosse și stând în pat cu Blair până după-amiaza târziu. Sau poate c-ar lua-o pe Blair la o plimbare de câteva săptămâni pe ocean, de-a lungul coastei din Maine. Ar învăța-o să pescuiască. Să mănânce homar. Și ar face sex la greu. Ar dormi. Și ar face sex din nou. Ar înota. Și ar mai face sex încă o dată.

– Ești aici, camarade? îl întrebă Anthony.

– Scuze, îngăimă Nate, revenind cu picioarele pe pământ.

– Ce mișto e! zise Anthony, oprind la semaforul care era pe roșu.

Trei fete hoinăreau pe-acolo, în sutienul de la costumul de baie și pantaloni scurți de surfing. Deși aveau cam treisprezece ani, erau drăguțe foc.

– Care-i treaba cu puicuța Tawny, amice? E super.

– Da, e, răspunse Nate, pasându-i țigara. E tare. Dar habar n-am. Poate că nu prea-mi pasă mie de fete acum.

Anthony izbucni în râs, înecându-se puțin cu iarba.

– Daaa, sigur! Am mai auzit de-astea.

– La dracu'! Pur și simplu nu e Blair, dacă pricepi ce vreau să spun, îi explică Nate.

– Păi nu există decât o singură Blair pe pământ, răspunse Anthony, cu vorbirea lui

împiedicată, de muncitor, stingând țigara în scrumiera din mașină.

Își trecu mâna prin părul de culoarea nisipului.

– Vă împăcați?

Nate clătină din cap nefericit. Drumul lui în viață era închis, exact ca acela al unui servitor. Blair se străduia să ajungă un as în lumea modei. Iar el fusese un nătărău, distrusese relația cu ea iar și iar, crezând mereu c-o are la degetul mic sau călcând pe alături și făcându-și de cap cu cea mai bună prietenă a ei sau cine mai știe cu cine, fiind orb și nevăzând cum stăteau lucrurile în realitate: fără Blair, viața lui nu însemna nimic.

Se pare că Blair nu era singura regină de dramă.

ÎNAPOI LA LOCUL CRIMEI

Serena se strecură încetișor în rulotă pe treptele de metal care scârțâiau sub pașii ei – adică atât de încet cât reuși, având în vedere faptul că avea niște pantofi Michael Kors cu tocuri metalice. Nici măcar nu trebuia să fie acolo; toți actorii își terminaseră treaba și din echipă rămăseseră doar cei care se ocupau cu recuzita de platou. Dar Serena se hotărâse să stea cu Blair în miercurea aia – voia să pună mâna pe rochița neagră pe care Bailey Winter o făcuse pentru ea când o juca pe Holly, în scena petrecerii, punctul culminant al filmului. Era ținuta perfectă pentru petrecerea *adevărată* la care avea să participe în seara următoare.

Intrând în rulotă, Serena aprinse lumina și închise ușa șubredă. Toaleta era încă plină de farduri și de produse pentru păr și toate costumele

ei fusese călcate și așezate într-o ordine desăvârșită de umbra/asistenta ei, iar acum atârnau pe un dispozitiv cu umerașe, la câțiva centimetri unul de altul.

Te-am prins. Se repezi la rochița neagră, întruchiparea perfecțiunii. Parcă era croită special pentru ea și, chiar dacă pe bretelele subțiri fuseseră aplicate câteva mărgele negre și fine, rochia era lucioasă și simplă. Era mult mai ușor decât să te duci la cumpărături.

Chiar așa, cumpărăturile sunt o pacoste.

Dând la o parte folia care-o proteja de praf, Serena luă cu grijă rochia de pe umeraș și o strecură în geantă. Teoretic, nu trebuia să-și însușească unul dintre costume. Acum, șterpelind din rulotă, avea un avânt pe care-l mai avuse o singură dată în viață, când avea zece ani și subtilizase de la Boyd's o gumă Bonne Belle, din care putea să facă baloane. Încremeni când auzi pe cineva ciocănind la ușă.

– Cine e? întrebă tremurând, trăgând repede fermoarul genții Hermès din pânză portocalie. Tu ești, Thad?

Capul unui tip cu un bronz splendid se iți pe ușa rulotei. Părul lui brunet și țepos era ciufulit cu măiestrie, iar sub sprâncenele perfect arcuite avea niște ochi verzi, enormi, cu gene

lungi și frumoase. Era îmbrăcat într-o bluză neagră, mulată și fără mâneci și pe brațele lui lungi și slăbănoage se vedeau niște pești tatuați.

– Nu, eu sunt, se scuză Serena. Rulota lui Thad e următoarea.

– Sfinte Sisoe! zise tipul, înroșindu-se ca racul. Îmi pare *foarte* rău. Cred că ar fi trebuit să știu, nu să merg din rulotă în rulotă.

– Nu-i nimic.

Răsuflă ușurată, dându-și seama că nu venise s-o aresteze pentru furt.

– Eu sunt Serena.

– Doamne! Bună, strigă necunoscutul, sărind în rulotă și întinzând mâinile, în timp ce lanțul de la portofel îi zăngănea, lăsând ușa să se trântească.

Câte trebuia să facă pentru a putea șterpeli haine în toiul nopții.

– Sfinte Sisoe! Serena! Mă bucur atât de mult să te cunosc în sfârșit!

Îi luă mâna și o ținu într-ale lui.

– Și eu mă bucur, îngăimă ea.

Necunoscutul avea un accent vag pe care nu putea să-l localizeze, pentru că pur și simplu nu-i venea nimic în minte. Trebuia oare să știe cine e tipul?

– Of, uită-te la mine! Dau buzna chiar când tu ai treabă și năvălesc de parcă aș fi un fan cu

respirația tăiată. Scuze. Probabil că mă crezi sărit de pe fix.

– Nu, deloc. N-am treabă, minți ea, strângând la piept geanta de pânză. Trebuia să iau ceva de aici.

– Thad zice c-ați terminat filmările, spuse el. Te deranjează dacă stau jos?

Și se așeză picior peste picior pe scaunul din fața toaletei.

Ia loc, te rog.

– Da, așa e. Slavă Domnului!

Serena se străduia să nu arate cât de perplexă era. Cine *o fi fiind* individul?

– E o muncă nebunească, dar cineva trebuie s-o facă.

Tipul își reluă poziția picior peste picior și se lăsă pe spate, analizând-o din cap până-n picioare.

– Dar tu arăți splendid. Minunat. Exact cum a zis Thad.

– Ah, da, Thad, repetă ea, devenind suspicioasă.

– Doamne, am uitat să mă prezint. Mereu fac așa. Vorbesc întruna, pentru că de obicei mă emoționez, deși tu ești atât de dulce și de frumoasă, că nu văd cum s-ar putea simți vreun om tensionat în prezența ta, în caz că nu e un băiat care să vrea să te invite în oraș...

Serena se înroși. Cine era tipul?

– Văd că spun prostii în continuare. Of, Doamne, mă port aiurea câteodată. Pe mine mă cheamă Serge. Mă bucur enorm că, în sfârșit, te cunosc.

– Serge... repetă ea. *Serge? Serge? Cine naiba era Serge?*

– Serge, prietenul lui Thad, explică el. Nu-mi vine să cred că ne cunoaștem abia acum, după atâta vreme. O să-i trag un pumn lui Thad când îl văd. Să ne țină departe unul de celălalt! Ridicol!

Poftim? *Ce*... al lui Thad?

– Thad vorbește mult despre tine, minți ea. Nici mie nu-mi vine să cred că nu ne-am cunoscut până acum.

– Bănuiesc că din *oarecare* motive, recunoscu Serge, luând un tub de cremă corectoare de pe toaletă și jucându-se cu el. Trebuie să fim discreți, așa că eu îmi petrec cea mai mare a timpului în camera mea. Vreau să spun că nici măcar nu stăm la același *hotel*. Eu sunt cazat la Mercer. Știi cum e – doar te-ai lăsat fotografiată cu el în pozele alea care-au împânzit tot orașul. Ești cea mai dulce. Îți suntem recunoscători amândoi.

Pozele alea? Sărutul fusese doar pentru cei care făceau fotografii? Thad o folosise? Serena se sprijini de perete. Nu-i venea să creadă că se înșelase în halul ăsta. Credea că ei doi chiar au

o relație, însă el nu era decât un homosexual frumos, cu un iubit adorabil, pe care-l ținea ascuns. Simți că trebuia să stea jos.

– Da...

Serena-și trânti geanta jos și se așeză pe canapea, scoțându-și pantofii și strângându-și picioarele sub ea.

– Știi, Thad e cel mai tare. Sunt bucuroasă că pot da o mână de ajutor.

Oftă. Aproape că spusese adevărul. Ar fi trebuit să-i sară muștarul, să se înfurie sau să se simtă rănită, dar chiar nu-i venea să creadă că nu-și dăduse seama până atunci.

Nu c-ar fi avut prea multe indicii.

– I-am zis că e norocos să lucreze cu o vedetă splendidă. Vreau să spun că uneori tipele care joacă cu el în roluri principale o iau razna și devin atât de posesive, că ajung să-și închipuie că formează *un cuplu* cu el. Adică nu sunt capabile să facă diferența dintre imaginație și realitate. Adică... bună dimineața! Doar *ne prefacem.*

– Îhî, încuviință ea, dând din cap.

– Dar tu nu ești așa, se repezi Serge imediat. Tu ești o profesionistă veche în meserie, deși ești la primul tău film! Vreau ca de acum încolo să joci în toate filmele în care joacă și Thad. Promite-mi c-o să joci!

– Te rog! chicoti Serena.

Era greu să fii supărată sau rănită, când și Thaddeus, și iubitul lui erau atât de *drăguți.*

– Nu, adică, strigă Serge, sărind de pe scaun și aruncându-se lângă ea pe canapea, *trebuie* să vii la casa noastră din Palm Sprins în weekend. Dau un bal! Dacă te tentează... Cred că știu un tip arătos pentru tine.

– Serios?

Părea amuzant.

Și era clar că putea avea încredere în gustul lui în materie de bărbați!

Disclaimer: Toate numele reale de locuri, persoane și evenimente au fost schimbate sau abreviate pentru a-i proteja pe nevinovați. Cu alte cuvinte, pe mine.

SALUTARE, OAMENI BUNI!

Pe cuvând că n-am la dispoziție decât cinci minute ca să scriu – habar n-am când a luat-o la goană așa vacanța de vară, dar pur și simplu nu-mi dau seama când trece ziua, între lecțiile de tenis de la Ocean Colony și ora la care beau cocktail pe acoperișul de la Met. Să începem cu e-mailurile voastre, pentru că în ultima vreme toată lumea e preocupată de un singur lucru...

E-MAILURILE VOASTRE

Dragă GG,

Știi cumva cum pot face rost de o invitație la petrecerea de marți? Prietenul meu zice că mă duce, dar bănuiesc că e țeapă și c-o să i se strice jeepul în ultimul moment sau ceva de genul ăsta. Dar vreau foarte, foarte mult să mă duc, deci am nevoie de un plan **B.** Ajutor!

– *Apucata

R: Dragă *Apucata,

Umblă vorba că lista de invitați e atent supravegheată. Așa că să sperăm că prietenul tău nu te duce cu preșul – sau chiar c-o să fii apucată când o vă vezi limuzinele venind ca niște mașini comune. Îmi pare rău!

– GG

Î: Dragă GG,

Eram cu familia la Amsterdam și am reușit să mă strecor să mă duc să văd ce era într-adevăr de admirat. După ce am fumat niște praf într-o cafenea, jur c-am văzut-o pe fata aia, **J,** dansând la o fereastră în Cartierul Roșu. Acum îmi pare rău că nu i-am zis să facă un dans erotic la mine-n poală. Spune-mi că ea era!

– Despr8

R: Dragă Despr8,

Regret. Poate că părinții ei sunt o alternativă, dar mă tem că **J** a noastră nu e. E plecată să studieze artele frumoase și poate arta frumoasă a băieților frumoși, dar dansul erotic în poala clientului din Cartierul Roșu și turiștii libidinoși nu sunt prevăzuți în programă.

– GG

CUM SĂ-ȚI ÎMBUNĂTĂȚEȘTI PETRECEREA. CONVERSAȚIA FĂRĂ PRETENȚII

Test recapitulativ, la îndemână pentru toți camarazii mei de chefuri. Să vă distrați!

1) Te prinde la colț un regizor aspirant, îmbrăcat prost și libidinos, care vrea să te duci acasă la el pentru o vizionare privată. Reacția ta:

   a) Vrabia mălai visează, perversule.
   b) De ce să mergem la tine? Ia-ți telefonul cu cameră video și ne vedem în baie!
   c) Mi-ar face plăcere, domnule Mogul!

2) Stând la coadă la toaletă, un tip rubensian, care-arată-a-producător, te întreabă ce părere ai despre filmul lui. Reacția ta:

   a) Cred c-au fost niște nereguli cu distribuția – de exemplu, o actriță care s-o joace pe ingenuă mai ingenuu nici că s-ar fi găsit – dar nu e rău
   b) Costumele sunt simpatice, deși eu am fost dintotdeauna de părere că, în ce privește costumele, mai puțin înseamnă mai mult.
   c) Ați început deja filmările la continuare?

3) Un star de cinema celebru în lumea întreagă, incredibil de arătos, te invită la tangou. Reacția ta:

- a) Tangou? Eu aș prefera să mergem într-un loc mai retras, departe de paparazzi.
- b) Ține-mă strâns. Te rog, doar ține-mă strâns.
- c) Întotdeauna am crezut că homosexualii sunt cei mai buni dansatori!

4) O starletă cu picioare lungi alunecă, se împiedică și-și varsă cocktailul de fructe pe balerinii tăi cei noi, din piele de căprioară, marca Sigerson Morrison. Reacția ta:

- a) Nu-i ziçi nimic – îi arunci băutura în față.
- b) Pantofii mei! Mândria și bucuria mea! Rațiunea mea de-a fi!
- c) Ducă-se! O să dansez în picioarele goale!

Gata! Nu trișați.

În regulă. Varianta corectă de răspuns este C în toate cazurile. De parcă nu v-ați fi dat seama. Ne vedem diseară!

Știți că vă iubesc,

gossip girl

D ARE UN BILET DE AUR

Dan o văzuse pe Bree luându-și avânt când făcea diverse exerciții, complet goală, evident, dar n-o văzuse niciodată aranjată pentru o petrecere în oraș. Așa că atunci când ieși de la stația de metrou numărul 6 pe Seventy-seventh Street, rămase înmărmurit s-o găsească așteptându-l, îmbrăcată într-o bluză din mătase albă, cu părul blond – pe care nu-l văzuse niciodată desfăcut – revărsându-se ca o cascadă peste umerii sărutați de soare. Fusta lungă, mai jos de genunchi, brodată și de culoare turcoaz, părea o descoperire pe care-o făcuse la un târg de vechituri de prin Turcia.

Dan era în ținuta cea mai potrivită pentru o petrecere, din ce avea el în garderobă: un costum Agnès B., gri-închis, cu o croială fină, pe care i-l făcuse cadou fostul lui agent pe vremea

când se credea că era un nume promițător în lumea literară.

Și nu un smucit care-aproape-că-s-a-lăsat-de facultate și care-și înșală iubita cu care locuiește.

– Bună, frumoaso, îi strigă el îndrăzneț, sărind peste ultima treaptă și pășind direct pe trotuar.

Îi *era* mai ușor să sară treptele de când începuse programul de exerciții.

– Mulțumesc.

Bree îl sărută pe obraz.

– Te simți echilibrat? Arăți bine. Sper că nu m-am îmbrăcat sub așteptările tale.

– Deloc. E bine. Mergem?

O luară la pas pe Lexington, printre norii de gaze de eșapament de la autobuze. Lumina înserării licărea pe ferestrele de la Starbucks.

– Deci, zise ea, mergând și punându-și brațele în jurul propriului ei corp, tot nu sunt sigură că înțeleg de ce te-au invitat la petrecerea asta.

– Nici eu nu sunt, recunoscu el. O cunosc pe Serena de multă vreme... Sau m-o fi pus Vanessa pe listă? Cui îi pasă? O petrecere e o petrecere, nu?

Ieșiră în Seventy-first Street.

– Așa e, încuviință Bree bățoasă.

Părea puțin emoționată și încordată pentru o persoană care adopta de obicei atitudinea zen.

– Apropo de Vanessa...

– Da...

Instinctiv, Dan își duse mâna în buzunar, căutându-și pachetul de Camel. Păcat că-și uitase țigările cu iarbă de grâu și ginseng.

Bree suspină.

– Poate-ar trebui să te gândești. Să meditezi. Să respiri adânc. Să te echilibrezi. După aceea totul va fi limpede. Nu-ți pot spune eu ce să faci. E viața ta. Dar mi-ar plăcea să văd că reușești să găsești niște răspunsuri. În definitiv, asta e tot ce vrem în viață, nu?

– Bineînțeles, mormăi Dan, uitându-se în ambele părți înainte să traverseze Third Avenue, în speranța c-o să-l lovească un taxi, ca să nu mai fie nevoit să susțină o asemenea discuție.

– Nu știu, spuse Bree oftând și dându-și părul peste umăr cu un aer absent. Oricum, eu plec la Santa Cruz la sfârșitul verii. N-am nici o pretenție la tine. Dar ne-am simțit extraordinar, nu?

– Absolut. A fost incredibil. Dan făcu o pauză. Auzi?

Un vuiet nesuferit întrerupse liniștea serii: un vacarm de claxoane și zgomotul pe care-l făceau mașinile trecând încet, amestecate cu câte un țipăt și cu țăcănitul neîntrerupt al aparatelor de fotografiat.

– O fi de la petrecere? întrebă ea. E atâta... *gălăgie.*

S-o fi așteptând ca petrecerea lunii să fie o chestie liniștită?

– Hai, o îndemnă el, luând-o de mână, încântat că are un pretext să pună capăt discuției.

N-avea chef să vorbească despre stadiul în care se afla relația lui cu Vanessa. Și adevărul e că n-avea nici un răspuns.

– Nu vreau să întârziem.

Pe strada lui Holly Golightly nu mai era deloc liniște. La ambele capete erau semne care interziceau accesul și niște namile de paznici, iar din mijloc se întindea un covor roșu până în dreptul clădirii cu pricina. Pe Second Avenue limuzinele erau parcate în fața a două șiruri de case, iar la colț era o zonă izolată, ticsită de reporteri și fotografi.

La intrare, Dan îi prezentă invitația matahalei cu cioc, care dădu din cap neprietenos și îi aplică ștampila pe mână cu mult mai mult avânt decât era nevoie.

– Vrei ceva de băut? o întrebă pe Bree când treceau pe lângă o masă lungă, pe care erau așezate pahare de șampanie elegante.

– Nu știu dac-ar trebui să beau în seara asta, răspunse ea aspru, că nu reuși să se gândească

decât că a vrut să spună că nici *el* n-ar trebui să bea.

Ei bine, nu ea era sufletul petrecerii?

Dan luă două pahare – dacă ea n-avea de gând să bea, putea bea el pentru amândoi – și dădu imediat unul pe gât. Râgâind încet, puse pe masă paharul gol și-și croi drum prin îmbulzeală, ținând-o de mână pe Bree, în cealaltă având paharul cu șampanie rece. Reușiră să se strecoare prin mulțime și ajunseră în hol. Bree țopăi în fața lui când o luară din hol pe scări. Poate că intra în atmosferă?

– E un exercițiu super, comentă ea.

– Da, super, o aprobă el, gâfâind în spatele ei.

Pe măsură ce urcau, vacarmul pe care-l făceau țipetele fetelor și bubuitul tobelor se auzea tot mai tare. Pereții crăpați erau surprinzător de rezistenți, dar nici ei nu reușeau să camufleze tămbălăul. Când ajunseră pe palierul de la etajul trei, se izbiră de gloata din apartamentul de sus: de deasupra, adică de la ultimul etaj, se uita la ei chiorâș Chuck Bass, enervant de elegant, cu maimuța lui cea albă, îmbrăcată cu un tutu roz, cocoțată pe un umăr și fluturând o baghetă magică de un argintiu strălucitor.

– Romeo! îl strigă el pe Dan, străduindu-se ca vocea să-i sune ca cea a unei fete.

Dan îl salută amabil cu o înclinare a capului. Îl ura pe ticălosul ăla, cu vechitura lui de costum de cosmonaut de la Prada, din anii optzeci. O luă de mână pe Bree și o trase pe scări în spatele lui: era nevoie de ceva dibăcie ca să poată s-o ducă dincolo de Chuck în siguranță.

– Cine e? vru ea să știe.

– Nimeni, îi spuse Dan ferm.

Urcară grăbiți la ultimul palier, lovindu-se de oameni și trecând ca buldozerul pe lângă Chuck Bass, până când aproape că se ciocniră cu Vanessa. Din nou.

Trebuia neapărat ca astfel de întâlniri să înceteze.

Vanessa era însoțită de aceiași băiețel pe care-i trăgea după ea în Central Park cu câteva zile în urmă, numai că puștii nu mai erau mânjiți de înghețată, ci erau chiar curați, etalând niște blazere albastre șic, cu nasturi din alamă, pantaloni scurți din pânză și pantofi din bumbac alb, care le veneau perfect. Părul lor blond fusese netezit și pietănat fără cusur. Păreau supărați.

– Dan! se bâlbâi Vanessa, evident surprinsă. Ce cauți aici?

– Am crezut că... poate m-ai pus tu pe o listă... înainte... îngăimă el. Nu mi-a trecut prin cap că vei fi aici, știi...

– Sora lor a lucrat la film, spuse ea, punându-și mâinile pe capetele băieților. Așa că n-am avut încotro.

– Bună, zise Bree jenată. Eu sunt Bree. Cred că ne-am cunoscut acum câteva zile.

– Eu sunt Vanessa.

Și-i zâmbi fals. Bree? Ce fel de nume mai era și *ăsta?*

– Pe mine mă cheamă Edgar, se trezi unul dintre gemeni, îndreptându-și cu mândrie spatele.

Îi dădu drumul mâinii Vanessei și o întinse spre Bree. Oare uitase de mica scenă când vomitase în parc?

– Pe mină mă cheamă Nils, spuse celălalt puști, împingându-l ușor pe frate-său și zâmbindu-i lui Bree.

Dan nu putu să nu bage de seamă că vorbeau ca niște variante mai mici ale lui Chuck.

Începeau devreme băieții ăștia din Upper East Side.

Bree se aplecă stând pe un genunchi și se uită țintă la cei doi gemeni.

– E clar că aveți haz.

Vanessa chicoti. Dan lăsă capul în jos și o analiză. În mare, era neschimbată: capul ras, plină de atitudine, numai că, în loc de blugi și de bluza neagră din bumbac, avea niște pantaloni

șic, de un negru lucios, și un top de aceeași culoare, ușor transparent, moale și delicat – se poate să fi fost din mătase. Arăta aproape feminin și, deși sună ciudat, uneori Dan uita că era doar atât: o fată.

– Vrei să mergem undeva să stăm de vorbă? întrebă el, făcând o încercare.

Vanessa ridică din umeri.

– Dacă te poți strecura.

Bree îi ținea în poală pe gemeni și le citea în palmă.

– Avem o groază de discutat, nu? recunoscu el.

Bree începu să cânte în sanscrită.

Ăsta e eufemismul anului.

LUMEA TOATĂ E O SCENĂ

Cum în apartament nu exista mobilă adevărată, mulțimea de petrecăreți beți transformaseră spațioasa încăpere principală în ring de dans. Blair dăduse pe gât trei pahare de Bellini, așa că era gata să-și facă datoria și să-și etaleze fundulețul drăgălaș dansând. Și, oricum, învățase pe de rost scena petrecerii din *Mic dejun la Fred's* și știa ce așteaptă lumea de la ea. Serena era Holly, desigur – până atunci nimeni nu negase asta –, dar nu însemna că nu putea să se distreze și ea pe cinste. Avea la dispoziție o mare de băutură și o petrecere.

Ca să nu mai pomenim de un tip sexy.

– Bună, îi șopi Jason la ureche. Mă bucur să te revăd.

Ea răspunse imitându-l perfect pe unul dintre petrecăreții de la cheful din filmul originar,

numai că doar o expertă ca ea ar fi putut recunoaște interpretarea. Rochia ei Blumarine, o imitație de pene, se unduia sexy când se mișca, iar în mână avea un portțigaret din sidef, de modă veche. Singurul detaliu la care se hotărâse să renunțe fusese tiara cu diamante.

Nu avea nevoie de o anumită coafură ca să joace rolul de prințesă.

– La dans! porunci ea, apucându-l pe Jason de degetele lui fine și lungi și trăgându-l mai aproape de ea. El avea cel mai frumos surâs pe care-l văzuse vreodată și era așa de înalt și arăta atât de bine!

– Desigur, doamnă.

Își desfăcu nasturele de la gât al cămășii bleu Steven Alan cu care era îmbrăcat. Era foarte excitant că arăta aproape ca un nătărău!

Blair se apropie și mai mult de el, plăcându-i că, datorită înălțimii lui ieșite din comun, se simțea micuță și delicată și sexy.

Îi simțea mirosul de săpun al pielii și damful de bere din respirație, iar mulțimea dispăru în întuneric când ea-și înălță capul, uitându-se visătoare la zâmbetul lui strălucitor. În clipa aia îi era greu să-și aducă aminte că îi mai plăcuseră și alții la viața ei, printre care Domnul Cum-l-o-fi-chemând sau Domnul Muncitor.

– Știi... începu clipind sugestiv. Serena o să se întoarcă la ai ei ca să-și petreacă restul verii, dar cred că eu aș putea rămâne...

– O să fim vecini, îi răspunse el zâmbind, și de-aia s-ar putea să dăm de bucluc.

– Mie-mi cam place să dau de bucluc.

Bună dimineața, ce eufemism!

– Atunci... rânji Jason.

Se aplecă și o sărută încet. Pe buze avea aroma berii dulci din care băuse toată noaptea, dar și un iz de mentol. Era delicios. A fost un prim sărut absolut *perfect.*

Apoi ea îi răspunse cu un surâs înainte de a arunca o privire în jur. Dansau încet, deși toată lumea se zbânțuia și se învârtea pe o piesă a Madonnei pe care tocmai o pusese DJ-ul. Blair trase corpul lui cald și mai aproape, deși temperatura ajunsese la vreo patruzeci de grade în apartamentul plin de nu mai puteai arunca un ac. Dar apoi îl zări cu colțul ochiului pe Domnul Muncitor în persoană. Fir-ar să fie! Nu se îndoia că Nate ar fi fost în stare să strice un moment desăvârșit chiar și acum.

Nate Archibald era de mână cu o tipă pe care Blair n-o recunoscu. Dar nu era nici una din târfulițele de la L'École, care se îmbrăcau

de la Marni. Era clar că tipa nu avea haine de la Marni, ci mai degrabă de la... Target.

Totul era exagerat la ea – bronzul, sânii, buzele, machiajul. Totul părea contrafăcut. Dar și mai groaznică decât părul tapat într-un hal fără de hal și pielea bronzată, de un portocaliu ridicol, era ținuta: o pereche de pantaloni trei sferturi de culoarea piersicii, o bluză fără mâneci, cu paiete, pe care le asortase cu niște espadrile murdare și cu un rucsac lucios, tot de culoarea piersicii, o imitație Prada cumpărată-de-la-colțul-străzii. Blair nu văzuse niciodată așa ceva. Era un dezastru. Se uită spre Bailey Winter, cara stătea în picioare în partea cealaltă a sălii. Ar fi dat oricât ca să audă ce-i șoptea lui Graham Oliver chiar în clipa aia.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă Jason, adulmecându-i gâtul.

– Scuze, bolborosi ea, desprinzându-se din brațele lui. Lipsesc un minut.

Numai că-ți trebuie mai mult de un minut să-ți revii după ce-ți vezi prima dragoste împreună cu altcineva.

CE SE ÎNTÂMPLĂ, COLEGA?

– Ești OK? întrebă Vanessa, căci Dan tăcuse prea mult, ceea ce începea s-o sperie. Să ne așezăm.

Arătă spre pervazul ferestrei din spatele lor, care dădea în curtea din spate și era deschisă puțin, lăsând să intre briza ușoară a serii. În grădină, câțiva invitați se adunaseră în jurul unei tufe stinghere de liliac ca să fumeze.

– Lucrurile s-au schimbat de când am terminat școala, nu?

Dan întinse mâna spre ea, dar o băgă în buzunar fără s-o atingă.

– Habar n-am ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni.

Taie-mi degetele. Nu mai simt.

Nu te mai simt pe tine. Sau pe tine. Pe tine.

– Bănuiesc, începu ea aspru, dar nu fără un pic de căldură, c-ai cunoscut pe altcineva. E-n regulă.

Adică mă doare, presupun. Dar cel mai mult mi-aș fi dorit să nu-mi ascunzi asta, mai ales după ce-ai făcut scena aia la petrecerea de absolvire a lui Blair, când ai zis că rămâi cu mine toamna asta...

– Scena? repetă Dan. Eu am făcut o scenă?

Vorbise cu ea între patru ochi, într-un colț. Nu făcuse nici o *scenă*. Bine, făcuse o scenă când ținuse discursul de absolvire, dar, slavă Domnului, ea nu fusese de față.

– Oricum, nu despre asta e vorba. Problema e, continuă Vanessa, că nici eu n-am fost sinceră până la capăt.

O tipă beată, cu o față total neatrăgătoare, despre care ea își aminti că fusese dublură la film, se împiedică urcând scările. Avea un tricou roșu aprins FAN JOLIE și o grămadă de brățări zornăitoare din argint la mână. Se uită la Vanessa, dar se prefăcu că n-o recunoaște. Era clar că petrecerea nu era distracția ideală pentru Vanessa.

O porcărie de chef.

– Ai pe cineva?

Dan părea c-o să izbucnească în lacrimi.

– Nu, evident că n-am.

Ea își făcu vânt cu mâna.

– Dar am ceva vești destul de ciudate. Tatăl tău mi-a spus că o să-mi închirieze o cameră... deși ne-am despărțit...

Dan tresări și-și frecă glezna cu talpa pantofului. Nu crezuse cu adevărat că se despărțiseră oficial, dar bănuia că asta făceau acum.

– Şi? o întrebă el.

– Şi i-am zis că accept.

Se uită la el ca să-i vadă reacția, dar el continua să-și frece glezna cu talpa pantofului, ca un câine care are mâncărimi.

– Adică nu-mi permit să plătesc prea mult, iar el a spus că mi-o dă foarte ieftin, deci...

– Deci, zise Dan după o clipă, nu mi se pare nimic ciudat.

Nu?

– Cred c-o să fie amuzant, continuă el.

Da?

– Așa că suntem prieteni, da? întrebă Dan.

Da, confirmă ea.

Prieteni...?

UITE CE-A PESCUIT MOTANUL – ȘI PE CINE A ADUS

Thaddeus Smith dădu pe gât paharul de caipirinha rece și se aplecă spre Serena, șoptindu-i sexy, răsuflarea lui mirosind a alcool aromat.

– Cine era? o întrebă.

Nu arătă spre persoana respectivă, dar nici nu era nevoie: oricine ar fi știut clar la cine se referea Thaddeus Smith. Sosise Nate Archibald.

Se cuibăriseră amândoi într-o bucătărie minusculă, cel mai bun loc din care puteau cuprinde cu privirea toată încăperea, poziție din care Serena îl vedea clar pe Nate pentru prima dată după noaptea în care se dăduse cheful acela sălbatic cu ocazia absolvirii lui Blair. Serena dansase până căzuse lată, dar Nate stătuse pe jos, arătând mai drogat ca de obicei, iar în cele din urmă se ridicase și-o sărutase pe micuța Jenny

Humphrey pentru că pe ea o nimerise. Căpitanul Archibald se enervase atât de tare că Nate nu fusese în stare să vină acasă cu o diplomă, încât a doua zi după absolvire îl dusese chiar el la East Hampton, ca să înceapă o vară de muncă. Serena n-avusese ocazia să-și ia rămas-bun, dar știa c-o să-l revadă pe Nate curând. Și iată-l acum, etalând un bronz intens, de genul am-stat-afară-toată-ziua, care făcea ca dantura lui, oricum fără cusur, să pară și mai albă, iar ochii, oricum splendizi, să fie de un verde și mai strălucitor. Pieptul lui părea mai lat, iar antebrațele, mai puternice. Bineînțeles că Thaddeus Smith îl observase.

– E Nate, îl anunță Serena indiferent.

– E normal? se interesă Thaddeus.

Serena ridică din umeri.

– E în stare de orice, chicoti ea. Dar se pare că nu e singur.

De brațul lui Nate se agăța ca de un colac de salvare o tipă foarte blondă și foarte bronzată, ținându-se strâns de bicepsul lui, cu unghiile ei lungi, de un roșu strident. El avea ochii larg deschiși și privea tulbure de jur împrejur, de parcă ar fi fost drogat.

Ceea ce era foarte posibil.

– Te rog, spune-mi că e soră-sa, îi șopti Thaddeus. Are un fard albastru închis pe

pleoape? Să vezi când oi ajunge la hotel și i-oi spune lui Serge!

Serena analiză noua apariție. Tipa chiar era machiată cu albastru-închis la ochi. Dar și cu o nuanță de piersică, din cap până-n picioare, și arăta ca o... *piersică.* Avea un păr blond, printre care se ițeau câteve fire albe – era ca Stripper Barbie la plajă.

Stripper Barbie la plajă. Asta chiar că era ispititor.

– De unde și-o fi luat hainele? șușoti Thaddeus răutăcios.

Serena n-avu timp să continue bârfa. Blair alerga spre ea, având întipărită pe față o expresie de panică pe care Serena o cunoștea foarte bine.

– Fir-ar! bombăni Serena încet.

– Cine naiba e *asta?* șuieră Blair furioasă, încercând să ajungă în bucătăria strâmtă, trecând prin mulțimea de gură-cască.

Și Serena n-avu nevoie să întrebe la cine de referă.

– Scumpo, răspunse Thaddeus amabil, n-ai nici un motiv să te îngrijorezi *tu.*

– Nu-mi vine să cred, se repezi Blair, că Nate a avut tupeu să vină aici cu gunoiul ăla. Unde-o fi agățat-o, la mall?

Păi în Long Island erau o groază de malluri.

– Stai jos, îi porunci Thaddeus, bătând cu palma în masă. Liniștește-te.

– La dracu'!

Blair îi urmă sfatul și se cocoță pe masa din bucătărie.

– Simt nevoia să beau ceva.

– Rămâi cu noi, îi sugeră Thaddeus, cocoțându-se și el pe masă și cuprinzând-o pe Blair de umerii goi, cu un gest protector.

– N-am crezut că e adevărat.

Chuck Bass trecu pe lângă Serena ca să se alăture celor trei în bucătărie.

– Dar bănuiesc că, dacă vezi, crezi, nu-i așa, doamnelor?

– Salut, Chuck, oftă Serena, sprijinindu-se de masă, între picioarele larg desfăcute ale lui Thaddeus. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Chuck Bass să-și înfigă ghearele în splendidul ei coleg de film.

– S-a întors Blair, strigă Chuck. Mă bucur să te văd.

Se aplecă și-o sărută repede pe obraji.

– Bună, Chuck, răspunse Blair, reacționând cumsecade la pupăturile lui. Cine e ticăloasa necunoscută?

Putea foarte bine să profite de singurul lucru la care era bun Chuck: puteai avea

încredere că ia omul pe făraş, chiar dacă asta era ca nuca-n perete.

– Am auzit de ea, dar de cunoscut, n-am cunoscut-o, spuse el mândru și luă o înghițitură dintr-o sticlă de Dom Pérignon proaspăt deschisă. Nu vă întoarceți acum, şopti el, savurând evident momentul, dar cred că acum trebuie s-o cunoaștem și s-o felicităm.

Nate o conduse pe Tawny prin înghesuiala de pe ringul de dans spre adunarea de fețe cunoscute din bucătărie.

– Salutare, Serena, Blair, strigă Nate în vacarm.

Păreau și mai frumoase de cum le ținea el minte. Parcă aveau aure de zâne.

– Nate!

Serena se aplecă să-și îmbrățișeze cu căldură vechiul prieten, încercând să facă astfel încât momentul să nu fie insuportabil de penibil.

Prea târziu.

– Bună, se agită Blair, așezându-se calmă picior peste picior și fluturându-și porttigaretul ridicol de lung de parc-ar fi fost o armă. Îmi dă și mie cineva un foc, vă rog?

Thaddeus Smith își scoase bricheta Zippo din argint cu monogramă și-i aprinse țigara. Atunci începu să se audă *Papa Don't Preach,* melodia Madonnei, iar câțiva tipi super de pe-acolo se

repeziră în mijlocul ringului de dans, cântând la microfoane imaginare.

– În sfârșit, un adevărat gentleman, suspină Blair teatral. Mi-a văzut cineva partenerul?

Stai să vezi când o prinde-o Nate sărutându-se franțuzește cu Jason! Ha!

– Arăți minunat, Blair, îngăimă Nate. Bine ai revenit!

Nu știa ce altceva să spună. Se simțea ca un ticălos.

Blair sări jos de pe masă, împleticindu-se din cauza băuturii în pantofii Jimmy Choos, cu vârf ascuțit, atunci când ateriză cu zgomot pe gresia crăpată din bucătărie.

– Mulțumesc, dădu ea din cap. Scuzați-mă. Chiar am chef să dansez. Dar trebuie să-mi găsesc partenerul.

Și se întoarse în livingul aglomerat.

Serena zâmbi spre Nate, parcă scuzându-se.

– Apropo, eu sunt Serena.

Îi întinse mâna fetei necunoscute, observându-i ochii albaștri, frumoși și migdalați, și pistruii adorabili de peste tot.

Dar oare nu se gândește ea mereu să spună ceva drăguț?

– Eu sunt Tawny, spuse aceasta cu un accent gros.

– A, scuze, bolborosi Nate, Serena, ți-o prezint pe Tawny.

– Iar el e Thaddeus, zise Serena, strângând de braț vedeta de cinema. Ți-i prezint pe Nate și Tawny.

Thaddeus sări jos de pe masă și dădu mâna cu ei prietenos, întâi cu Nate, apoi cu Tawny. O tipă beată, într-o rochie mini, fără umeri, marca American Apparel de culoare violet, se ciocni de el accidental. Iar el o împinse ușurel afară din bucătărie.

– Mă bucur să vă cunosc pe amândoi, răspunse el fermecător.

Chiar că *e* un actor bun.

– Ave! interveni Chuck Bass, dregându-și glasul. Iar eu sunt Chuck.

– Tawny.

Fata își aranjă bretelele rucsacului mic, de culoarea piersicii, și-i dădu mâna înainte de a se întoarce să se holbeze la Thaddeus, aproape salivând.

– Încântat, gânguri Chuck, sărutându-i mâna și înclinându-se ceremonios. Hai să ne cunoașteam, draga mea. Nate, n-ai nimic împotrivă, nu?

Nate i-ar fi zis că nu, că n-au decât, dar nu era atent pentru că o zări pe Blair de mână cu

un tip înalt, genul funcționar de bancă, ce râdea cu capul dat pe spate. Ea îl prezenta unui individ scund, mai în vârstă, pus la patru ace, iar pe Nate îl umplea de dorință entuziasmul, atât de bine cunoscut de el, pe care-l afișa Blair, flirtând cu amândoi.

– Mă scuzați, bâigui el. Trebuie să plec.

Îndreptându-se spre ușă, îl auzi pe Chuck spunând „Apropo, ai un bronz pe cinste!"

Doar o chema Tawny[1].

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil în limba română, realizat datorită asemănării fonetice dintre *tan*, „bronz" în lb. engl., și numele Tawny (n. tr.).

B E SURSĂ DE INSPIRAȚIE

– Draga mea! Dra-*ga* mea! schelălăi Bailey Winter la Blair. Trebuie – repet, *trebuie* – să vii cu mine pe insulă vara asta. Ești *întruchiparea perfecțiunii.*

Stăteau în fața dormitorului, pentru că, dacă se îndepărta mai mult, Blair nu mai putea vedea bucătăria. Cu un gest deliberat, își dădu după ureche părul brunet, care-i ajungea aproape până la umăr. Întotdeauna îi plăcuse să i se facă complimente, dar ce să spui când cineva îți zice că ești întruchiparea perfecțiunii?

Poate „mulțumesc"?

– Încep o colecție nouă. Se numește Vară/Iarnă.

Bailey începu să gesticuleze, Blair presupunând că așa voia să arate că e vorba despre anotimpuri, numai că părea scuturat de o criză de convulsii.

– Și tu, dragostea mea, ești Iarna. Jason își puse mâna lui mare și mângâietoare pe ceafa ei.

– E incredibil, Blair, îi zise dulce.

Era incredibil, dar nu se putea abține să nu se uite cu colțul ochiului la Nate, cu ochii lui de un verde strălucitor, îmbrăcat într-o bluză bleu, veche, care se îndepărta de Serena, de Chuck, de târfulița aia care nu era din oraș și plecând de la petrecere. Oare unde naiba se ducea?

– Iar Serena e Vara! țipă Bailey, atrăgându-i iar atenția lui Blair.

Își scoase iute ochelarii de soare de aviator și se holbă entuziasmat la lumina de deasupra.

Blair și Serena, aflate de o parte și de cealaltă a ringului de dans, se priviră în ochi. Bineînțeles că-și închipuise *chiar* că va fi una dintre cele două muze, dar, dacă trebuia să împartă lumina rampei cu cineva, atunci acest cineva trebuia să fie cea mai bună prietenă a ei.

Câtă generozitate.

– O să trebuiască să locuiți cu mine amândouă, evident. Pentru inspirație, dragă! Nu vă faceți griji, în casa de pe plajă e suficient loc pentru musafiri! spuse Bailey cântând și făcându-i cu ochiul lui Jason.

Blair îl văzu pe Nate salutându-l pe hol pe Jeremy Scott Tompkinson, un coleg din echipa

de lacrosse. Uneori se întreba câte confesiuni și-or fi făcând băieții la vestiar. Oare le spusese tuturor despre cum fusese prima dată când făcuse sex cu ea? Sau cum și-o trăsese cu Serena? Blair își lăsă privirea în jos și observă că avea pumnii strânși, mici și roșii.

– Mi-ar plăcea să vin în vizită, zise Jason, trăgând-o mai aproape pe Blair. Dacă ea o să vrea.

Bailey își puse din nou ochelarii de soare, împingându-i până în vârful nasului.

– Te iau eu, dacă ea nu vrea. Râse și apoi bătu din palme. Fără îndoială că te *îngrozește* ideea! Dar nu te speria, că nu mușc. Numai dacă nu-mi ceri să te mușc! schelălăi el încântat.

Blair îi zâmbi formal. Îi era greu să se concentreze la vocea de staccato a lui Bailey. O numise întruchiparea perfecțiunii – asta auzise.

Sigur că auzise.

Dar ce era povestea cu locuitul împreună? În fine, poate era o idee. Deși tocmai îi spusese lui Jason c-o să rămână aici, palatul lui Bailey de la intersecția dintre Sixty-second Street și Park îi convenea de minune pentru lunile de dinainte s-o șteargă la Yale. Fără îndoială că Audrey Hepburn va fi stat într-un loc demn de o muză.

– Am o presimțire c-o să vină mama la „ceai“ în fiecare după-amiază, comentă ea.

– Va fi și ea la Georgica? întrebă Bailey, ridicându-și și mai mult sprâncenele negre, trase oricum sus, artificial. Minunat!

– Georgia? se încruntă Blair.

De ce trebuia să vorbească el mereu atât de enigmatic?

– Nu, dragă, la Georgi*ca*. E vorba despre casa de pe plajă. În East Hampton. Unde vom merge cu toții? explică el. Te simți bine, draga mea?

Stai puțin! În *Hampton?* Adică în acel Hampton unde-și va petrece toată vara Nate cu țărăncuța lui târfuliță? De ce nu-i spusese asta până acum?

Ba *spusese.*

– Da, confirmă ea, deși dădea din cap în semn că nu. Mă simt bine.

– Mă tem că această casă de oaspeți e mai în spatele proprietății și e *puțin* mai aproape de vecini, dar ei trec foarte rar pe acolo. Nu cumva-i cunoști, draga mea? Familia Archibald? Se pare că fiul lor o să-și petreacă vara cu ei. E cam de-o vârstă cu tine. Și e frumos ca un diavol.

Of, îl cunoștea, foarte bine.

Știți cum se zice: *iubește-ți vecinul!*

TREI PE ACOPERIȘ

Dan se cățără pe scară și deschise trapa, ieșind în noapte pe acoperiș. Clădirea nu era suficient de înaltă ca să se vadă East River de pe ea, dar se simțea mirosul jilav, de pește. Cu toate astea, apusul avea ceva magic în New York vara.

Își aprinse o țigară Camel și trase cu nesaț. Prin acoperișul smolit, denivelat, simțea bubuitul tobei și auzea vuietul monoton al mulțimii. Avea nevoie să fie singur și să se gândească. Mergând până la marginea acoperișului, se uită spre grădina din spate și, cum era o beznă desăvârșită, aproape c-o răsturnă pe Bree, care stătea acolo în poziția lotus, cu ochii închiși și cu fusta ei de țigancă, turcoaz, strânsă în jurul picioarelor.

– Te-am lovit, Bree?

– Dan, răspunse ea calmă. Deschise ochii și-i zâmbi. Fumezi.

La dracu'!

Aruncă în noapte țigara aprinsă.

– Îmi pare rău, se scuză el timid.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, spuse ea pe un ton atât de neutru, că părea de-a dreptul distant.

Dan se așeză lângă ea pe acoperiș, în întuneric. În curtea din spate era o asemenea beznă, încât abia dacă reuși să distingă vârfurile stinghere ale câtorva tufe de liliac și luminițele de la niște țigări aprinse. Închise ochii și încercă să-și închipuie că sunt pe un vârf de munte în Pacific Northwest, dar nici măcar imaginația lui de poet n-avea atâta forță.

Nu e suficient oxigen aici. Nu ajunge pentru doi...

– Nu mă deranjează dacă fumezi, continuă Bree. Mi-aș dori să nu fumezi, pentru că nu e sănătos nici pentru corpul tău, nici pentru planetă. Dar ești o individualitate. Poți face cum dorești.

Dan n-avea chef de ceartă. Scoase încă o țigară și o aprinse. Gata. Deja se simțea mai bine.

– Îmi pare rău c-a trebuit să urci aici după mine, se scuză ea.

Dan se hotărî să nu-i spună că nu venise după ea, ci ca să stea liniștit și să înghită puțină nicotină.

– Oricum, credeam că ești jos și vorbești cu Vanessa. E clar c-aveți multe lucruri să vă spuneți.

Dan nu știu ce să răspundă. Adevărul era că nu credea că el și Vanessa își vor petrece restul verii ca... prieteni.

Poate ca prieteni privilegiați?

– Să știi că nu sunt supărată, îl asigură Bree, care părea să spună adevărul. Ne-am simțit bine împreună săptămânile astea, nu?

– Absolut, încuviință el, dând din cap. Știa ce urmează.

– Chiar mi-a făcut plăcere să te cunosc, să te înțeleg cât de cât ca om. Așa ceva e întotdeauna o călătorie magică, nu crezi?

Of, Doamne!

– Ba da, răspunse Dan. Aiurelile ei despre viață se cam învecheau. Va fi bucuros că nu va mai trebui să le asculte.

– Și nu e deloc în neregulă să fii trist când se termină, zise ea. Dar drumurile noastre se despart. Al tău duce spre o mare petrecere hollywoodiană. Iar eu pur și simplu nu înțeleg așa ceva. Al meu duce în altă parte.

Își riscase și studiile, și întreaga carieră pe care o avea în față pentru o poveste de dragoste cu Vanessa, ceea ce nu-l deranja. Dar să-și riște

tot viitorul cu Vanessa pentru Bree? Ce-o fi fost în capul lui?

Bree își ridică mâinile deasupra capului și expiră adânc. În întuneric se vedeau doar bluza de un alb strălucitor și părul de un blond albicios și parcă plutea, neavând picioare.

– Of, Dan, se smiorcăi ea puțin, *e* greu să-ți iei rămas-bun, nu? Încerc să-mi aduc aminte ce zicea maestrul meu, să lași lucrurile să-și urmeze cursul, dar e greu. Adică sunt tot o școlăriță.

Deodată nu mai păru deloc greu să-și ia rămas-bun.

Dan o strânse ușor în brațe, căci i se păru un gest potrivit, apoi o privi cum dispare dincolo de trapă. Era oarecum bucuros că se despart și încântat că ea o să plece. Învățase multe de la ea, despre natură, despre exerciții și despre spiritualitate, dar ajunsese în punctul în care-și dorea să se despartă: voia doar o țigară și o clipă de liniște, după care va coborî de pe acoperiș și se va duce acasă cu Vanessa, ca doi prieteni.

– Pacoste! spuse o voce de bărbat în întuneric.

Oare de ce era așa de greu să stai singur un minut?

– Cine e?

Dan nu vedea decât un vârf roșu și simțea doar aroma de halucinogen.

– Scuze, prietene, zise Nate Archibald, apropiindu-se de el, n-am vrut să trag cu urechea. Bănuiesc că nu ți-ai dat seama că sunt aici.

– A, salutare.

Dan îl recunoscu pe zidarul care nu terminase liceul și care-i frânsese inima lui Jenny vara trecută. Însă ea își revenise repede, se pare, așa că acum nu mai exista nici urmă de resentimente.

– Te descurci binișor, comentă Nate.

– Sincer, prietene, răspunse Dan cu un aer filozofic, pur și simplu n-a fost să fie. Am crezut că mă interesează. Am crezut că sunt gata de o schimbare. Dar știi ceva? M-am înșelat. Am căzut într-o capcană, m-a ispitit *ideea* de a avea pe altcineva, deși nu ne potriveam deloc.

– Pe bune? tuși Nate.

Ceea ce tocmai îi explicase Dan îi suna destul de cunoscut.

– Treaba e, continuă Dan cu același ton filozofic, că acolo jos e o fată și ea e aleasa, prietene. Ea e *aleasa.*

Care aleasă?

– Cred că știu exact ce vrei să spui, adăugă Nate, cu o octavă mai sus decât de obicei. Și puicuța avea dreptate și ea – chiar există niște drumuri și uneori pur și simplu... se despart. Nu?

Uau.

– Habar n-am cum e cu drumurile, răspunse Dan, deși întreaga idee era luată din poezia lui Robert Frost, *The Road Less Traveled*, din care chiar citase în discursul ținut la terminarea liceului. Ca să fiu sincer, m-am cam săturat de porcăriile astea New Age.

–Da? întrebă Nate.

Lui i se părea mișto.

Bineînțeles că i se părea.

N PĂRĂSEȘTE SCENA PRIN SPATE

Nate împinse niște fete în rochii lungi, fără talie, și cercetă cu privirea încăperea. Era atâta îmbulzeală, că abia dacă reușea să mai zărească vreun chip cunoscut.

Sau poate că era el prea afumat.

Nu se așteptase să aibă nici o revelație la o petrecere hollywoodiană tâmpită. Ideea era că-n vara asta era cazul să se facă om serios, să lase chefurile, fumatul de iarbă și agățatul de tipe care mai mult îl băgau în bucluc. Era vara în care trebuia să se spetească muncind cu mâinile, să facă o muncă cinstită și care să-l provoace, să se cunoască pe sine și să se pregătească pentru o carieră la Yale. Căpitanul Archibald și chiar antrenorul Michaels erau hotărâți să facă un alt om din Nate înainte să plece la universitate, o persoană care să se dovedească responsabilă. Și

iată că Nate simți din senin că deja *era* o asemenea persoană.

Câtă rapiditate.

Rămăsese cu gândul la ceva ce spusese Dan: viața lui era chiar aici, îl aștepta în apartamentul ăsta de tot rahatul, plin de nu mai puteai arunca un ac. Fata cu care era sortit să fie era chiar aici și singurul lucru cinstit pe care trebuia să-l facă era să-i spună noutatea fetei cu care *nu* era sortit să fie.

Dar nu reuși să zărească nicăieri coama ei bălaie, atât de mare era înghesuiala. Își croi drum prin ringul de dans, fără să bage în seamă niște ciudați bronzați peste măsură, care stăteau cu ochelarii de soare înăuntru și-i făceau cu mâna. N-avea timp de cleveteală: era un om care avea o misiune.

Nate se strecură în bucătărioara argintie și se cocoță pe masă. De acolo putea vedea tot apartamentul, căci o căuta pe Tawny. Casa era arhiplină. Reuși să distingă câteva chipuri – Isabel și Kati cuibărite într-un colț, șușotind ca de obicei; fata chealǎ și palidă, cu o expresie încruntată vorbind cu niște copilași –, însă pe majoritatea celor din jur nu-i cunoștea.

Dar iat-o: părul ei blond era inconfundabil. Era plin și avea volum, căzându-i pe umerii

pistruiați și bronzați, unul dintre ei fiind gol, căci îi alunecase bluza de culoarea piersicii. Nate recunoscu că era sexy. Văzu că se zbânțuia cu Chuck Bass, care-și desfăcuse fermoarul de la cămașa verde ca menta și se agita cu bustul la vedere în ritmul unui remix după o melodie cântată de Ciara. Uf.

Nate simți că-l trage ceva de pantalonii bej și, când se uită în jos, o văzu pe Serena surâzându-i, cu capul ridicat spre el.

– Ce cauți? îl întrebă ea, cocoțându-se lângă el pe masă.

– Salutare, răspunse el, ajutând-o să se așeze. Era recunoscător că un vechi prieten îi ține companie.

Serena scrută încăperea, privind în locul spre care se holba el, cu ochii țintă la Chuck și Tawny, care dansau exhibiționist, aproape obscen.

– Să știi, îi șopti Serena la ureche lui Nate, care-i simți răsuflarea dulce, gâdilându-l plăcut, provocându-i o senzație drăguță și cunoscută, că n-ai de ce să-ți faci griji. Chuck Bass e doar un ticălos inofensiv și în călduri, lucru pentru care-l iubim.

– Nu-mi fac griji, îi spuse el. Nu despre asta e vorba.

– Nu? întrebă ea.

Îl cunoștea pe Nate, deși știa că nu e cazul să-l creadă când vine vorba de fete, cu care o dădea în bară aproape de fiecare dată.

E actriță, ai uitat? Doar *face pe* proasta.

– Așa am crezut, dar m-am înșelat, recunoscu el. Stai! Unde se duc?

Tawny îl luase pe Chuck de mână și amândoi se strecurau în spatele unei uși din apropiere.

– La baie, comentă Serena.

Uf de două ori.

– N-aveți decât, zise Nate, ridicând din umeri.

Depășise faza în care-l interesau fetele care se furișau la baie cu tipi pe care abia dacă-i cunoșteau, atunci când mergeau la petreceri. În clipa asta nu-i păsa de ce se întâmpla în spatele ușii cu pricina. Apoi dădu cu ochii de Blair pe ringul de dans, în picioarele goale și strălucitoare, strânsă în brațe de un individ mult mai înalt decât ea, îmbrăcat într-un costum clasic gri. Buzele li se întâlniră, iar Nate trebui să închidă ochii.

– Decolez, îngăimă el.

Gata, îi ajunsese atâta chef. Privi spre Serena, oferindu-i un rânjet strâmb, dezarmant. Apoi sări jos de pe masă și dispăru în înghesuială.

FILME ȘI GENERICE MUZICALE

Serena rămase cocoțată pe masă și luă țigara pe care o ascunsese înțelept după ureche. Netezi cu mâna cutele formate pe rochia ei neagră, marca Bailey Winter, pe care o „împrumutase", aprinse un ochi la aragaz și se aplecă să-și aprindă țigara la flacără. Trase un fum lung, stinse aragazul și-și îndreptă iar atenția spre ringul de dans încă fremătător.

– Unde-a plecat Nate? întrebă Blair năpustindu-se în bucătărie.

– Cine știe? râse Serena, ajutând-o pe Blair să se salte lângă ea, pe masă.

Îi întinse țigara aprinsă, Merit Ultra Light, și se uită de jur împrejur, cu un zâmbet de satisfacție pe buzele desăvârșite.

– Unde e Jason?

– Pleacă acasă, explică Blair. Mai are nişte pui fript în frigider şi eu sunt moartă de foame.

– Ce norocoasă eşti! gânguri Serena, luând iar ţigara de la Blair.

Da, nici că exista altcineva mai norocos decât Blair.

Serena îşi strecură mâna în mâna ei. Se aplecă şi şopti ceva la urechea prietenei ei, care în seara aia era împodobită cu un „B“ celebru de la Bvlgari.

– O să fie o vară extraordinară.

Blair îşi lăsă capul ei de brunetă pe umărul Serenei.

– Sper c-o să avem loc toţi la Hampton.

Serena o strânse de genunchi drept răspuns. Blair supraveghea livingul. Atunci când clipea, totul era ca în scena petrecerii din *Mic dejun la Fred's*. Visase de atâtea ori clipa asa, o trăise în filmul din capul ei iar şi iar, aşa că acum îi era cunoscută. Se simţea minunat.

Iată-le pe Kati şi Isabel în rochii negre Tocca, asortându-se una cu cealaltă, zâmbind şi făcându-le cu mâna încântate, ca să nu arate că le bârfeau. Iar Blair îşi putea închipui ce ziceau despre ea. Iată-l pe Chuck Bass, cu pieptul transpirat la vedere, învârtind-o pe blonda vaporoasă şi bronzată. Absolut toată lumea se uita la *ei*. Să le fi

atras atenția Serena sau Blair? Oare chiar avea vreo importanță?

Deloc.

DJ-ul – un tip care transpira abundent și căruia Bailey Winter nu se putea abține să nu-i facă ochi dulci – schimbă discurile și probabil că-i citise gândurile lui Blair: un ritm staccato se revărsă în casă și o voce sexy începu să cânte niște versuri cunoscute:

Moon river, wider than a mile...
I'll be crossing you in style, someday.
Dream maker, you heartbreaker...

– Sunt eu! țipă Serena.

– Sună minunat, îi spuse Blair sincer, luând-o de mână.

Era scena finală perfectă pentru filmul din mintea ei. Muzica era potrivită, iar lumea dansa cu un avânt nebun. În apartamentul lui, aflat mai jos, un tip adorabil pregătea pentru ea o farfurie de pui fript rece. Deși nu era decât un depozit fără mobilă, apartamentul părea absolut strălucitor, Blair era încântată. Iată locul ei. Iată petrecerea ei. Filmul n-avea decât să se termine, pentru că vara abia începea.

gossipgirl.net

topics	◂ previous	next ▸	post a question	reply

Disclaimer: Toate numele reale de locuri, persoane și întâmplări au fost schimbate sau abreviate pentru a-i proteja pe nevinovați. Cu alte cuvinte, pe mine.

SALUTARE, OAMENI BUNI!

Dumnezeule! N-am crezut că poți fi la fel de mahmur cum sunt eu acum, și numai din vina mea: când o să mă învăț minte să nu exagerez cu șampania? Dar mai e și chestia că eu am fost mereu sufletul petrecerii. Și ce petrecere! Sunt sigură că cei care-ați fost suficient de norocoși să ajungeți acolo sunteți de acord: cea mai tare lovitură a verii, a doua cea mai mare dărâmare a anotimpului. Pare-se că cineva se antrenează să fie o gazdă bună pentru gloată, nu credeți?

AMESTECAȚI ȘI POTRIVIȚI

Muriți de nerăbdare să aflați cine s-a dus acasă la cine? Iată dosarul complet:

T chiar că este fidel unui singur bărbat. Imediat ce s-a terminat cheful s-a aruncat în primul taxi

disponibil și a luat-o repede spre Mercer, unde s-a întâlnit cu iubitul lui secret. Am auzit că cei doi și-au petrecut următoarele patruzeci și opt de ore ascunși într-un apartament destinat mirilor aflați în luna de miere.

Designerul ăla celebru care nu renunță la ochelarii de soare Ray-Ban nici în casă noaptea l-a momit pe DJ pe terenul lui de pe Park Avenue, fără îndoială promițându-i că-i oferă gratis o ținută din noua sa colecție de haine pentru bărbați. Mă întreb dacă DJ-ul o să învârtă viniluri la Hampton tot restul verii...

S s-a dus la culcare singură. Miracolele chiar nu vor înceta niciodată?

D și **V** au luat un taxi înapoi spre casa lui – de fapt, a lor – de pe Upper West Side, dar povestea de dragoste a sucombat. Camere separate, oameni buni. Dorm în camere separate.

N a fost văzut singur-singurel, la o oră foarte târzie în noapte, într-un tren LIRR, care mergea spre insulă. Deci ce s-a ales de...

Gunoiul-de-blondă-bronzată? Împreună cu **C** a fost sufletul petrecerii, cei doi încingând atmosfera și în cele din urmă ajungând la bungalow-ul 8 la ora cinci dimineața. Și de atunci nu s-a mai auzit nimic de ei.

Vreți să știți de ce **S** s-a dus la culcare singură? Deoarece colega ei căzuse lată. Cât despre **B,** e clar că nu era singură...

DACĂ NE-AM LUA O VACANȚĂ...

Oameni buni, să nu uităm că vara a fost inventată pentru odihnă. Iulie e aproape, și de Ziua Bastiliei[1] (nu cumva e vreo zi de naștere?) vom fi la jumătatea acestui interval. Cu toții o să avem o groază de lucru la toamnă – examenele de la mijlocul semestrului, chefuri și grijile în legătură cu interviul prin care se hotărăsc cele mai bune locuri de practică pentru vara următoare. Deci acum e vremea să ne distrăm, așa că la treabă și... răcoriți-vă. Pardon, pe cine cred eu că păcălesc? În orașul ăsta nu ne răcorim niciodată! Bine, poate **N** se răcorește, dar noi, ceilalți, n-o lăsăm mai moale nici o clipă. Apropo de asta...

[1] 14 iulie, Ziua Națională a Franței (n. tr.).

Oare **B** va frânge încă o inimă? A refuzat deja doi pretendenți și nu suntem nici măcar în luna iulie!

Oare **S** va reuși să-și aranjeze viața când nu se află în fața camerei de filmat? Va sta în lumina rampei cu **B,** la Hampton, sau va alege stilul hollywoodian și-și va petrece restul vieții împreună cu noul **T** BFF?

Oare **N** va face pace cu **B?** Se va întoarce în genunchi la **S?** Sau poate s-o fi lăsat de agățat, fiind hotărât să se maturizeze? Am auzit cea mai recentă veste despre mica lui tăvăleală estivală.

Nu prea cred. În definitiv, mai are o groază de treabă la casa antrenorului lui deșucheat...

Dar cu Hamptonul cum rămâne? Locul acesta de joacă destinat vacanței celor bogați și celebri va fi suficient de mare pentru **B, S** și **N?** Dar restul elitei din Manhattan? Deși locul se mai schimbă, vedetele sunt actori care joacă personaje – ei nu se schimbă cu adevărat niciodată.

Și pe bune: Ce naiba se întâmplă cu **V** și **D?** Șansele să reușească până la 4 iulie sunt de 3 la 1. Vrea cineva să facă vreun pariu?

O să umăresc chestiunea în continuare și-o să vă mai dau câteva răspunsuri. În definitiv, asta e slujba mea de vară și eu sunt cea mai silitoare fată din lume. Cineva trebuie s-o facă și pe-asta.

Știți că vă iubesc,

gossip girl

CUPRINS

Muncești prea mult, ai un șef nesuferit, în viața amoroasă lucrurile nu merg prea bine și ești atât de obosită, încât nici de shopping nu mai ai chef... (Nu, corecție, de shopping ai întotdeauna chef!)

E timpul să iei o pauză: închide mobilul, scoate laptopul din priză, aruncă ce ți-ai luat de muncă pentru acasă. Meriți să te răsfeți. Fie că te cufunzi în cada plină cu spumă, cu înghețată alături, fie că pleci fără niciun bagaj în locul acela, la care tot visezi de mult, să ai mereu la îndemână o carte *glossy*, atrăgătoare și rafinată ca tine. Îți vei cunoaște cele mai bune prietene, care oferă totul și nu îți cer nimic.

Apariții recente:

Ariel Ricaud, *Pretty Man*
Catherine Siguret, *Te iubesc*

gossip girl

o lectură fără cenzură

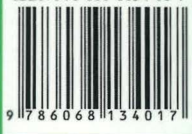
Noul SEX AND THE CITY

#1 New York Times bestseller

Este ultima vară pe care o petrecem împreună într-o atmosferă fierbinte. Iar soarele nu e singurul vinovat! În ciuda îmbrățișărilor călduroase de la petrecerea de absolvire, drumurile lui Blair, Serena și ale lui Nate se separă... dar nu pentru mult timp! Blair va pleca la Londra pentru a locui împreună cu iubitul ei, iar Serena este foarte aproape de a deveni star de cinema. Întorși la New York, Dan și Vanessa se străduiesc să reaprindă flacăra pasiunii.

VARA ASTA CHIAR VA FI MAI FIERBINTE CA NICIODATĂ!

ISBN 978-606-8134-01-7

www.nemira.ro

